Kozmikus kereszténység

Willi Sucher

A csillagok Krisztus földi küldetésének Három Éve során és gyakorlati szempontok az evolúció vonatkozásában. Az angliai Hawkwood College-on 1969 augusztus 24-31. között tartott nyolc előadás lektorált tartalma. Első kiadás megjelenése füzet alakban: 1971.
A fordítás az Astrosophy Research Center, Inc honlapján található eredeti szöveg alapján készült.

Fordította: Boros Mária

A fordító megjegyzése: A magyar nyelvű bibliai idézetek a Szent István Társulat új bibliafordításának megfelelő helyeiről valók. A további idézetek vagy az elérhető magyar fordításokból származnak, vagy saját fordítások.

A Kiadó, a lektor, vagy a meg nem nevezett olvasószerkesztő különböző megjegyzései zárójelek közt a szövegbe illesztve találhatóak meg. A szerző eredeti elgondolásához igazodva adjuk közre a művet, függetlenül attól, hogy egy mai ember szerint esetleg mit kellene gondolni a korabeli számításokról és értelmezésekről. Továbbá a szöveghűség folytán az olvasó eltérést tapasztalhat a magyar helyesírásban megszokott módoktól is, főként a nagybetűk alkalmazása terén.

A 42. és 77. oldalon idézett mantrikus verset magyar nyelvre átültette: Rácz Rita Cecília; továbbá közöljük a fordítást, amit Varga Márta nyújtott be.

Az eredetivel egybevetette és lektorálta: dr. Varga Márta és Vásárhelyi Lajos

Az eredetivel egybevetette és szerkesztette, felelős kiadó: Seress Attila

magyar PDF ISBN 978-615-5922-01-5

Copyright © Astrosophy Research Center, Inc. 2006 P.O. Box 13, Meadow Vista, CA95722 Phone: 530-878-2673 E-mail: arci@bigvalley.net Website: AstrosophyCenter.com

Az angol szöveg szerkesztői: Roberta van Schilfgaarde és Darlys Turner. A magyar nyelvű könyv megjelentetéséhez a jóváhagyás alapja: az Astrosophy Research Center által megjelölt úton haladva a Darlys Turner által adott licensz Varga Márta általi bírálata.

Copyright © Agapeanum Kiadó, 2018

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem reprodukálható semmilyen formában sem a kiadó írásbeli engedélye nélkül, kivéve a rövid idézeteket tartalmazó kritikai hivatkozásokat és cikkeket, vagy olyan másolatokat, amelyek nem adhatóak tovább, és kizárólag magáncélokra használhatóak csak fel.

Willi Sucher harminchárom év és egyharmad éve lépte át a halál küszöbét. Így 2018 augusztus végén egy olyan kapura nyílhat rálátás, de nem csak a magyar olvasók publikumára értve, amelyre igaz, amit Rudolf Steiner *A Michael küldetése* c. előadásciklusában Goethe lényének érzékfeletti hatásáról elmondott. Bizonyos értelemben elmondható, csak 33 évvel később hat Goethe, halála után 33 évvel kezdődően. A kiadó köszönetet mond a magyar fordítónak, Boros Máriának, lektorainak, így dr. Varga Mártának és mindenek előtt Willi Sucher jogutódjainak, különböző képviselőinek, így Darlys Turnernek és Jonathan Hiltonnak. Idén, 2018 tavaszán Dornachban akkor került megerősítésre Willi Sucher impulzusa, amikor párhuzamosan, az orvos Wegman és matematikus Vreede rehabilitációját megszavaztuk.

Kevesen tudják, hogy Willi Sucher saját felfedezéseivel hogyan folytatta Elisabeth Vreede úttörő munkáját. Az antropozófia alapjainak kutatása egyszer vezessen el minket oda, hogy a szociális életünk akkor harmonikusan illeszkedik majd a csillagok szeretet sugaraihoz. Ha egyszer ezt megtettük, újabb és újabb ciklusban is megtehetjük. Ha Rudolf Steiner a filozófia doktora lett a *Valóság és tudomány* c. munkájával, a nagydoktorit is megírta *A filozófia rejtélyei* c. munkájában, mondhatnánk. Így tehát még várjuk azt az akadémiai doktori munkát, amely ki fogja mutatni: a tiszta filozófia útján is el lehet jutni Jézus Krisztus földi életének csillagállásaihoz, a szellemi emlékezés, szellemi ébredés és szellemi rálátás akadémiai pontosságú erőivel. A kiadó a magyar nyelvű kiadással ezt a fő-fő célt szeretné elősegíteni. A világszemléletek és a csillagállások közti hidat Rudolf Steiner *Az emberi gondolat, kozmikus gondolat* c. ciklusában ismerhetjük fel. Jó olvasást kíván a kiadó, Seress Attila

Kozmikus kereszténység

A csillagok Krisztus földi küldetésének Három Éve során;
Gyakorlati szempontok az evolúció vonatkozásában

Az angliai Hawkwood College-on (Stroud, Gloucestershire megye) 1969 augusztusában tartott nyolc előadás lektorált tartalma

A szó szoros értelmében véve ezek nem az általános felfogás szerinti előadások voltak. A közös munka vezetése során az előadó alapgondolatokat és gyakorlati javaslatokat adott, majd az összes jelenlévő együtt dolgozta ki őket. Tehát a találkozások kölcsönös jelleggel zajlottak, az összes jelenlévő aktív részvételével.

Az összes ábra Willi Sucher eredeti műve

TARTALOM

A Szaturnusz mozgása a Három Év során

A Jupiter mozgása a Három Év során

A Mars mozgása a Három Év során

A Nap mozgása a Három Év során

A Vénusz mozgása a Három Év során

A Merkúr mozgása a Három Év során

A Három Év során végbement kozmikus események megnyilvánulása a történelemben

A Szaturnusz mozgása a Három Év során

Úgy határoztunk, hogy az ún. Három Évet fogjuk feldolgozni, tágabb értelemben pedig Jézus születésétől a Golgota pillanatáig eltelt 33 évet. Miért született ez az elhatározás? Sok érvet lehet felhozni egy ilyen intenzív tanulmány mellett. A legfontosabb szempontok a következők.

Először is, Önök tudják, hogy a kb. 2000 évvel ezelőtti krisztusi események összessége egyáltalán nem elfogadott tény az újkori történelemben. A tudománynak ez az ága még mindig kételkedik. Tulajdonképpen ezek a kétségek tették lehetővé, hogy egy német egyetem egyik professzora a század elején egészen komolyan kinyilvánítsa, hogy az evangéliumok csupán kitalált történetek, amelyeket okos asztrológusok agyaltak ki, ismervén a Krisztus idején bekövetkező égi eseményeket. Erre a tudásra építve találták ki az evangéliumokat. Láthatják, ez egy nagyon komoly téma és alaposan el kell mélyednünk az eseményekben, hogy betekintést nyerhessünk valószerűségükbe. Rudolf Steiner egyik előadásában rámutatott, hogy valójában az evangéliumok írói tisztában voltak a Krisztus idején bekövetkező események kozmológiájával. Akkorra a közvetlen szájhagyomány már megszakadt, és mindenki meghalt, aki a Három Év során jelen volt. [?] Az evangéliumok írói mégis meg voltak győződve arról, hogy az események az égen egyidejűleg zajló történések következtében mentek végbe. Tehát alapos okunk van rá, hogy nagyon tisztán és részletekbe menően elemezzük ezeket a témákat.

Egy másik lényeges szempont, hogy ahhoz, hogy felemelkedjünk a kereszténység magaslataihoz, a krisztusi események ezoterikus jelentéséhez, figyelembe kell vennünk a kozmikus történéseket is. Ezáltal a belső élmény egyre inkább valósággá válhat a krisztusi esemény tekintetében. Ez az egész egyre nyilvánvalóbb lesz majd. Sőt még azt is mondhatjuk, hogy azok a majdnem 2000 évvel ezelőtti események úgy fognak visszatérni az emberiséghez, mint egy 'Jelenlét'. Egyszer az emberek rá fognak jönni, hogy nem csupán 2000 évvel ezelőtt történtek meg, hanem az emberiséggel lehetnek itt és most – új módon, nem fizikai, hanem magasabb síkon, egy olyan síkon, amely csak a szellemi tapasztalás számára férhető hozzá. Egy új tisztánlátás fog ébredni az emberiségben. Ez nagyon mélyértelmű perspektíva. Önök is tudják, hogy jelenleg az egész vallás nagyon nehéz helyzetben van. Rengeteg problémával küzd. Nyilvánosan elhangzott a kijelentés, még a vallás szolgálóitól is, hogy „Isten halott". Tudják, ha ez általánosan elfogadottá válna, a végét jelentené nemcsak a vallásnak, hanem a kereszténységnek is. Szeretném Rudolf Steiner véleményét idézni, melyet a Blätter für Anthroposophie, 4 Jahrgang, No. 6. [az Antropozófiai levelek 4. évfolyama 6.] száma tett közzé:

Ha a Föld és a Földön kívüli világ, azaz a kozmikus világ közötti viszonyt nem értik meg újra a szellemi megértés szintjén, akkor a Golgotai Misztérium nem tud tovább élni, nem tud a jövő számára fennmaradni.

Azt hiszem, érezzük ennek a kijelentésnek a súlyát: „a kereszténység nem tud fennmaradni". Mit jelent ez? Egyszerűen azt, hogy a Golgotai Misztérium jövőbeli tovább élése érdekében meg kell ragadni a kozmikus és a földi, emberi világ közötti kölcsönös összefüggéseket, például a Három Évre vonatkozóan; és ennek az új megértésnek már egy tisztán szellemi módon kell megjelennie.

Egy másik szempont, ami szintén idetartozik, hogy fokozatosan ugyan, de el kell jutnunk arra a szintre, amelyre Szent Pál jutott közel 2000 éve abban a pillanatban, amikor így szólhatott:

a Krisztus bennem; nem én, hanem a Krisztus bennem.

Ehhez az élményhez eljutni óriási belső fejlődést kíván. A jelenkor emberisége megkapta a felhívást, hogy elinduljon e pont felé. Ez pedig ismételten csak a kozmikus összefüggések ismeretét igényli.

Végül szeretném kiemelni, hogy a jövő emberisége egyre közelebb fog jutni annak a megvalósításához, vagy a megvalósulás előkészítéséhez, amit néha fantomtestnek, vagy feltámadási testnek hívunk. Ez csak a kozmosz és a Föld közötti kölcsönös összefüggések szellemi ismerete révén vihető végbe. Elég csak azt a tényt figyelembe venni, hogy milyen könnyen támaszkodunk a természetre. Valahányszor egy emberi lény születik a bolygónkon, a természet biztosít neki testet. Magától értetődőnek vesszük, hogy felruháznak minket egy fizikai-anyagi testtel; de tudjuk-e, hogy jött létre? Megkapjuk, és természetesnek vesszük. Persze tudhatjuk, és ehhez az antropozófia az összes szükséges ismeretet megadja, hogy az emberi lény a szellemi hierarchiákkal közösen építi fel a formatestet – a szellemi forma-testet – a kozmikus világban, jóval az inkarnáció előtt. A kozmoszból kapjuk, és onnan hozzuk le. A Zodiákus a formatest szellemi erőinek külsődleges kifejeződése, és ezt a testet az 'Isteni Világ' tervezte meg, mondhatnánk, a messzi homályba vesző múltban. Tehát ezt megkapjuk, és általa egy emberi alakba kényszerítjük a földi anyagot, amelyet a fogantatás pillanatában kínálnak fel nekünk. Így adományozzák nekünk a szellemi formatestet, amely nélkül a földön nem tudnánk emberi alakot ölteni. Eljön az idő, amikor mindez megszűnik, amikor felszólítást kapunk, hogy egyre inkább magunk hajtsuk ezt végre, „Én-ként". Csak akkor fogjuk tudni mindezt megvalósítani, ha meglesz a megfelelő rálátásunk. Először is a hatalmas kozmosz és a földi anyagban való megtestesülés közti kölcsönös összefüggés megismerésével kell felkészíteni magunkat. Az

előkészület a bolygókra is ki kell, hogy terjedjen – a planéták szerepének ismeretére. Erre egyre nagyobb szükség lesz. Ez a kozmikus formatest, amely valójában az emberi testet alkotja, ez az örök őskép még az evolúció legeslegelején keletkezett.

Az emberi történelem folyamán az emberiség elveszítette ezt a kozmikus formatestet. A paradicsomi bukáskor az ember mélyen belezuhant a romlandó anyagba. Azóta valahányszor egy emberi lény inkarnálódik, abba a világba szakad le a romolhatatlan kozmikus formatest, ahol a halál uralkodik. Ennél fogva az ember ellenállhatatlan késztetést érez, hogy a romlandó testet tekintse az egyetlen valóságnak. A romolhatatlan testet azonban a krisztusi áldozat megmentette. Ez a feltámadási test. Ez az a test, amelyben Krisztus megjelent a tanítványainak. Ez az a forma, amelyről aztán még azt is elmondhatta Tamásnak: Tedd az ujjaidat a sebbe, hogy meggyőződhess a jelenlétemről.

A jövő felé haladva fel kell készülnünk erre a felismerésre. A felkészülés első lépéseinek megtételéhez legalább rá kell pillantanunk a kozmosz és az emberiség közötti kapcsolatra, melyet Krisztus helyreállított. El kell kezdjük a betekintést e kapcsolatba, hogy ismeretekre tegyünk szert róla.

A Három Év kronológiája

Akkor lássunk is munkához. A bolygókkal fogjuk kezdeni, és egyszerűen csak megnézzük, mit csináltak a bolygók ez alatt a Három Év alatt. Máris itt egy probléma, amit nem könnyű megoldani. Ez az ún. Három Év. Kérdés, mit értünk kronológikusan a Három Év alatt. Vannak, akik szerint ez három és egyharmad év volt; a keresztelés, ha a hagyomány szerinti dátumot elfogadjuk, Kr.u. 30. január 6-án, vízkereszt napján volt. Ettől kezdve Kr.u. 33. április 3-áig három és egyharmad évet számolhatunk. Más nézőpontokból következően viszont csak kettő és egyharmad évről van szó. *Lukács evangéliumában* azt olvassuk, hogy Jézus 30 éves volt, amikor lement a Jordánhoz, hogy megkeresztelkedjék. Ez az a pillanat, amikor a kozmikus Krisztus-lény belépett Jézus testébe. Mindkét lehetőséget nagyon alaposan megvizsgáltam, és én magam arra a következtetésre jutottam – amennyire a kozmikus bizonyítékok mutatják –, hogy a két és egyharmad év reálisabbnak tűnik, mint a másik változat. [A későbbikben 32,28 évvel számol.] Jézus valóban 30 éves lett, éppen csak pár nappal Kr.u. 31. január 6., a vízkereszt napja előtt. [Rudolf Steiner csak a Golgotai Misztérium időpontját rögzítette le. Sem a vízkereszt, sem pedig a két Jézus gyermek születési időpontját nem adta meg.- lektor.]

Szaturnusz

Vegyük először a Szaturnuszt. Mit tesz a Szaturnusz? Tágabb értelemben a Szaturnusz valaminek a kifejeződése; maga a Szaturnusz nem a hozzá tartozó lényekkel azonos, hanem az 'Atya Erőinek' a kozmikus kifejeződése az univerzumban. Ők indították el az evolúciót a régmúlt időkben. A Rudolf Steiner által *A szellemtudomány körvonalaiban (GA 13)* leírtak szerint egészen a régi Szaturnuszig kell visszamennünk, hogy az Atya hierarchiájának működéséről elképzelésünk lehessen. A mai Szaturnusz bolygó és a régi Szaturnusz között szoros kapcsolat van. Bizonyos tekintetben a mai Szaturnusz, gyűrűivel együtt, tökéletes képe a régi Szaturnusznak. Csak kisebb, összesűrűsödött képe az eredeti régi Szaturnusznak. Ez utóbbi szféra akkora volt, mint az a térrész, ameddig a mai Szaturnusz pályája kiterjed.

Ezt a fizikailag nagyon finom „testet", mely csak hőből állt, az isteni hierarchiák vették körül egy nagy körben, mint a mai Szaturnusz gyűrűi. Ez a régi Szaturnusz mintegy az élő emlékezete által szervezte meg, alakította ki a mai planétát. Tehát a mai Szaturnusz mindenekelőtt a régi Szaturnusz képmása. Ebben az értelemben az isteni szándék irányvonalának egy kifejező képe, az a fókuszpont, amely az egész evolúción végighúzódik, és a távoli jövőbe is elér. Ténylegesen egy egyenes vonalról van szó, amely jelen van minden ember alakjában, mint az ember függőleges tartásának képessége. Ez a függőleges elem az ember formájában bizonyos értelemben az 'Isteni Akarat' hosszú, a régmúltból a távoli jövőbe vezető egyenes vonalának egyfajta metamorfózisa. Úgy is tekinthetjük, mint az evolúció elrendelését [ordination] az 'Atya Erői' által. Ezáltal ismeri a Szaturnusz a távoli múltat, és vetíti előre a múltat a jövőbe. Egy kifinomult történelmi lelkiismeret kifejeződését láthatjuk benne. A múltból a jövő felé irányuló mozgás csodálatos kifejezést nyer az emberi csontváz formájában. Először is ott van a múltból a zárt koponya, amely körbezárja az agyat – az összehúzódás és koncentráció jellemző rá; aztán a csontváz, az egész testre kiterjedően. Ahogyan a Szaturnusz védi és körbeveszi az agyat, úgy változtatja jellegét, amint behatolunk a testbe. Itt már nincs agy, viszont van gerincvelő, idegek és a test izmai. Az izmok a végtagok csontjain kívül, azok körül találhatóak. Valóban óriási metamorfózis ment itt végbe! A Szaturnusz a koponyával indult, és lépésről lépésre egyenesen a végtagokból álló csontvázzá fejlődött, le egészen a lábujjakig.

A Három Év folyamán a Szaturnusz az Ikrek konstellációból kiindulva halad végig a Rák konstellációján. Kr.u. 33. pünkösdje környékén belépett az Oroszlán konstellációba. (Lásd az 1.1 geocentrikus ábrát.) [Az ábrán a csillagképek szélessége egyforma. Az Oroszlán csillagképet sokkal nagyobbnak látja a szemünk, mint a Rákot, így ez a belépés a földi kronológia alapján jóval hamarabb is történhetett. A Zodiákus egyenlő beosztása égi kronológiára utal.] [Konstelláció — csillagkép régiesen.]

1.1 ábra

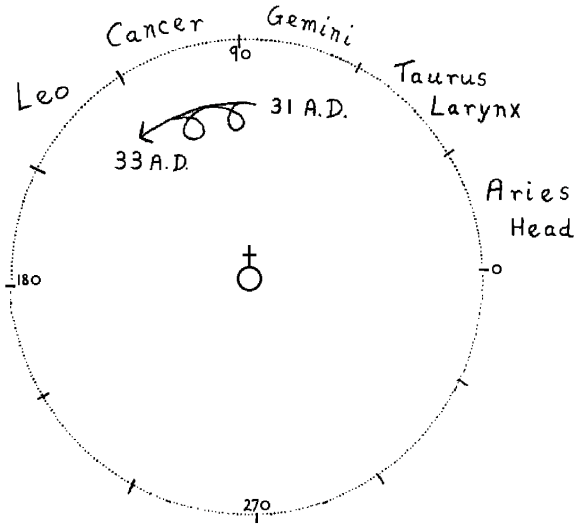

Mit mond nekünk ez az ábra? Mi szólal meg ebben a pillanatban a kozmosz távoli helyeiről? Mondtuk, hogy az 'Atya Erőinek' kifejeződéséről – képmásáról vagy képszerű megnyilvánulásáról – van szó. Mit nyilatkoztatott ki az 'Atya Világa' abban a pillanatban? Ez a világ – a csillagok külsődleges közvetítésével – folyamatosan beszél. Mi azonban ezt nem halljuk már, vagy inkább már nem is vagyunk képesek odafigyelni; pedig a morális imagináció segítségével kezdeni tudnánk valamit ezekkel a dolgokkal, és a legcsodálatosabb inspirációk támadhatnának fel bennünk. Ez az, amit újra megtanulhatunk, jóllehet teljesen új módokon. Ami a krisztusi eseményeket illeti, elképzelhetjük, hogy mindaz, ami Krisztus szavai és tettei révén fejeződött ki, teljesen új jelentőséget nyert a Földön.

Most először is egy kicsit visszább kell mennünk a Ráktól a Kos és Bika konstellációkig. Mit képviselnek a Zodiákusnak ezek a konstellációi az emberi forma ősképeire vonatkozóan? A kozmikus-szellemi forma-test a konstellációkban, a Zodiákus 12 régiójában fejeződik ki. A teljes emberi forma képét találjuk meg itt, ahogy azt a kezdetekkor az 'Isteni Világ' elrendelte. A Kos a fej, a Bika a gége ősképe, a teljes gégetájéké, beleértve a középfülhöz felvezető járatokat. Nemcsak a beszédet, hanem a hallást is érinti. A járatok vagy Eustach-kürtök szarvszerű alakban egészen a középfülig felnyúlnak. Az egész szerv szó szerint majdnem úgy néz ki, mint egy bika. Visszalépve a Kost találjuk a szarvaival. Azokban a vonalakban, amelyek a vízszintes szemöldököket és az orr függőleges vonalát kötik össze, jószerivel ez az alakzat jelenik meg: ♈. Az Ikrekben egy kettéválás van. Ez az élettani tendencia a beszéd és a hallás területéről az emberi test szimmetriájába ereszkedik alá. Így megy

tovább az egész testen keresztül. Korábban a fejnél kezdődött a két füllel, két szemmel, két orrlyukkal stb. Végül az Ikrekben két karrá és két lábbá válik. A Bika-gége területen kimondjuk a szót, itt az Ikrekben pedig megvalósul a mozgás és a cselekvés. A következő lépés, a Rák a mellkas otthona. A mellkas maga a csoda, ha a szellemi anatómia szempontjából értjük meg; 12 pár bordából épül fel. Ez a ház a 12-es kozmikus rend szerint épül fel. Benne lakik az emberi szív, itt összpontosul az élet, itt lakozik a légzés szerve és így tovább. Ezután az Oroszlánhoz érkezünk. Az Oroszlán ősképe mindannak, ami a 'házban' lakik, és ahonnan a keringés kiáramlik az egész testbe. Tehát mit jelent, ha a Szaturnusz ezen a helyen van? Azt jelenti, kiindulva a fej kozmikus képéből, hogy a Szaturnusz mostanra végigment a kozmikus Szó, a Logosz területén, és belépett az Ikrek, a 'Cselekvés' területére. Ekkor megy végbe az Inkarnáció. Megtörténik a nagy esemény. Krisztus belép Jézus testébe. A Szaturnusz a Három Év nagy részében a Rákban tartózkodott. Krisztus a házban lakott, az eredetileg isteni emberforma házában, ahonnan az evolúció új impulzusai a földi létbe kerültek. Amikor a Szaturnusz belép az Oroszlánba, valami olyasmit látunk, mint a kozmikus szíverők csodálatos kapcsolatba lépését az első keresztény közösségekkel. A pünkösdi eseménynél az együtt ülők mindannyian átéltek valamit a Krisztus-impulzus egyetemességéből. Egyfajta kozmikus kommunióként részesültek benne. Mindez az Oroszlán jelentésének rendkívüli, új megnyilatkozása volt. Az Oroszlán ősi szimbóluma ez: ♌. A szívtől indulunk el, de aztán a periféria felé haladunk, például a test perifériája felé a vérkeringés áramlásán keresztül. Szellemi értelemben ez történt az első pünkösdnél jelenlévő első keresztények egész közösségével.

Az ősi mitológia csodálatos történeteket mesélhet el nekünk ezekről a konstellációkról. Az északi mítoszok különösen mesés képeket festenek a konstellációkról. Az Ikrekről például Baldurnak, a fény és a nap istenének halála kapcsán beszélnek. Saját fivére, Hödur öli meg. A gonosz, Loki keze volt a dologban. Odin egyszer a világot járva hallott egy jóslatot, hogy Baldurt hamarosan megölik. Hatalmas aggodalommal tért haza Valhallába. Az istenek megbeszélték maguk között a kérdést, és úgy határoztak, hogy hírnököket küldenek ki az egész világba, hogy minden lénytől kicsikarják az ígéretet, miszerint nem nyúlnak Baldurhoz, nem ölik meg. A dolog megtörtént, a hírnökök visszajöttek. Minden a legnagyobb megelégedéssel végződött. Csak egy növényről feledkeztek meg, ez pedig a fagyöngy volt. Azért történt így, mert a fagyöngy nem tűnt önálló növénynek; a fákhoz nőtt, ezért feledkeztek meg róla. Loki, a gonosz, tudta ezt. Ekkor egy nagyszabású ünnepet rendeztek Valhallában, és az istenek mindennel, ami csak a kezük ügyébe akadt, megdobálták Baldurt, mert tudták, hogy semmi sem okozhat neki sérülést. Vak fivére, Hödur nem vett részt a játékban.

Így Loki odalopódzott hozzá és megkérdezte tőle:

- *Miért nem veszel részt ebben a játékban?*

A válasz így hangzott:

- *Semmit sem látok.*

- *Majd én segítek neked, irányítom a kezedet* – mondta Loki.

Egy fagyöngyből készült nyilat nyomott a kezébe, és odaadta neki az íjat. Hödur lőtt és Baldur holtan esett össze. Ikreket látunk itt, a nap és a fény istenét, és fivérét, aki sötétségben él, hisz vak. Ez az a vakság, amely fokozatosan és végül teljesen uralmába kerítette az emberiséget, amint a szellemi világ ősi, közvetlen tudásának kapuja bezárult – a 'vak fivér' megöli a fényt. Az ég és a föld különvált. Lent, ebben a sötétségben egy olyan emberiség fejlődött ki, amely egyre inkább eltávolodott az 'Isteni Világ' valóságától. Baldur, az ígéret naplénye, a szellemi-kozmikus világ magaslataiban volt. Óriási szakadék keletkezett. Most már tényleg láthatjuk, hogy valójában mi is történt vízkeresztkor. Bár először úgy tűnhet, mint egy ellentmondás, azonban a csodálatos tény mégis ez: a Krisztus-esemény begyógyította és megváltotta ezt a szakadást az ég és a föld között. Akkor történt ez, amikor Keresztelő János meghallotta az égben az Atya hangját: Ő az én szeretett Fiam. Az ismert bibliai fordítás szerint: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm." Rudolf Steiner szerint ez a fordítás helytelen. Valójában a következőképpen kellene hangzania: „Ő az én szeretett Fiam, akiben Én, az Atya, Én-ként ismerem fel magam." [Ezt Rudolf Steiner *Az Ötödik Evangélium* ciklusban másképpen mondja (GA 148). A tartalmak mégsem mondanak feltétlenül ellent egymásnak, a pünkösdi események során mindenki a saját megismerési szintjén kapta meg a Szent Szellem insirációját.] Az evolúció óriási lépése ment végbe akkor lent a Földön. Az Ég megnyilatkozott. Krisztus lényében jelent meg, mint Önvaló, az Én. Ezt fejezi ki vagy mintegy kiáltja ki a Szaturnusz, a kozmikus Baldur-Hödur mítosz szomorú jelentését hordozva, és most ráébred, hogy az ég és a föld újra egyesülhet.

A Rákkal kapcsolatosan egy másik csodálatos történetet is találunk a skandináv mitológiában, és ez magyarázatot adhat arra, mi történt. A Rák csillagkép az ún. Bifröszt-hídhoz kapcsolódik. Ez az a híd, amely Azgard, az istenek lakhelye és Midgard, az emberi faj lakhelye közötti szakadék fölött ível át. Az istenek alkonyakor ezt a hidat felégették, így szól a mítosz, ezért többé nem volt híd. Mit jelent ez? Egyszerűen azt akarja számunkra mondani, hogy a természet-adta kapcsolat, amely az ősidőkben a szellemi világ és az emberek világa között fennállt – hogy az emberiség közvetlenül beláthasson a szellemi világba – megszakadt. Egy adott pillanattól kezdve már nem létezett. A Három Év alatt azonban a híd újjáépült; a mennyei

királyság ismét közel került az emberiséghez. Az ég újra megnyílt a jóakaratúak előtt. És akkor a pünkösd idején, az Oroszlán új jelentést nyert. Az eredeti ez volt: valamikor réges-rég, a teremtés folyamán a periféria erőinek összegyűjtésével jött létre az emberi szív, mivel eredetileg a ritmus ősképi funkciói egészen kint voltak a kozmosz perifériájánál. A megfelelő utalásokat megtalálják Rudolf Steiner *A szellemtudomány körvonalai* című művében. Ezek a funkciók végül bezárultak a mellkasba, az emberi lény 'házába'. A krisztusi eseménytől kezdve újra lehetséges, hogy a periféria felé terjeszkedjenek. Újra képesek vagyunk a kozmosz felé nőni, de már Én-ként, oly módon, hogy megtartjuk integritásunkat. Mindezt Krisztus cselekedetei beleírták a Szaturnusz mozgásába a Három Év során.

A bolygószférák heliocentrikus vizsgálata

Lássuk most az 1.2 ábrát. Ugyanerre a dologra most a heliocentrikus nézőpontból tekintünk rá, vagyis a Napról. Itt van tehát ismét a Rák és az Oroszlán. A Három Év második felében a Szaturnusz a Vénusz perihéliumán, végül pedig a Mars aphéliumán halad át. [Magyarul a perihélium és afélium írásmód terjedt el. A Nap szerepének megjelenítése érdekében a továbbiakban úgy írjuk, perihélium, aphélium.] Mi ennek a jelentése? Ez az egyik legfontosabb része a történetnek, és arra is rávilágíthat, hogyan lehet ötvözni vagy egymással kibékíteni a geocentrikus és a heliocentrikus megközelítést. Jelenlegi célunkhoz nincs szükség rá, hogy kizárólag egyikükhöz vagy másikukhoz ragaszkodjunk. Kitartani amellett, hogy a világ heliocentrikus és kész, vagy hogy geocentrikus és semmit sem tudunk kezdeni a heliocentrikus képpel, a jelenlegi összefüggésben értelmetlen. Elérhetjük-e, hogy ez a kettő együttműködjön, és így a legragyogóbb értelmezésekhez jussunk? Mire gondolunk? Heliocentrikus nézőpont szerint a bolygók a Nap körül mozognak. Nem kör pályán mozognak a Nap körül, hanem ellipszis mentén. A Nap a két fókusz egyikében van (1.3. ábra). Az ellipszis a bolygó pályája. Demonstrációs célból eltúloztuk az ábrán. Bizonyos esetekben a különbség jóval kisebb. A perihélium az a pozíció, ahol a bolygó a legközelebb van a Naphoz, az aphélium pedig az a pozíció, ahol a legtávolabb van tőle. A pálya a bolygó szféráját jelöli.

Ha mélyebben szeretnénk megérteni a kozmikus eseményeket, bele kell bocsátkoznunk a szférák vizsgálatába. A szférákat a bolygó pályája foglalja magába. Ezzel a felfogással közelebb jutunk ahhoz, hogy a kozmoszt élő organizmusként érzékelhessük. Ez a törekvés rendkívül fontos éppen ma. Úgy tudjuk, hogy az ember Holdra szállt, és sok spekuláció volt akörül, hogy mit jelent ez a számunkra a kozmosz ismerete szempontjából, hogy fog ez hatni a Holdra, és így tovább. Ne felejtsük el azonban, hogy a Hold csak

1.2 ábra

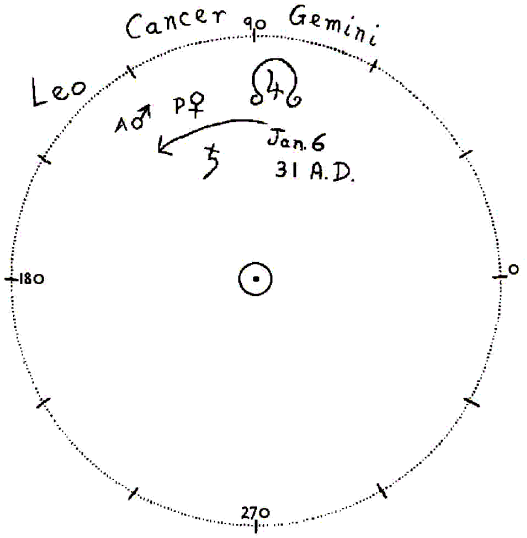

1.3 ábra

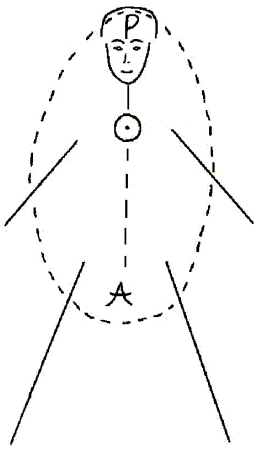

tükröződés. A Hold, amelyet az égen látunk, csak látható utalás arra a teljesen láthatatlan szférára, amelyet a Hold pályája foglal magába. Ez a szféra a fontosabb elem. Mondhatni, a szellemi hierarchiák műhelye. Itt működnek. Ennek megfelelően a Vénuszhoz kapcsolódó lényeknek a Vénusz szférájában van úgymond a munkahelyük. A Mars-lények a Mars szférájában működnek, és így tovább.

Munkánk szempontjából fontos tudni a perihélium és az aphélium közti különbségről. Mindkettő szoros kapcsolatban áll azzal, ami mintegy a paradicsomi bukás idején került be a világegyetembe és az evolúcióba. A bukás előtt a kozmosz mondhatni, egységes egész volt, és az emberiség ebben az egységben élt. A bukás pillanatában az emberiség részekre bomlott. Egyrészt kifejlődtek a fej-erők, másképp kifejezve, az emberiség „evett a Tudás Fájáról". Valóban a Tudás Fája ez, amely belenő a testbe. Elég csak elképzelnünk a központi idegrendszert; az agyat, mint ennek a fának a gyökérzetét, és az idegeket, amelyek úgy terjednek szét az egész testben, akárcsak a faágak. Egy dolgot megtagadtak akkor az emberiségtől: az Élet Fáját, amely az akkor kialakult emberi forma ellentéte, másik pólusa. Ha elképzeljük a szívet és a szívből kiinduló artériákat, az Életfa képmását kapjuk, amely szétterjed a szervezetben, mintegy a Tudás Fája, az idegek fája ellenében. Valójában az emberi alakot így forgatták ki eredetéből. Az istenek korábban másnak teremtették.

Ezt a polaritást még a bolygószférák életébe is bevezették. Valamilyen módon az összes bolygószféra érintett e téren. Idézzük fel például ismét a

csontvázat kialakító Szaturnusz működését. Itt egészen világos képet kaphatunk a polaritásról. A Szaturnusz alakítja ki egyrészt a koponyát, amely magába zárja az agyat, másrészt pedig a végtagok csontváza belülről támasztja meg az izomállományt és a többit. Ez a bukás környékének idejére tehető evolúciós korszakkal áll kapcsolatban.

Így tehát azt mondhatjuk, hogy a perihéliumban a bolygószféra gyakorlatilag a Naprendszerünkbe integrálódik. Azok a szellemi lények, akik valamely szférán belül a perihéliumhoz kapcsolódnak, a Naprendszerünk iránt érdeklődnek. Összekapcsolódnak, azonosulnak vele. Másképp kifejezve, ez olyasmi, mint a fej kozmikus megfelelője (1.3. ábra). Olyan aktivitás, amely kozmikus szinten némileg ahhoz hasonló, amit minden ember végez a fejével, amikor a megfigyelés összekapcsolódik az érzékeléssel stb. Az ellentétes ponton, az aphéliumon a bolygó és szférája majdnem úgy néz ki, mintha az lenne a szándékuk, hogy kiszakadjanak és tombolni kezdjenek a tágabb kozmoszban. Legalábbis az erre való hajlam kifejeződik, miközben a perihéliumban a Nap a Naprendszeren belül visszafogná ezt. Bizonyos értelemben a stagnálás eleme rejlik ebben a polaritásban; azonban olyan elem, amely előmozdít egy bizonyos evolúciót addig a jövőbeli időpontig, amikor majd az ebből a stagnáló állapotból való kitörés szükségessé nem válik.

Tehát valami csodálatos dolgot láthatunk a Három Év során: a Szaturnusz egyrészt a Vénusz perihéliumán, másrészt a Mars aphéliumán halad át. A Vénusz szféra „fej"-része és a Mars szféra „végtag"-része kapcsolódik be. Valami óriási jelentőségű dolog fejeződik ki ebben, ami egészen a mi korunkig is átnyúlik. A kozmológia változó arca című előadáson beszéltünk a Marsról. [A kozmológia változó arca, amit az Astrosophy Research Center a Kozmikus kereszténység c. művel együtt szerkesztve adott közre. Mi ennek most csak a második részét, a Kozmikus kereszténység egészét fordítottuk le magyarra.] Mozgásának és a Nappal alkotott együtt- és szembenállások ritmusának alapelve két egymásra helyezett négyzetet ad ki. Ez a Mars alapelve, ami azt jelenti, hogy nagyon kialakult és határozottan rögzült, megszilárdult és anyagba merült, olyannyira, hogy már nem is képes a változásra és mozgásra. A Mars folyamatosan ezt teszi a világban és bennünk. A Mars az anyagi lét érzékeléséhez kapcsolódik. Buddha nyolcrétű ösvényét követve az ember valójában megváltja a kettős négyzetet, és rugalmassá teszi az anyagi világ valóságának meglátására. Szükségünk van a Marsra. Minden embernek szüksége van a Marsra. Ez a bolygó az agresszivitással áll kapcsolatban. Ő a háború istene, akire szükségünk van, hogy megfelelően használjuk az érzékszerveinket. Ha ránézek egy bizonyos

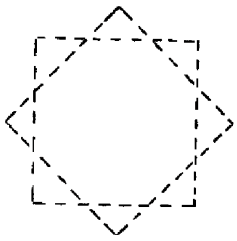

1.4 ábra

tárgyra, a neki megfelelő helyre, távolságra stb. kell elhelyeznem. Azt mondom: „Te ott vagy, én pedig itt vagyok, és csak így láthatlak téged." Különben az a veszély fenyegetne, hogy feloldódnék és egybeolvadnék a tárgyakkal, és nem Én-ként látnám őket. Tehát a Marsra szükségünk van, aki viszont, ha túl messzire megy, örökre az anyagi világhoz köthet bennünket. Más szóval, megrekednénk a földi evolúció első részében. Annak első felében inkarnálódott a Kozmikus Isteni Bölcsesség, lépésről lépésre szállt le az anyagba. Ez az Első Teremtés, amiről a Teremtés könyve ír.

Az általunk Esthajnalcsillagnak nevezett Vénuszt a nagyon távoli múltban Merkúrnak hívták. A két név Dr. Steiner szerint kicserélődött valamikor régen a történelem során. Az Első részben [l. előző megj.] kifejtettük a csillagászok által Vénusznak nevezett bolygó alapelemeit. Felismertük, hogy a Vénusz és a Nap együttállásai pentagramot rajzolnak az ekliptikára. Ez az emberi formában, sőt, mi több, az emberiségben található tökéletes egység, tökéletes harmónia képe. Más szóval, a kozmikus értelemben vett szeretetet és harmóniát hirdeti. A hagyományos asztrológia szintén arról beszél, hogy a Vénusz a szeretethez kapcsolódik – földibb, evilági értelemben. Ez igaz, de csak apró töredéke a Vénusz valódi jelentésének. Valójában a minden létező iránti szeretet és együttérzés, a velük való érintkezés impulzusa ez, amelyet a valódi kereszténység hozott el és alkalmazott.

A Szaturnusz ennek a kozmikus megnyilvánulásnak, a szeretet impulzusának a perihéliumán haladt át a földfejlődés egész jövőjére való tekintettel. A Mars megváltása ez, amely saját anyagias, szeretet nélküli útját akarná csak járni, a tényszerű, hideg létét, amit például a perihélium-aphélium vonalán bekövetkező történések fejeznek ki. Így a Szaturnusz a Golgota után körülbelül nyolc hónappal halad át a Mars aphéliumán. Ezek a vonalak idővel végig mennek a Zodiákuson. Krisztus idején a Vénusz perihéliuma a Rákban volt, és még most is ott van. Mostanra azonban már közelebb lépett az Oroszlán felé. A Mars aphéliuma, amely gyorsabb mozgású, már akkor az Oroszlánban volt, de akkor ez a kettő közelebb állt egymáshoz, mint ma. Ha visszamennénk a kereszténység előtti időkbe, valójában azt látnánk, hogy az emberiség történelmének egy pontján a kettő egybeesett. Tehát a Vénusz perihélium-vonalát azonosnak találnánk a Mars aphélium-vonalával. Hogy úgy mondjam, szembementek egymással. Az egyikük szférájának a fejrésze a másik szférájának a végtagrészéhez esett. A két szféra között ellentét feszült, kozmikus értelemben alapvető ellentmondás. Miben nyilvánult ez meg?

Ha régen az emberiség nagy beavatottjainak problémáik voltak, feltették kérdéseiket a kozmosznak. A Hold közvetítésével úgyszólván megkérdezték a Napot. Mi már ezt nem tehetjük meg. Nekünk válaszért az „időbeli összefüggésekhez" kell fordulnunk – többé nem a tér, hanem az idő összefüggéseihez. Másképp kifejezve, hogy a problémánkra, vagyis a Mars és a Vénusz szférája

közötti egybeesés értelmére választ találjunk, azt fogjuk most tenni, hogy visszamegyünk az időben. Visszamegyünk a történelemben addig a pillanatig, amikor ez a kettő ténylegesen egybeesett.

Nagyon érdekes dolgot találunk itt. Azt találjuk, hogy kb. Kr.e. 3200-tól 3100-ig estek egybe. Ez a Kali-juga, a Sötét Kor kezdete. Tehát a Kali-juga elején találkozunk ezzel a páratlan eseménnyel. Ezek a konjunkciók több tízezer és százezer évente ismétlődnek meg. Tehát láthatjuk, miképpen illeszkedett időben a Krisztus-impulzus az elkövetkező materializmus Sötét Korának történelmi és fizikai következményeihez, hogy lefektesse a Mars lassú megváltásának alapjait a Vénusz (vagyis okkult értelemben a „Merkúr") erőinek, a kozmosz gyógyító impulzusának segítségével. Ezt olvashatjuk ki a Szaturnusznak a Három Év idején elfoglalt helyzetéből és kapcsolódásaiból.

A Jupiter mozgása a Három Év során

Az előző fejezetben a Szaturnuszról beszéltünk. Ma egy lépéssel tovább megyünk, a Jupiterhez. Mi a Jupiter működési területe vagy feladata az emberi szervezetben? A magzati állapot idején a Jupiter fekteti le a teljes idegrendszer felépítésének alapjait. Némi kapcsolata az izmokkal is van. Tudatos megismerésünkben – filozófiai kifejezéssel élve – ő a logizmus ereje. (A Szaturnusz filozófiai értelemben a gnózishoz kapcsolódik.) [V.ö.: Rudolf Steiner: *Az emberi és a kozmikus gondolat*, GA 151] Így tehát a Jupiter a gondolkodás képességévé válhat. Univerzumunk jövőjéhez is kapcsolódik. A jelenlegi Jupiteren már megvan a hely – azt is mondhatnánk, a laboratórium – a „jövőbeli Jupiter" előkészítéséhez (lásd *A szellemtudomány körvonalait*). A Jupiteren olyan lények laknak, akik előkészítik ezt a jövőt és ezt a jövőbeli univerzumot, amely azután születik meg, hogy a jelenlegi eltűnik. A jövőbeli Jupiter azonban már nem abból a fajta anyagból fog állni, melyet itt a Földön találunk. Az addigra eltűnik, és a jövő kozmoszát a gondolat fogja alkotni. Rudolf Steiner egyszer kijelentette, hogy éppúgy, ahogy ma geológiai rétegeket találunk a Földön, amelyek a Föld múltjáról, az evolúció régmúlt szakaszairól vallanak, a jövőbeli Jupiteren „gondolatrétegeket" fogunk találni. Amit most, a földi evolúció során gondolunk, az a jövő univerzumának rétegeit fogja alkotni. Például a materializmus, melybe az emberiség ma elmerült, valamiféle kemény gondolatréteg lesz a jövő Jupiterén. Tehát a mai Jupiter bolygó a jövőhöz kapcsolódik, míg a Szaturnusz a múlt emlékeit hordozza.

A szellemi hierarchiák és a Zodiákus

Mindezt most a hierarchiák szempontjából fogjuk kidolgozni. A szerafok, kerubok és trónok hierarchiája az 'Isteni Atya' hierarchiája. Fölöttük az Atya, Fiú és Szent Szellem hármassága van. Az 'Atya Erői' különösen az Atya hierarchiája által működnek; aztán következik a küriotészek, a dünamiszok és a forma-szellemek vagy exuziák hierarchiája. Ez a Fiú hierarchiája. Az emberiséghez az archék, arkangyalok és angyalok állnak közelebb, amely hierarchián keresztül a Szent Szellem működik. Mindezen hierarchiák a bolygószférákban működnek. Így a trónok a Szaturnusz szférájában működnek – a teljes szférában, nemcsak a bolygóra hatva. Ez azt jelenti, hogy a szféra összes asztronómiai elemét érintik, például a csomóvonalat és a perihélium-aphélium vonalat. A küriotészek a Jupiter szféráján keresztül, a dünamiszok pedig a Marson keresztül. Az exuziáknak úgymond a Nap szférájában van a munkahelyük, az archéké az asztronómiai Vénusz, az angyaloké pedig a Hold

2.1 tábla

	Seraphim	
FATHER	Cherubim	
	Thrones	♄
	Kyriotetes	♃
SON	Dynamis	♂
	Exusiai	☉
	Archai	☿
HOLY SPIRIT	Archangeloi	♀
	Angeloi	☽

szférájában. (2.1. ábra) [A szellemi hierarchia lénycsoportjainak nevei nagy betűvel, többes számban: Szeráfok, Kerubok, Trónok, Küriotészek, Dünamiszok, Exuziák, Archék, Arkangyalok, Angyalok. A magyar nyelvben a köznevek kisbetűvel írandók.]

A Szaturnuszról tegnap már beszéltünk, most tovább foglalkozunk vele, és hozzávesszük még a Jupitert. Átmenetet látunk itt az 'Atya Erőitől' a 'Fiú Erőihez', a trónoktól vagy az akarat szellemeitől a küriotészekhez vagy a bölcsesség szellemeihez. Természetesen nem azonosítjuk a hierarchiákat a szférákkal, amelyek a hierarchiák működési helyei. A hierarchiák bizonyos értelemben a Naprendszeren kívül, a Naprendszerünk határain túli csillagvilágban vannak otthon. A Naprendszeren túl az állócsillagok szférái vannak, és úgymond, ezek a hierarchiák lakhelyei. Innen fejtik ki működésüket a bolygók szféráiba, le egészen a Földig. Elképzelhetjük, ahogy a kezük – képletesen szólva – lenyúl a bolygószférákba, és arra használják őket, hogy előidézzék mindazokat a fejleményeket, amelyeknek meg kell történniük a Naprendszerünkben. Lényükkel azonban az állócsillagok világában maradnak.

A hierarchiák leszármazottai az elemi világ lényei. Ők a hierarchiák utódlényei. Természetesen a jók, akik nem buktak le az ellenerők közé, a hierarchiák munkáját segítik. Például a Hold kapcsolatban áll az időjárással. Ezt már tudományos statisztikák is hivatalosan alátámasztják. Ezek azonban olyan elemi lények, akik a Holdról fejtik ki hatásukat és a földi időjárási körülmények kialakításában segédkeznek: a csapadék hullásban stb. – a döntésekben, a megvalósításban és így tovább, mindabban, amit a hierarchiák inspirálnak.

Amikor a 'Kozmikus Krisztus' belépett a Názáreti Jézus testiségébe, hét princípiumból álló lényként érkezett le, hasonlóan az emberhez, aki szintén hét princípiumot hord magában, köztük a fizikai test a legalacsonyabb. Az

2.2 ábra

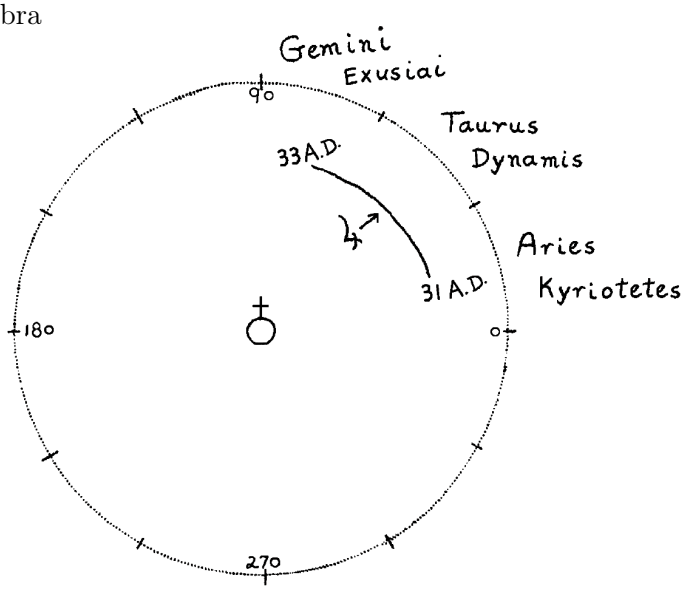

emberi lény legmagasabb princípiuma a szellemember. Hasonlóképpen beszélhetünk Krisztus legmagasabb princípiumáról, amelyben ő a küriotészek feje. Képzeljük el, hogy hét küriotész van, akik az evolúcióban közreműködnek – ez bizonyos értelemben általánosítás. Már a régi Napon is működtek, és ők ruházták fel akkor élettel a teremtett világot. Ennek az egész hierarchiának a feje Krisztus legmagasabb princípiuma. Ezért beszélhetünk kimondottan úgy a küriotészekről, mint a Fiú hierarchiájáról.

Jupiter a Kosban, a Bikában és az Ikrekben

Lássuk most a 2.2. ábrát. A Jupiter a Három Év alatt a Kostól az Ikrekig jutott. Ez a küriotészeknek, a bölcsesség szellemeinek a működéséhez kapcsolódik. Ezen kívül a Kos is a küriotészekhez köthető. Itt most azt a tényt kell felidéznünk korábbról, hogy a csillagvilág valójában a hierarchiák lakhelye. Így a Zodiákus konstellációi bizonyos tekintetben a hierarchiák házai. Ezekből a házakból lépnek elő a Naprendszerbe és fejtik ki tevékenységüket. Ebben az értelemben a Kos a küriotészekhez társul, a Bika a dünamiszokhoz és az Ikrek az exuziákhoz. Természetesen nem azonosítjuk az Állatöv konstellációit a hierarchiákkal. Csupán otthonnak vagy kapunak tekinthetjük őket, melyeken keresztül a hierarchiák működnek. A Kosban lévő Jupiter ekkor arra utal, hogy vízkereszt idején a küriotészek feje szállt le Jézus testébe. A vízkereszt utáni időszak, gyakorlatilag a Három Év nagy része a Bika-Jupiter megnyilvánításának szentelődik. A Bika a beszéddel, a gégével és a hallással

kapcsolódik össze. Az Ige, a Logosz megnyilvánulása. Aki aztán az emberiséghez szólt Krisztus szavain keresztül – a gyógyító Ige. Majd egy adott pillanatban a Jupiter belép az Ikrekbe. Tegnap láttuk, hogy a Szaturnusz az Ikrekből indult. Az egy másik eset volt, mintegy az isteni-kozmikus világ erős szemrehányásának kifejezése. A földi anyagba való leszállása során az emberiség elszakította egymástól az eget és földet, és elveszítette a mennyei királyságot. Ha szabad így kifejezni magam, kozmikus vád szólalt meg a trónok, az akarat szellemeinek képviselőjén vagy működési helyén, a Szaturnuszon keresztül. Ám amikor a Jupiter lépett az Ikrek konstellációjába, az valami mást jelentett. Eltérő perspektívát kell alkalmaznunk. Az Ikrek kettős kép (2.3. ábra), az ég fent és a föld lent, a Szaturnusz nézőpontjából. Létezik azonban egy másik iker téma: egy vízszintes egymás mellettiség, a fivér princípiuma. Ez már nem esik egybe a hierarchia-elvekkel. A hierarchikus rend értelmében az egyik a másik fölé lett helyezve: az egyik parancsolatokat adott az alacsonyabban lévőnek. A fivér princípiumát Krisztus nyilvánította ki a Három Év alatt, amikor a lábmosás történt.

Azt mondta akkor a tanítványainak:

Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok. Nem nevezlek többé szolgának benneteket... Barátaimnak mondalak benneteket. (János, 15,14-15)

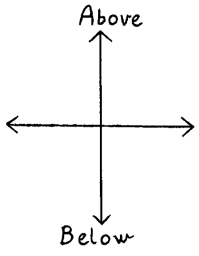

2.3 ábra

Abban a pillanatban az Ikrek-Jupiter új jelentést nyert Krisztus által. A régi hierarchikus rend helyén egy új rend perspektíváját vezette be Krisztus. Egy új kozmosz kezdete ez, mely megteremthető, ha az emberi lény összhangba kerül majd ezzel a cselekedettel.

Most egy új szemponttal találjuk szembe magunkat. Tegnap azt mondtuk, hogy a vízkereszt pillanatában (31. január 6.) a Szaturnusz a Jupiter felszálló csomópontján volt az Ikrekben (2.4. ábra), közel az Ikrekből a Rákba való átmenethez. A Jupiter Kr.u. 33-ban lépett saját csomópontjára. A kezdetekkor, vagyis a vízkeresztnél az 'Atya Erői' ezekkel a szavakkal engedték alászállni a Fiút: „Ez az én szeretett Fiam, akiben Én-ként ismerem fel magam." Ez az égen a Szaturnusznak a Jupiter csomópontjában elfoglalt helyzetében fejeződik ki – az Atya a Fiáról, a Jupiter szférájában működő küriotészek fejéről beszél. A Golgota pillanatában a Jupiter lép be erre a helyre. Most a Fiú, a küriotész nyilatkozik meg, Ő, aki már a régi Napon élettel telítette a teremtett lényeket, és aki a jövőbeli Jupitert készíti elő. Ebben az időben, nagypéntektől húsvétvasárnap reggelig, a feltámadás pillanatáig tartó három nap során nyilatkozik meg.

2.4 ábra

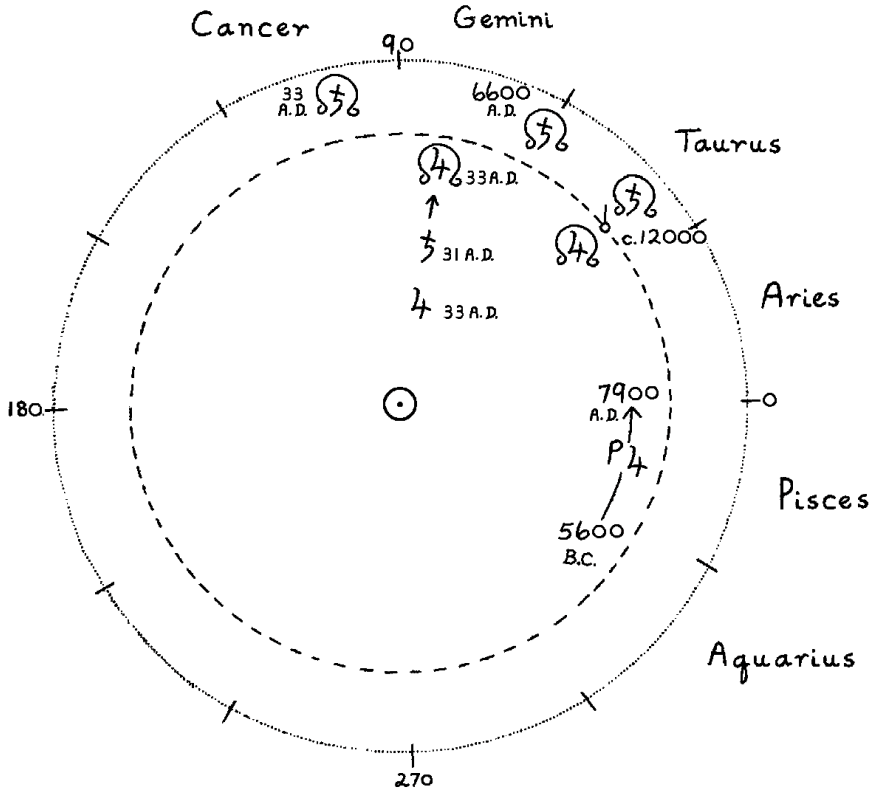

Az apokaliptikus Jupiter és Szaturnusz

Ezen a ponton talán érdemes tanulmányozni a két érintett szférának, a Szaturnusz és a Jupiter szférájának történetét vagy biográfiáját. Talán így gyors képet kaphatunk arról, mi hatott akkor a Naprendszerben a hierarchiák magasságaiból. Most a szférák alapelemeinek, először is a Jupiter perihéliumának a mozgását figyeljük meg, ami jelenleg a Halakban van. Nagyon régen lépett a Halakba, körülbelül Kr.e. 5600-ban, a Vízöntőből érkezve. Ez az átmenet nyilvánvalóan az emberiség evolúciójának fontos pillanatához kapcsolódott. Hogy tudjuk kimérni ezt a pontot a történelemben?

A válasz megtalálásához a tavaszpont precesszióját fogjuk alkalmazni. Kr.e. 747-ben történt Róma megalapítása. (A mondák szerint Kr.e. 753-ban – a ford.) A tavaszpont (a Nap helyzete március 21-én) akkor a Kos konstellációjában volt. Jelenleg a Halak konstellációjában van, és valamikor a jövőben a Vízöntőbe lép. [A Halak kora összefügg azzal az időszakkal, amikor a

1413 AD	Beginning of Piscean Age
2160	Present
3573	Aquarian Age
2160	
5733	Capricorn Age
2160	
7893 AD	End of Fifth post-Atlantean Epoch

tavaszpont a Halakban tartózkodik, de e kettő mégsem azonos egymással. Rudolf Steiner antropozófiájában a kultúra folyamatához kapcsolódnak a kultúrkorszakok. A földi kultúrviszonyok mögött viszont kozmikus folyamatok állnak, például milyen konstellációban áll a tavaszpont. De a Földön csak egy idő után teljesedik ki annak a kultúrát formáló szellemi lénynek a hatása, amelyik az adott konstelláció irányából működik. Ha például a Halak korát 333-tól kezdődően számolná ki egy csillagász, és a látszólagos 333-as égi jelenség földi kultúrhatását 1080 évvel későbbre teszi, akkor ezt kapja: 333 + 1080 = 1413. Az égi és a földi kronológia így összeér. A tavaszpont összekapcsolása március 21-évl olyan szóhasználat, amely a 325-ös niceai zsinatra nyúlik vissza. Kisebb eltérések lehetségesek.] Kr.e. 747-ben a Kosban, 2160 évvel korábban a Bikában volt. Ez volt az egyiptomi-káldeai kor [az Atlantisz utáni 3. kultúrkorszak]. További 2160 év visszafelé, az ősi Perzsiába visz minket [az Atlantisz utáni 2. kultúrkorszak]. Ekkor Kr.e. 5067-be érkezünk. Hogy még visszább menjünk, egészen Kr.e. 5600-ig, a megelőző korba kell lépnünk. Ez az ősi India kora [az Atlantisz utáni 1. kultúrkorszak]. Tehát a Jupiter perihéliumának ez az átlépése 600 évvel az ősi Perzsia kialakulásának kezdete előtt történt. Az ősi India olyan kultúra volt, amely még szoros tudati kapcsolatban állt a szellemi világgal. Sok történet létezik még, amely ezt támasztja alá. Például amikor a szent Rishik beszéltek, akkor még bizonyos esetekben közvetlenül a planetáris szellemek jelenléte nyilvánult meg. Így léptek elő, amikor tanították az embereket. Az ősi indiai civilizáció még nagyon jól ismerte a szellemi világ valóságát. Ebben a világhelyzetben történt, ennek a kultúrkorszaknak a vége felé, hogy a Jupiter perihéliuma a Halakba lépett át, ahol most is van. A Kosba Kr.u. 7900-ban megy majd át. Ez hozza el a [Föld] 5. korszakának végét.

Kr.u. 1413-tól indulunk el, amikor a Halak kora megkezdődött. Ehhez hozzáadunk 2160 évet, és eljutunk a Vízöntő korának kezdetéhez. Innen tovább megyünk, előre 2160 évet, a Bak korának kezdetéhez, majd a korszak végéhez: ekkor érkezünk el Kr.u. 7893-hoz. Ez lesz a [Föld] 5. korszakának vége, az Atlantisz utáni korszak vége [vagyis az Atlantisz utáni mind a hét kultúrkorszak vége]. Egy ilyen korszak hét korból áll. Az Atlantisz utáni első kor az ősi indiai volt, ezt követte az ősi perzsa, az egyiptomi-káldeai és a görög-római kor. A mienk az 5. kor. Lesz még kettő, a Vízöntő, majd azt követően

7893		
2160	White Horse	(1st Seal) V.P. in ♐
10053		
2160	Red Horse	(2nd Seal) V.P. in ♏
12213	Joining of ♃ & ♃	
2160	Black Horse	(3rd Seal) V.P. in ♎

a Bak kora. Szinte pontosan a [Föld] 5. korszakának lezárultakor és a [Föld] 6. korszakának kezdetekor fog a Jupiter perihéliuma – a szféra fejrésze – a Kosba átmenni.

Mit jelenthet ez? Valójában Szent János Jelenéseiben találjuk meg a választ, mert leírja a [Föld] 6. korszaka kezdetének fenséges nyitányát és az egésznek a hetes felosztását [Az angol Age itt magyarul: kor (2160 év, pl. Halak kora stb) és az Epoch: korszak (a hét kor együttvéve).]

A Jelenések írója azt mondja:

Erre a szemem előtt egy fehér ló jelent meg. A lovasnak íja volt. Koszorút nyújtottak át neki, s ő diadalmasan kivonult, hogy győzelmet arasson." (Jel. 6,2)

Ez az első pecsét feltörése, és arra a pillanatra utal, amikor a tavaszpont a Nyilasban lesz. A Nyilas félig ember, félig ló, akinek íja van – így ábrázolják a régi csillagtérképeken; félig ló, félig ember, vagy kentaur. De ez egy fehér ló. A mitológiában a ló mindig az intelligencia, az értelmesség kifejlődéséhez kapcsolódik. Így most fehér intelligencia, fehér értelem, amiben a Jupiter intelligenciáját látjuk. Ez a fehér intelligencia aztán majd a Jupiter perihéliumához is kapcsolódni fog, amely addigra a Kosba kerül. A Kos mögött, ahogy mondtuk, a küriotészek állnak, akiknek Krisztus a vezetője. Mindez tehát arra az emberiségre utal, amely addigra befogadja Krisztust és az Ő intelligenciájában él.

Nézzük most meg a Jupiter csomópontjait. A csomópontok a bolygó pályájának és a Föld keringési síkjának, az ekliptika síkjának kereszteződési pontjai. Jelenleg a Jupiter felszálló csomópontja ott van, ahol Krisztus idején volt, az Ikrekben (2.4. ábra). A Szaturnusz felszálló csomópontja akkor még a Rákban volt. Most ez is az Ikrekben található, tehát a kettő közel van egymáshoz. Akkor, Krisztus idején csak 16°-ra álltak egymástól. Azóta még közelebb kerültek egymáshoz, és a jövőben eljön az az idő, amikor a két csomópont vonala gyakorlatilag egybeesik majd. A jelenlegi keringési sebességet figyelembe véve ez kb. Kr.u. 12000-ben következik be. Valódi

apokaliptikus időfelfogással találjuk itt magunkat szembe.

Az 5. korszak végét a Kr.u. 7893. év mutatja. A következő 4320 év a vörös ló idejéhez visz el (Jel. 6,4), ez Kr.u. 12213-ig tart. Várhatóan éppen ekkor esik egybe a két csomópont. Tehát a Földet illető erők, a Jupiter és a Szaturnusz szférák kölcsönhatását kell elképzelnünk. Mi fog történni?

Szent János a Jelenések könyvében így szól:

Amikor a második pecsétet feltörte, hallottam, hogy a második élőlény szólt: "Jöjj!" Erre előjött egy vörös ló. Aki rajta ült, hatalmat kapott, hogy megbontsa a földön a békét, hadd gyilkolják egymást az emberek. Hosszú kardot adtak neki. (Jel 6,3-4)

Azt is tudnunk kell, mit mond a harmadik pecsétről, mert a kozmikus esemény, amelyről beszélünk, éppen a második pecséttől a harmadik pecséthez való átmenet pontján megy végbe. Ezek a pecsétek egyenként egy teljes 2160 évnyi kort ívelnek át.

Amikor feltörte a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik élőlény szólt: "Jöjj!" Ekkor fekete lovat láttam, lovasa mérleget tartott a kezében. Úgy hallottam, mintha a négy élőlény közt szózat hallatszott volna: "Egy mérő búza egy dénár, három mérő árpa egy dénár. De az olajat és a bort ne bántsd!" (Jel, 5b-6)

A mérleg képe arra utal, hogy a tavaszpont a Mérlegben lesz; a vörös ló a Skorpió, a fehér ló a Nyilas.

Érdekes megfigyelni, mi hangzik el a vörös lóval kapcsolatos vízióról. Ez az a pillanat, amikor az 'Ítélet Napja' eljön. Egymást fogják gyilkolni azok, akik nem követték a fehér lovat, Krisztus fehér intelligenciáját, ahogyan azt az emberiségnek ki kell bontakoztatnia. Időbelileg ez a Szaturnusz és a Jupiter csomópontjainak egybeeséséhez köthető. A Szaturnusz a nagy 'Bíró', és a Jupiterből árad ki mindaz, ami Krisztus impulzusával és a Föld jövőjével kapcsolatos. Az emberi fajnak az az intelligenciája, amely addigra nem lesz fehér, fekete lesz. Ez a fekete ló lesz a fekete, megváltatlan földi anyag. És az anyaggal együtt süllyed le. Ez a mához képest kb. 10000 év múlva fog bekövetkezni.

Láthatjuk tehát, hogyan tükrözi az ég a Krisztus idejében végbement földi eseményeket. Megmutatja, hogy a távoli jövőben bekövetkező 'Ítélet Napjának' első szakaszait Krisztus a nagy tettével már előre elrendelte. Ő biztosította az emberiségnek a lehetőséget, hogy a létezés magasabb síkjaira emelje önmagát. Végső soron a feltámadás tettében mutatja meg ezt. Ugyanakkor minden eljövendő kor emberiségének meghagyta, hogy teljesen

szabadon, saját magából kiindulva hozza meg elhatározását. Krisztus tettében nem volt semmi kényszerítő vagy kötelező természetű dolog. Mindez a mi saját, béklyóktól mentes elhatározásunkra és az 'Isteni Akarat' iránti szeretetünkre van bízva. A gondolkodásunk általi megértés csak az első lépés kell, hogy legyen.

Ahogy az istenség nem erőltetheti ránk az üdvözülést, annak következményeitől sem tud megvédeni, ha visszautasítjuk. A Jupiter és a Szaturnusz csomópont-vonalai így elkerülhetetlenül találkoznak, és az ehhez a találkozáshoz vezető mozgásban fejeződik ki az az apokaliptikus jövőkép, ami akkor nyilvánul meg, amikor az emberiség elfogadja vagy visszautasítja Krisztus impulzusát. Akik elfogadják, majd a jövőben az 'Atyai Akarat' (Szaturnusz) felismerésének és a szeretetteljes, új 'Fiúi Teremtésnek' a legerőteljesebb ötvözetét tapasztalják meg, a Szent Pál-i Új Ádámot (Jupiter), mely lényük részévé válik. Akik visszautasítják, átélik majd az ítéletet, amelyről a Jelenések könyve beszél, és amely szakaszokban jön majd el. Krisztus impulzusa nélkül a létezés összes formája egyre értelmetlenebbé válik, amíg el nem jön az a pont, amikor ezek a lények önmagukat pusztítják el.

A Mars mozgása a Három Év során

Krisztus éteri jelenléte

Az elmúlt két alkalommal a Szaturnusznak és a Jupiternek a Három Év során végbement mozgásával és kapcsolódásaival foglalkoztunk. Célunk nem pusztán az volt, hogy információhoz jussunk; mindennek határozott, gyakorlati viszonya van a mi korunkhoz. A jelen évszázad folyamán a krisztusi események újra közelebb jöttek az emberiséghez. Az elmúlt tizenkilenc évszázad alatt az emberiség a hagyomány szerint élt. Főként csak a dokumentumokra hagyatkozhatott, mi pedig megtapasztaltuk, hogyan közeledik ez a hagyomány a végéhez. Bizonyos értelemben kifullad. Látjuk magunk körül ezt a történést az egyházak hanyatlásában. Szinte mindegyik vallásra igaz ez, de úgy tűnik, hogy a keresztény vallás szenvedi el leginkább ezt a visszaesést. De éppen ebben a helyzetben, ahogy ez ennek az évszázadnak (a XX. sz. – a ford.) a folyamán kialakult, ismét reménnyel telve emelhetjük fel tekintetünket. Rudolf Steiner már 1910-ben feltárta előttünk, hogy a mostani évszázad során majd elkezdjük megtapasztalni Krisztus második eljövetelét – a 'Jelenlétet', vagy ahogy az evangéliumok görög változatában hívják, a parúziát. Dr. Steiner hangsúlyozta, hogy ez a második eljövetel egy élet- vagy étertestben fog bekövetkezni. Ez megmagyarázza az evangéliumokban használt idevonatkozó kifejezéseket:

És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel. (Lukács, 21,27)

Felhő takarta el őt a szemük elől. (ApCsel 1,9)

Az 1935-ös évtől kezdve – valójában 1933, 1935 és 1937-től – a jövő felé haladva, az elkövetkező 3000 évben az emberek növekvő számban lesznek képesek megtapasztalni a feltámadt Krisztus étertesti közelségét. Rudolf Steiner szellemi vizsgálódásai alapján jelentette ezt ki. Azok az óriási, drámai képek, szavak és tettek, amelyek a Három Év folyamán a Földön megnyilvánultak, nem vesztek el a kozmoszban. A kozmosz távlataiban történő bizonyos tartózkodás és fejlődés után, ahol megerősödtek, most ismét visszatértek a Földre. A Föld szomszédságában vagy aurájában vannak, és képesek működésükkel azokra a szférákra hatni, ahol az ember él. Így tud Krisztus újra megmegjelenni mint egy olyan Feltámadott, aki közel van mindazokhoz, akik Őt keresik. Megtapasztaltuk a szabályszerűséget, hogyan kísérik ezeket az eseményeket az égen olyan, rendszerint újra meg újra ismétlődő konfigurációk, amelyek hasonlatosak a Három Év alatt létrejöttekhez. Ezért az egész

további jövőre nézve a Szaturnusz és a Jupiter Három Év során megnyilvánult ritmusára és működésére, mint valami alapra, valamiféle alapelvre vagy ősképre tekinthetünk. Ezek az ősképek velünk lehetnek, és ha tanulmányozzuk például a Szaturnuszt napjainkban, és kimondottan a kiindulási helyeire való visszatéréseit keressük, akkor a történelemben, és kiemelten a modernkori történelemben megtaláljuk azokat a pillanatokat, amelyekben Krisztus különösen közel van az Őt befogadó emberekhez. Ezt fogjuk most bemutatni.

Amint követtük a Szaturnusz és a Jupiter mozgását a Három Év során, arra a következtetésre jutottunk, hogy a végső eseményeknél a két bolygó a Rák és az Ikrek konstellációjában volt (3.1. ábra). Ez utóbbi konstellációban találtuk a Jupiter felszálló csomópontját is. A Szaturnusz csomópontja még a Rákban volt. Láttuk továbbá, hogy a Szaturnusz a Vénusz perihéliuma és a Mars aphéliuma között haladt. Van még egy fontos dolog a Három Évvel kapcsolatban, és ez a Neptunusz csomópontja. Be kell vonnunk azoknak a külső bolygóknak a szféráit is, amelyeket csak a XVIII., XIX. és XX. században fedeztek fel, vagyis az Uránuszét, a Neptunuszét és a Plútóét. Habár csak később csatlakoztak a Naprendszerhez, feltételezhetjük, hogy már Krisztus idején is jelen voltak. A Szaturnusz és a Jupiter e bolygóelemek kozmikus helyzete által jelzett zodiákusi régión ment át a Három Év során. Mindkét bolygó rendszeres időközönként tér vissza ezekbe a pozíciókba. A Szaturnusz 30 évente tér vissza, a szemközti pontba pedig – mert ezeket is be kell vonnunk – 15 évente. A Jupiter gyorsabb, 12 évente éri el újra a kiindulópontját.

Az ezoterikus kereszténység fejlődése

Mindehhez még egy, a kozmosz élete szempontjából fontos, különleges vonást veszünk. Ezek az ún. nagy együttállások, amelyek 20 évente mennek végbe, a Zodiákus három pontján, egymástól egyenlő távolságra. Ezáltal egy nagy háromszöget rajzolnak a Zodiákusra 60 év leforgása alatt, és ennek a háromszögnek az időbeli képe egy körforgást ad ki. Vegyük például a jelenkort. 1901-ben a Szaturnusz és Jupiter nagy együttállása a Nyilasban jött létre. Akkor a két bolygó közel volt a Jupiter leszálló csomópontjához. Hatvan évvel később, 1961-ben ismét volt egy nagy konjunkció, és 2020-ban is megismétlődik majd. De azt látjuk, hogy az utóbbi két együttállás már beljebb jött létre, ill. jön majd létre a Nyilasban, távolodva a Jupiter leszálló csomópontjától. Az 1961-es a Szaturnusz leszálló csomópontján volt, 2020-ban pedig közel lesz a Vénusz aphéliumához. Tehát haladást tapasztalunk, így az egész háromszög, amelyet ezek az együttállások írnak az Állatövbe, mozog. Olyan, mint az óramutató. Ezáltal történelmi értelemben határozhatjuk meg és kalkulálhatjuk az időt.

Ez a háromszög 2500-2600 év alatt megy egyszer körbe a Zodiákus összes

3.1 ábra

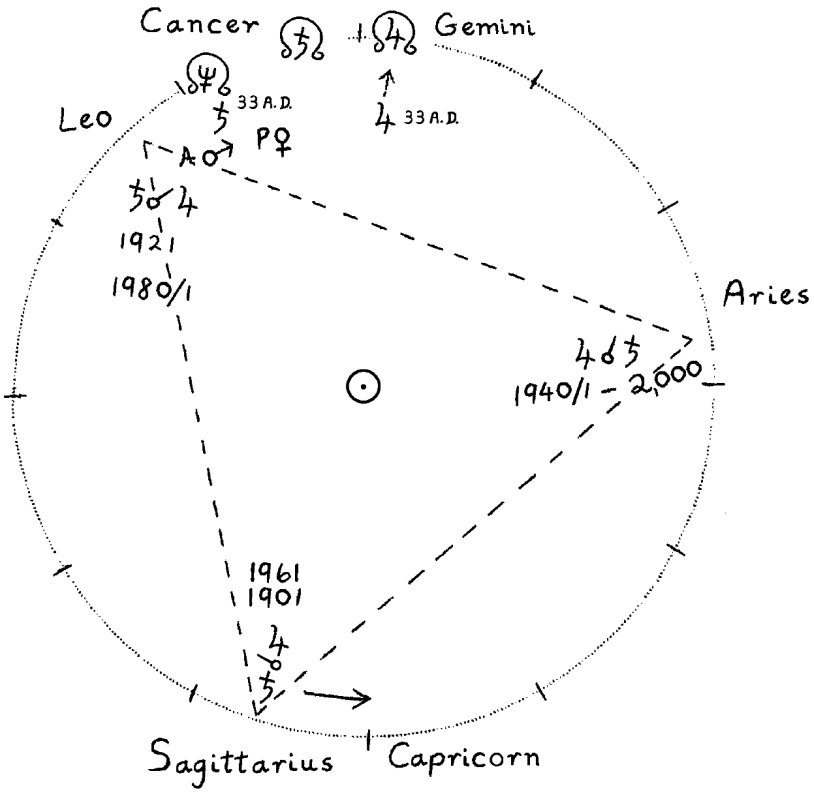

konstellációján, és ezalatt, bizonyos időközönként a nagy együttállások vagy a Jupiter és a Szaturnusz felszálló vagy leszálló csomópontjain, vagy a Vénusz perihéliumán vagy aphéliumán haladnak át. 1901-ben, amikor a nagy együttállás a Jupiter leszálló csomópontján következett be, elkezdődött egy ilyen eseményekből álló ciklus. Egy ilyen pillanatban az egek mintegy megnyílnak arra, hogy földi eseményeket váltsanak ki a Krisztus-esemény kozmikus felidézésével, mindez nagyon aktív volt a történelemben 1901 környékén. 1899-ben véget ért a Kali-juga, a sötét kor 5000 éve. (Legalábbis véget kellett volna érnie. Néha az a benyomásunk, hogy azóta még mélyebbre zuhantunk a sötétségbe.) 1900-1901-ben Rudolf Steiner elkezdte átadni az antropozófia üzenetét az emberiségnek. Ekkor fektette le a kereszténység szellemi megértésének alapjait, berlini előadásciklusát megtartva, amely aztán *A kereszténység mint misztikus tény (GA 8)* című könyvben jelent meg. Így működnek ezek a kozmikus emlékeztetők a történelemben, és válnak valósággá a Földön. Így valóban beszélhetünk Krisztus valamilyen formában történő visszatéréséről vagy jelenlétéről. Most tovább léphetünk 1961-hez, és megkérdezhetjük, mit jelenthetett ez az emberiségnek. Egy teljesen elfogulatlan

megfigyelő is észrevehetné, hogy az folytatódik, ami 1901-ben elkezdődött, és észlelné, hogy 1930 végén heliocentrikusan egy nagy szembenállás jött létre a Szaturnusszal a Jupiter leszálló csomópontja közelében és a Jupiterrel a saját felszálló csomópontja közelében. (Ezek a 60 éves ciklus „félútra eső házai".) Aztán azt is felfedeznénk, hogy akkortájt az emberiség valamiféle világ-Golgota irányába mozdult. Elég, ha csak a 30-as évek közép-európai eseményeire gondolnunk. Úgy tűnik, hogy az 1961 óta eltelt években mindez egész észrevehetően felgyorsult. Mégis, a külső fejlemények súlya ellenére is reménykedhetünk, hogy a világ nagypéntekjét a világ húsvétvasárnapja, a feltámadási erő megnyilvánulása követi. Ha végigmegyünk a történelmen, korábban is hasonló eseteket látunk. Már a Golgotai misztérium utáni első századokban, kb. Kr.u. 134-től 60 éves időközökben, vagyis 193, 253, 312 és 372-ben is voltak nagy együttállások. A Zodiákus szemközti részén jöttek létre ahhoz képest, ahol a két bolygó a Három Év idején tartózkodott. Oppozícióban még inkább serkentő emlékeztetőként működtek, de akkor főleg individuális személyiségekben. A Kr.u. 312-es együttállás Konstantin császárhoz kapcsolható. Ekkor történt, hogy megtért a kereszténységhez. A keresztényüldözés kora véget ért, és a kereszténység államvallássá lett. Persze egy olyan kereszténység indult ezáltal útjára, amelyet nem mindig az eredeti, ezoterikus Krisztus-impulzus szellemében irányítottak. Ám e fejlemény mögött ott álltak legalább a Krisztus-impulzus valóságáról szerzett halvány tapasztalatok.

Később, a VI. századtól kezdve a Szaturnusz és Jupiter nagy együttállásai a Szaturnusz és a Jupiter felszálló csomópontjain jöttek létre, továbbá az említett egyéb planetáris elemeken. A Zodiákusnak azon helyei voltak ezek, ahol a két bolygó a Három Év során mozgott. 590-ben és ezt követően 60 évente a nagy együttállás ezekre a pontokra érkezett – Kr.u. 650-ben, 709-ben és 769-ben, tovább menve egészen a IX. századig, 829-ben és 888-ban. Mindezek nagyon fontos pillanatok voltak a kereszténység történetében és fejlődésében. 590 táján, konkrétan 597-ben, Canterburyi Szent Ágoston megérkezett Thanet szigetére, a Temze torkolatához, ahonnan kiindulva elkezdte római keresztény hitre téríteni a Brit-szigetek lakóit. Lényegében ez a másik Ágoston, Hippói Szent Ágoston hagyományára épült. Ő annak a felismerésnek az alapján tanított, hogy a krisztusi eseményekbe való minden közvetlen bepillantás, amely az első kereszténynél még megvolt, addigra elveszett. Véleménye szerint mindössze a Szentírás maradt. Ezzel kezdődött a dogmatikus kereszténység, és a római egyház egyre inkább erre az álláspontra helyezkedve alakította létét és működését. A második, a későbbi Ágoston alapította Canterburyt. Hamarosan ezután egy irtóhadjárat indult az északi kelta egyház ellen. Hosszú évekig tartott, de végül a kelta egyházat, amely Írországból származott és Ionában volt a központja, elpusztították. Egyfajta

Golgota volt ez az ezoterikus kereszténység számára, mert a kelta kereszténység ezoterikus kereszténység volt. Képes volt abban a 'Jelenlétben' élni, amelyről korábban beszéltünk. Számtalan történet van, amely igyekszik ezt a tényt leírni. Ionai Szent Brigitta jó példa erre. A történet elbeszéli, hogy állítólag szellemi alakban Palesztinába ment Jézus születése idején. Egy éjszakára könnyített Jézus anyjának a terhein, és reggel Mária hálálkodások közepette nekiadta a köpenyét. Ebbe a köpenybe csillagok voltak szőve, ami nyilvánvalóan Jézus születésének kozmikus hátterét akarja hangsúlyozni. Aztán ott van egy ír király és látogatójának története. A király az erdőbe ment sétálni ezzel a látogatóval. Hirtelen nekirohant a fáknak, nekik ütve magát, mint aki megőrült. Amikor megkérdezték, azt mondta, hogy abban a pillanatban bolygónk emberiségének a leggyalázatosabb cselekedete zajlott le. A keresztrefeszítés pillanata volt az, és ez az esemény rettenetesen felbőszítette. Ezek a történetek azt igyekszenek elmesélni, hogy a kelták képesek voltak tisztánlátással követni a palesztinai eseményeket, és a kelta kereszténység, Szent Kolumbán és más kelta szentek kereszténysége erre épült. Külsőleg ezt elpusztították. Egyfajta golgotai esemény volt ez, melyet a feltámadás eseménye követett. Az ilyen történelmi példák bizakodóvá tehetnek minket, hogy bármennyire sötét is legyen egy bizonyos kor, lehetséges a jövőben reménykedni.

Rudolf Steiner szellemi kutatásai alapján beszélt a kelta kereszténység elpusztításáról. Kiemelte, hogy ebben a pillanatban a kelta népszellem áldozatot mutatott be, és feladta népszellemi feladatát azért, hogy az ezoterikus kereszténység vezérlő szelleme legyen. Ez nyilvánvalóan kitűnik az ide kapcsolható történelmi események gondos megfigyelései alapján. 709-ben a sorozat egyik nagy együttállása ment végbe. Hamarosan ezután, 711-ben a muzulmán mórok Észak-Afrikából betörtek Európába Gibraltáron keresztül. Teljesen meghódították Spanyolországot, és tovább mentek, hogy a mai Franciaország területén lévő birodalmat is leigázzák. Akkortájt a terjedő harcos mohamedán vallás valódi ellentételezését alapozta meg a Szent Grál Lovagrendje. Caribert de Laon, Nagy Károly [anyai] nagyapja keletre utazott, és elhozta onnan a Szent Grál üzenetét és mindazt, ami kapcsolatban állt vele. A Szent Grálban valóban jelen van az ezoterikus kereszténység esszenciája, melyben a kelta népszellem élhetett és működhetett. Ez van az Artúr király és Parsifal tetteiről szóló történetek hátterében. Ezek az események a IX. század folyamán mentek végbe, és feltételezhetjük, hogy a 829-ben és 888-ban bekövetkező nagy együttállások kapcsolatban állnak velük. Ténylegesen felébresztették a kozmosz emlékezetét a feltámadás és a pünkösdi események vonatkozásában. Egy másik nagy együttállás sorozat, amely hasonló erejű emlékeztetőül szolgált, a XI. és a XII. századból egészen a XIII-ba átnyúlóan jött létre. Akkoriban a kereszténységben nagy viták lángoltak fel az

átváltozás kérdésében. Többek között Tours-i Berengár is részt vett ezekben a vitákban. Berengár képtelen volt felfogni a kenyér és bor átváltozását Krisztus testévé és vérévé a szentmise szertartásán. Aztán elérkezünk a XV. századhoz, amikor a nagy együttállásokat ismét közel találjuk a Szaturnusz és Jupiter csomópontjaihoz, valamint a Vénusz perihéliumához és a Mars aphéliumához. Rajtuk kívül a Neptunusz csomópontja is érintett volt. Ezen együttállások évszámai: 1444, 1504, 1563 és 1623. Olyan időszak volt ez a történelemben, amikor az ezoterikus kereszténység, melyet a Szent Grál mozgalma újra helyreállított, egy újabb lépést tett előre. Egy határozott, történelmi eseménysorozatot láthatunk az ezoterikus kereszténység megerősödésében. A Szent Grál kelyhe a hagyomány szerint egy olyan ékkőből készült, amely Lucifer koronájából esett ki az égben. Ez a kő lezuhant a Földre, és belőle lett a kehely, amelyet az utolsó vacsora idején használtak. Aztán hosszú időn át elrejtve őrizték, és sorsát Robert de Boron, egy francia trubadúr beszélte el. A történet szerint a kehely valójában az ellenség, Lucifer birodalmából származik, aki megkísértette Krisztust és megpróbálta eltéríteni a megváltás tettétől. Mégis éppen ez a luciferi anyag vétetik és alakul át a kereszténység legszentebb kincsének hordozójává. A történet szerint minden Nagypénteken egy galamb száll alá az égből, és egy Szentostyát tesz a Szent Grál kelyhébe. Ez a Grál-lovagok örökös tápláléka. Ennek az elgondolásnak egy változatát a Templomos lovagrendben találhatjuk meg. Ők alapították Jeruzsálemben a Szent Sír lovagrendet, melynek alapgondolata hasonló a Szent Gráléhoz. A Föld képezi alapját, a sötét Föld sírja, amelyből a feltámadás megtörtént. Egyfajta átalakított Grál-motívum ez. A Templomos lovagrendet 1118-19-ben alapították. A XIV. század elején, végérvényesen pedig 1314-ben elpusztították – főként a francia Szép Fülöp király nyomására. Ezek a dátumok közel esnek a Szaturnusz leszálló csomópontja közelében, továbbá a Neptunusz leszálló csomópontja és a Mars perihéliuma között végbement nagy együttállásokhoz és - oppozíciókhoz. Itt ismét a Három Év kozmikus emlékezetével találkozhatunk.

A Grál-kereszténység további átalakulása ment végbe a rózsakeresztes ezoterikus kereszténység kibontakozásában. 1444-ben a nagy együttállás a Jupiter felszálló csomópontján történt, 15 évvel később pedig a Szaturnusz szemben, a Jupiter leszálló csomópontján volt. Ez 1459-be visz el minket. Ezek a dátumok szorosan kötődnek a rózsakeresztes impulzus kifejlődéséhez; például 1459 az az év, amelyhez a *Christian Rosenkreutz kémiai mennyegzője, 1459. év* köthető. A művet a XVII. század elején adták ki, és egy okkult kereszténységet tár fel, számos mélyértelmű szempontból. [Magyar fordítását a Jáspis adta ki.] Bizonyos értelemben az ezoterikus kereszténységbe való nagy beavatás története. Mindenekfölött megerősíti, hogy a rózsakeresztesség tökéletes összhangban van a Grál-kereszténység és a templomos lovagok

alapelveivel. A fekete kereszt (a rózsakereszteseknél) a sötét Föld, a halál és minden olyan dolog szimbólumaként jelenik meg, amit az anyagi világtól kapunk. Ugyanakkor megváltja és megszenteli a hét tündöklő piros rózsa koszorúja – mint az örök élet, a feltámadás szimbóluma. A képet felfoghatjuk úgy is, mint a legszentebbet, a Krisztus által az emberiségnek átadott szellemi esszenciát hordozó kehely transzformációját.

Végül elérkezünk a legújabb korba, azokhoz a nagy együttállásokhoz, amelyeket az elején említettünk. Az ezoterikus kereszténység ismét tesz egy lépést előre. Amit Rudolf Steiner a ma emberiségének antropozófiaként felkínált, nem pusztán a rózsakeresztes impulzus ismétlése vagy másolása volt, hanem a rózsakeresztes kereszténységnek az emberi tudatosság mai fázisával összhangban lévő továbbfejlesztése. Valóban azt láthatjuk, hogy a kozmikus implikációk tanulmányozása, ahogyan azt a Szaturnusz és a Jupiter vonatkozásában igyekszünk bemutatni, olyan történelmi jellegzetességekhez vezet el, amelyek a Krisztus-impulzusnak az emberiségben végbemenő fejlődésével kapcsolatosak. Ugyancsak elvezet a nagy megpróbáltatások, a nagy Golgota-élmények megértéséhez, melyeken az ezt az utat járó emberiségnek szükségszerűen át kell haladnia a katarzis érdekében. 1623-ban a Vénusz perihéliumának és a Neptunusz felszálló csomópontjának közelében jött létre egy nagy együttállás. Ez a harmincéves háború kezdetén volt (1618 – a szerk). Az 1930-as nagy szembenállás helyzetéről a modernkori emberiség történelmében korábban már beszéltünk ebben a fejezetben.

Mars

Azzal folytatjuk, hogy mit csinált a Mars a Három Év során. Már maga a „Mars" fogalma a bolygó háborús beállítottságára utal: agresszióra és konfrontációra. A kozmosz nyújtotta egyéb adományok mellett erre is szükségünk van testetöltéskor a Földdel való találkozás alkalmával. Ha ránézünk a tárgyakra, legtöbbször öntudatlanul egy távlatba, egy bizonyos távolságba toljuk el magunktól az adott tárgyat. Így tartjuk fenn integritásunkat önálló énként. E folyamat révén vagyunk képesek azt mondani: ott van a tárgy, itt vagyok én. Különben esetleg oly mértékig összeolvadnánk a tárggyal, hogy nem tudnánk felismerni annak önálló létezését. Szükségünk van a Marsra, hogy tisztán érzékeljük a fizikai-anyagi világot és megformáljuk a beszédet. A Mars a beszéd kifejlődéséhez kapcsolódik, ami a bolygó erőinek legmagasabb szintű megnyilvánulása az emberiségben. Ezzel a kozmikus örökséggel kapcsolatban tehát mindig van egy konfrontációs magatartás. Például az epehólyagot szintén a Marshoz társítjuk. Ez a szerv valami hasonló dolgot végez az emésztési folyamatban. Idegen anyagok – például élelem – kerül a testbe. A Mars ekkor az epehólyagon keresztül működésbe lép és szembeszáll vele,

megtámadja azt, ami a testbe került – eleinte mint nem odaillő anyagot. Ellenkező esetben az anyagok megmérgezhetnék a szervezetünket. A Marsnak ez a magatartása természetesen túlzottá válhat és károkozással fenyegethet. A történelem során így is történt. A Mars szoros kapcsolatban áll az emberi faj érzékelőképességének kifejlődésével és ezáltal az első teremtéssel; vagyis annak a világnak a megteremtésével, amely most természetként vesz minket körül, ideértve saját fizikai természetünket is. Ám azt az első teremtést a Krisztus-esemény hatása meghaladottá tette. Szent Pál felismerte ezt, amikor a második teremtésről, a második Ádámról beszélt. Az első teremtés során az emberiség egyre mélyebbre hatolt az anyagi létbe az érzékszervi észlelés révén. Szükséges volt ez a fejlődés, mert el kellett vezetni minket az önállósághoz. Ám ha ez a kelleténél tovább folytatódna, teljesen az anyagba merülnénk. A második Ádám-ember a vénuszi elv, a szeretet és együttérzés megvalósításának útját követi. Tanításként ezt Buddha már előkészítette az emberiségben: Buddha nyolcrétű ösvénye a Mars megváltásának egy eszköze, mert a Mars már talán túl messzire ment és ártalmassá vált volna. Ez a marsikus vonások veszélye: ha túl sokáig makacsul kitartanak, az akadályozás, az evolúcióval való szembeszegülés erőivé válhatnak. Ekkor saját létezésük fenntartását akarják. Ennélfogva ellenállást fejleszthetnek ki mindenkivel és mindennel szemben, aki vagy ami az „új szellemi teremtést", az új Ádámot támogatja. Kr.u. 31. január 6-án a Mars éppen belépett a Kosba (3.2. ábra). Innen egyszer körbement az Állatövön és visszatért a Kosba, ahol hurokmozgást végzett. Ez Kr.u. 32 őszén történt. Aztán továbbhaladt az Ikrekbe, ahol 33. április 3-án, a Golgota idején tartózkodott. Tehát a legelején a Mars a Kosban volt. Mit jelent ez? A Mars mintegy leszakítja a Kos erőit, levezeti őket mélyen, egészen az anyagi világba. A Kos az emberi fej ősképének régiója a kozmoszban. Az általunk használt ősi szimbóluma: ♈. Ez pontosan megfelel annak, ami a fej fiziognómiájába van bevésve. Az agy vízszintesen a koponyaalapon nyugszik, a szemöldökök fölött. Innen egy függőleges vonal hat lefelé az alsó részbe, a fej mozgatható részébe. A lefelé irányultságban mutatkozik ez meg, ami az orral kezdődik. Ha a Mars túl erősen és túl sokáig fejti ki itt a hatását, meghamisíthatja a fej kozmikus képét. Ekkor túlságosan erős hangsúlyt kaphat az érzékszervi észlelés, különösen pedig a kizárólag az agyra történő hagyatkozás. A Mars nagyjából a megkísértés idején volt ebben a helyzetben. Krisztus ekkor nézett szembe a Jézus testébe zárt ősi örökséggel. Jézus teste, mint bármely más emberi lény „romlandó" teste, magában hordozta azt a körülményt, hogy az érzékszervi érzékelés birodalmába, az anyagi-fizikai világba született. Természeténél fogva osztoznia kellett a Paradicsomból való kiűzetés következményeiben. A pusztában töltött 40 nap során Krisztus szembesült azzal, amit Lucifer az emberiségre rótt a Paradicsomban. Lucifer ragaszkodott hozzá, hogy az anyagi-fizikai vi-

3.2 ábra

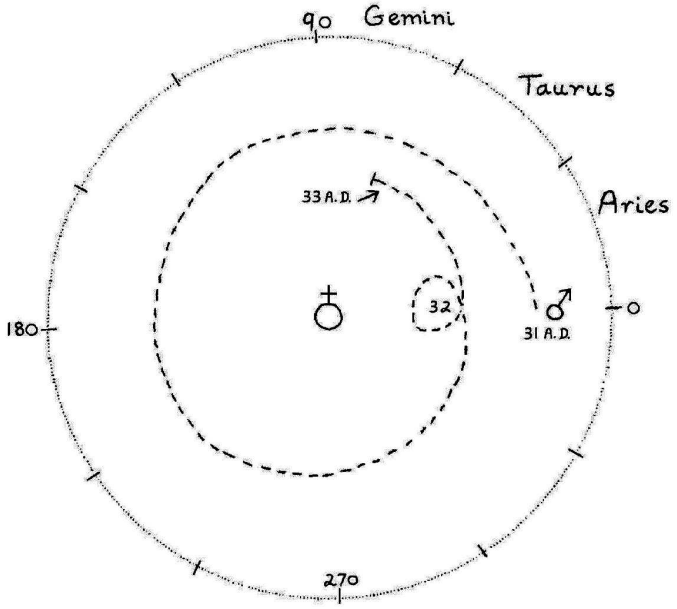

lág az ő birodalma legyen, amit nem szabad megzavarni. Ezért megkísértette Krisztust, igyekezett elcsábítani eredeti földi missziójától, melynek célja az volt, hogy elhozza a megváltást ebbe a szférába is, amely az emberiségnek a fizikai-anyagi világhoz kötődő kapcsolata. Minden egyes ember ki van téve ennek a kísértésnek; általában észre sem vesszük és elbukunk. Ez egyszerűen tény. Krisztus cselekedete által, azáltal, hogy Ő ellenállt a kísértőknek, lefektette az alapot számunkra a kozmikus ősképhez, a kozmikus fejlődésben eleve kijelölt helyzetünkhöz való visszatéréshez. Ekkorra már mindezt elveszítettük, és helyette romlandó testben kellett élnünk. A kísértéseknek való ellenállás pillanatában úgymond egy mag hullott a Földbe, és előttünk áll a példa, amely bebizonyította, hogy a megváltás minden emberi lény számára lehetséges, aki követi Őt. Ezáltal a Kos-Mars egy lehetséges új jelentést kapott, melyet az egyéni emberi igyekezet válthat valóra.

Ezután azt látjuk, hogy a Mars végigmegy a Zodiákuson. Kr.u. 32 őszén, a sátoros ünnep környékén, amelyet a *János evangéliumának* 7. fejezete ír le, visszatért a Kosba és hurkot rajzolt. Egy újabb próbatétel zajlott le, hasonló a már leírthoz. Azt olvashatjuk, hogy Krisztus „testvérei" felmentek a jeruzsálemi sátoros ünnepre. Ő eleinte hátra maradt, de aztán megtudjuk, hogy Ő is felment az ünnepre

...nem nyíltan, hanem mintegy titkon. (János 7,10)

Láthatatlan alakban ment, amelybe azonban képes volt földi anyagot bevonni saját akaratából, hogy láthatóvá tegye. Ez az első futó pillantás a feltámadási testre vagy fantomtestre, melyet az ember lénye a paradicsomi bukás következtében elveszített. Korábban a kísértők legyőzésével Krisztus egy további lépést tett az emberi méltóság és minőség helyreállítása felé.

A *János-evangélium* 7. fejezetében hallunk azonban a Kos-Mars régi erőinek egyre növekvő vad ellenállásáról is.

Így szól Krisztus a zsidókhoz (János, 7,19):

- Miért akartok engem megölni?

A Krisztus által korábban már legyőzött ellenerők hangja volt az, ami a zsidókon keresztül megszólalt. Teljes erejükből a régi marsikus rendbe akartak kapaszkodni, és az emberiséget a mulandó anyagi lét fogságában tartani. Végül pedig a Golgota idején találkozunk a Marssal. Itt az Ikrek konstelláció a Marson keresztül úgy jelent meg, mint a két ellenerő, Lucifer és Áhrimán képe. Lucifer megkísértette Ádámot és Évát a paradicsomban, és sikerrel járt. Ezáltal Áhrimán is nyitott kapukra lelt, és az emberiségbe beültette a halált és a halálfélelmet. A Golgota pillanatában ismét ott állt és követelte a jussát. A feltámadással azonban legyőzetett. A „régi halál" elveszítette hatalmát. Így a remény kapuja kitárult minden jóakaratú ember előtt, hogy Áhrimán és hatása az emberiségre legyőzhető legyen.

Ezáltal az Ikrek-Mars potenciális megváltása is megtörtént. Ha részletekbe bocsátkozhatnánk mind a tettekről, melyek a Mars Három Év során bejárt útján lehetségesek voltak, sokkal több ilyen példát találnánk még a megváltásra és üdvözülésre, melyeket Krisztus vitt véghez.

A Nap mozgása a Három Év során

Ma a Napról fogunk beszélni a Három Év kapcsán. Mindent egybevetve, a Három Évre, mint valamiféle embrionális fejlődésre kell tekintenünk. A Vízkereszt olyan volt, mint egy fogantatás, és a Golgota mint egy születés. Ez volt Krisztus impulzusának a születése a Földön és az emberiségben. Ennek az embrionális fejlődésnek végső soron az volt a célja, hogy létrehozza a feltámadási testet, a nem romlandó testet. Sok gondolatot és információt tartalmaz erről Rudolf Steiner előadásciklusa, a *Jézustól Krisztusig (GA 131)*, különösen utolsó fejezetei, ahol leírja a nem romlandó test természetét. A legrégibb időkben, a paradicsomi bukás előtt az ember ilyen testben élt, ám a Paradicsom elvesztése során a test romlandóvá vált. Ez abba a birodalomba húzta le a szellemi formatestet, ahol a természeti törvények uralják a fizikai anyag világát. Krisztus tette révén viszont annak a magja ültetődött el az eljövendő időkre, hogy majd ismét lehetséges lesz magunkra ölteni ezt a nem romlandó testet, mely nincs alávetve az anyag törvényeinek, vagyis a halálnak és a felbomlásnak.

A háromszoros Zodiákus

A Golgota pillanata, vagyis a Kr.u. 33. április 3. és 5. közötti időszak egyedülálló helyzetet mutat az égen. E néhány nap alatt olyan harmónia uralkodott ott, egészen a Földig lenyúlóan, amely korábban nem létezett, és sokáig nem fog is visszatérni az univerzumba, ha egyáltalán megismétlődik valamikor. Egy 26000 éves periódus alkotja a tavaszpont precessziójának ritmusát. Egy ekkora időintervallum alatt az univerzum egész összetétele és felépítése is alapvetően megváltozik, tehát nem lehetünk benne biztosak, hogy visszatér-e egy hasonló állás az égen. Az univerzumban megkülönböztethető három Zodiákus között harmónia volt. Először is ott van a konstellációk, a látható konstellációk Zodiákusa, amelyet az égbolt térképén az állócsillagok helyzete alapján tüntetünk fel (mondhatni rajzolunk fel). Ezáltal különböztetjük meg a Zodiákus 12 konstellációját. (4.1. ábra) A Kossal, Bikával kezdve, majd sorba az Ikrek, Rák, Oroszlán, Szűz, Mérleg, Skorpió, Nyilas, Bak, Vízöntő, mígnem elérkezünk a Halakhoz. Ezen kívül egy második Zodiákusról is tudunk. Ezt főként a hagyományos asztrológia használja. Ez az ekliptikai jegyek Zodiákusa, és szinte kizárólag ezt használják az újságok. Hogy jön ez létre? Képzeljük el a Napnak az év során bejárt útját. Egy teljes kört tesz meg látszólag a Föld körül, amint azt a kopernikuszi asztronómia szerint mondjuk. Minden év március 21-én, a tavasz kezdetén, a Nap egy bizonyos ponthoz érkezik el ezen a körön. Ettől a ponttól a kört 12 egyenlő

részre osztjuk, tehát abból a pontból kiindulva, ahol a Nap március 21-én látszólagosan áll.

Így egy olyan kört kapunk, amely közelebb van a Földhöz, mint a távoli űrben az állócsillagokból álló konstellációk. A csillagászoktól tudjuk, hogy egyes állócsillagok többezer fényév távolságra találhatóak a mi Naprendszerünktől.

Ezt a belső, ekliptikai kört 12 egyenlő, 30°-os részre osztottuk. Ezek az ekliptikai jegyek. Az ember szinte hajlamot érez, hogy azt mondja: nem szerencsés, hogy ugyanazokat a szimbólumokat és ugyanazokat a neveket viselik, mint a konstellációk. Így a Kos jegyéről, a Bika jegyéről, az Ikrek jegyéről stb. beszélünk. Természetesen ez a kör nincs örökre rögzítve. Az általunk lakott univerzumban semmi sincs örökre rögzítve. Még az állócsillagok is mozognak, és többezer év alatt teljesen megváltoztatják viszonylagos helyzetüket azon a konstelláción belül, amelyhez egy adott időben tartoznak. Ugyancsak változik ez a belső, ekliptikai kör a konstellációkhoz képest. Ez a Föld tengely körüli forgásából adódik. A Föld tengelye jelenleg az északi féltekén az ún. Sarkcsillagra mutat. Néhány ezer év múltán azt vennénk észre, hogy egy másik csillagra mutat, már nem arra, amit mi most Sarkcsillagnak hívunk az égen. A korábbi évezredekben tehát szintén más csillagokra mutatott az égbolton, mivel az ekliptika helyzete változik.

Az ekliptika, ahogy már mondtuk, a Nap egy év alatt (látszólag) bejárt útja. Ezt összekapcsoljuk a földi egyenlítővel, amit kivetítünk az égboltra a bolygónk köré. A két kör két ponton metszi egymást. Az egyik a tavaszi napéjegyenlőség pontja, vagyis az a pont, ahol a Nap látszik március 21-én. A másik az, ahol a Nap szeptember 21-én, az őszi napéjegyenlőség idején látszik. Azért hívjuk ezeket napéjegyenlőségnek, mert ezen a két napon a nappal és az éjszaka egyforma hosszú. A tavaszi napéjegyenlőség a tavasz kezdetét jelzi az északi féltekén. A déli féltekén ez fordítva van.

Ha manapság meg tudnánk figyelni a Napot március 21-én, és ugyanakkor láthatnánk a messze mögötte elhelyezkedő állócsillagokat, figyelemre méltó felfedezést tennénk. A tavaszi Nap mögött nem a Kos csillagait találnánk. Noha tudjuk, hogy akkor a Kos ekliptikai jegyében van, ám nem a Kos állatövi konstellációjában jár. A Halak csillagait fedezhetjük fel a tavaszi Nap mögött. Sőt, még azt is látnánk, hogy a konstelláció jobb oldali, vagyis a nyugati széle van a Nap mögött. Pár száz év múlva pedig március 21-én a Napot még hátrébb, a Vízöntő konstellációjában fogjuk látni, és ez így megy tovább. Ez a tavaszpont ún. precessziója. Ez alapján különböztetjük meg a különféle kultúrkorszakokat. Rudolf Steiner előadásaiban és könyveiben igen gyakran találkozhatunk a kifejezéssel: „Most a Halak-korban élünk, a Vízöntő-kor ezután jön még el." A Halak-kort a Kos-kor előzte meg és így tovább. Mindennek a tavaszi napéjegyenlőség precessziója az alapja.

4.1 ábra

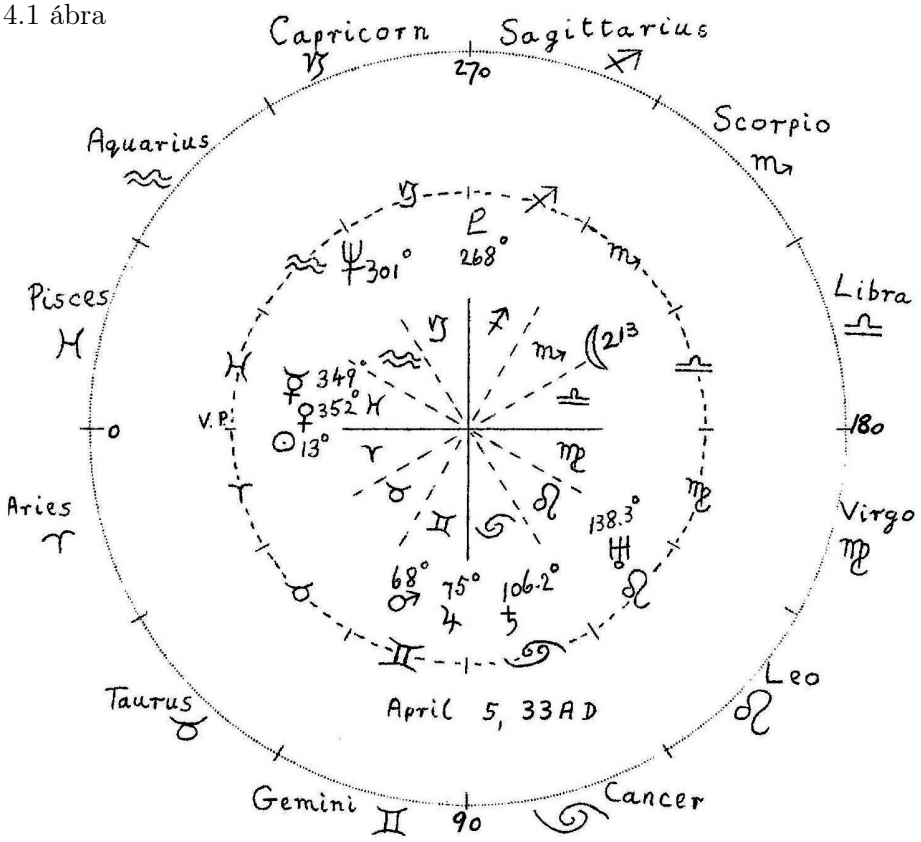

Krisztus idejében valóban úgy volt, hogy amikor a Nap a Kos ekliptikai jegyébe lépett március 21-én, mögötte – messze távol a kozmoszban – az ember a Kos konstelláció első csillagait látta volna feljönni. Akkor a jegyek és a konstellációk egybeestek. Harmónia volt, amely kb. 26000 év során egyszer jön létre. Ezen kívül figyelembe kell vennünk egy harmadik Zodiákust is. Ez a földi Zodiákus, mely a Föld forgása révén alakul ki. Bárhol is legyünk a Földön, láthatjuk, hogy a Nap bizonyos viszonyban van a horizonttal. Napközben elért egy adott magasságot az égen. Ugyanakkor egy bizonyos konstellációt látunk felkelni a keleti horizonton, egy másikat lemenni nyugaton, egy harmadikat delelni a helyi meridiánon. Mindebből arra jutunk, hogy a horizont alatt a szemben lévő konstelláció van mélyen lent a hely nadírján. A Nap nem áll mozdulatlanul; egyre magasabbra emelkedik délig, amikor is a meridiánon találjuk. Aztán délután lassan lemegy nyugati irányban, mígnem este lenyugszik. Így térbeli koordináták egy halmazával van dolgunk. A Föld minden pontjának van egy meridiánja, egy kör, amely a déli ponttól indul felfelé, átmegy a közvetlenül fölöttünk lévő zeniten, és leereszkedik az északi ponthoz. Onnan körben folytatódik a horizont alatt,

míg vissza nem ér ismét a déli pontba. Horizontunk egy másik térbeli koordinátát alkot. Így valamely hely meridiánja egy olyan kör – déli pont, zenit, északi pont és közvetlenül alattunk a nadír – amelyik a horizonttal együtt az adott hely környezetének földrajzi terét négy cikkelyre osztja. Az első cikkely a keleti horizont és a meridián, egy másik a meridián és a nyugati horizont között található. A harmadik cikkelyt a nyugati horizont és a nadír alkotja. Aztán a negyedik cikkely a nadír és a keleti horizont között helyezkedik el. Így tehát négy cikkelyünk van, amelyek úgy néznek ki, mint egy négy egyenlő részbe vágott alma szeletei. Mind a négy részt további három kisebb részre osztjuk, így végül a köröttünk lévő tér úgy néz ki, mint egy 12 szeletre osztott narancs. Ennek a „térbeli narancsnak" a tengelye azonos kellene, hogy legyen az adott földrajzi pont dél-észak tengelyével. Ezt a 12 alszektort nevezzük asztrológiai házaknak.

A házak Zodiákusa úgy sugárzik ki a kozmikus térbe a helyről, ahol állunk, mint ahogy a narancs 12 cikkelyre osztódik. A Zodiákus nagy konfigurációi vagy konstellációi, továbbá az ekliptika és a bolygók ebbe a térbeli szerveződésbe illeszkednek vagy rendeződnek bele. A harmadik Zodiákus házai 12 befogadóhelyre emlékeztetnek, melyek a kozmikus valóságot kapcsolják össze a földi valósággal.

Mit jelent a három különféle Zodiákus? Az állócsillagok látható konstellációi alkotják az asztrális világot. Bizonyos fenntartásokkal még azt is mondhatnánk, hogy az állócsillagok Zodiákusa a kozmosz asztráltestét képezi le. A világ asztralitása – a világ lélekerői – mozgatják a csillagokat. Ebben az értelemben mondhatjuk azt, hogy a csillagkonstellációk Zodiákusa a kozmosz asztráltestének kifejeződése. Az ekliptikai jegyek a tavaszponton alapulnak, melyen a Nap jelzi az tavasz égi kezdetét. Ez a Zodiákus az évszakokhoz, a természet életének éves ritmusaihoz kapcsolódik. Különösen nyilvánvaló ez a növényvilágban, mint az univerzumban lévő éter- vagy életerők képmásában. Bizonyos fenntartásokkal itt is elmondható, hogy az ekliptikai jegyek Zodiákusa a kozmosz, különösképpen pedig a Naprendszer étertestét képezi le. Végül az, ami a tér szeleteiként sugárzik ki a földrajzi pontból, ahol az ember áll, a fizikai test képmása, melyet fizikai, földi valóságként ruháznak ránk. Ezek is a konstellációk szimbólumait és neveit kapják. Közvetlenül a keleti horizont alatt van az egyes ház, a Kos háza, a következő lejjebb a Bika, a hármas az Ikrek, aztán a Rák, az Oroszlán, a Szűz háza és így tovább. A közvetlenül a nyugati horizont fölötti szakasz vagy ház a Mérleghez, az ezt követő a Skorpióhoz tartozik. A meridiánnal nyugatról érintkező ház a Nyilasé. Majd kelet felé a Bak, Vízöntő és Halak következik. A Golgotai Misztérium idején, konkrétan húsvétvasárnap reggel, napfelkelte előtt ezek a tércikkelyek tökéletes harmóniában helyezkedtek el a térben. Ebben a pillanatban Keleten felkelőben volt a Kos ekliptikai jegye és a Kos állócsillagainak

konstellációja a Kos Föld-tércikkelyében, az egyes házban. Tehát az asztrális Kost és az éteri Kost magába fogadta a Kos-ház vagy -tércikkely. Minimális kiszámítható különbséggel mindhárom Zodiákus tökéletes összhangban állt egymással. Újabb 26000 évre lesz szükség, mire ugyanez az összhang állhat be ismét a kozmoszban. De lehet, hogy addigra a feltételek és a konstellációk már teljesen megváltoznak. Bizonyos, hogy már nem fognak a jelenlegi formájukra emlékeztetni. Ilyen értelemben egyszeri helyzet alakult ki ebben az univerzumban, abban a pillanatban, amikor a feltámadás végbement. Felidézhetjük az evangéliumokból, hogy húsvétvasárnap reggel két tanítvány elment a sírhoz, és legnagyobb ámulatukra üresen találták. Megtörtént a feltámadás. A csodálatos összhang a három Zodiákus, vagyis az Ég és a Föld között, erőteljes szimbóluma vagy képe az akkor helyreállított feltámadási testnek. A korábbi diszharmónia az emberiség bukásával és a szellemtest romlandóságával volt kapcsolatban.

A paradicsomi bukás nem azt jelentette, hogy csak Ádám és Éva ment át azokon a tapasztalatokon, amelyekről a Teremtés könyvében olvasunk. Ekkor az egész univerzum megváltozott. A Föld helyzete változott meg. Munkánk során szembe találjuk magunkat a geocentrikus és a heliocentrikus világkép közötti különbséggel. Rudolf Steiner szellemi kutatásai alapján hangsúlyozta, hogy a középkori rózsakeresztes iskolákban a tanulót először a geocentrikus szemléletbe vezették be. És miután a tanuló ezt megtanulta, elmondták neki, hogyan kellene lennie, de a bukás miatt, a világ bűne miatt nem úgy van. A Föld ezáltal elveszítette központi helyét. Ami a paradicsomban történt, az egész Földre kihatott, ezért jelent meg a kozmikus történelemben a diszharmónia lehetősége. Azon a vasárnap reggelen azonban, épp napfelkelte előtt, az eredeti harmónia állt helyre. Természetesen nem a kozmosz állította helyre, de a kozmosz ujjongva fogadta, ami akkor történt, amikor Krisztus felkelt a Föld sírjából. Ugyanakkor reményt jelentett az egész jövőbeli földi lét és az egész jövendő emberiség szempontjából.

A bolygók kozmikus pozíciói a feltámadás pillanatában

Az eseményt a bolygóknak az azokban a napokban fennálló különleges aspektusai és zodiákusi helyzete teszik különlegessé. Azért volt mindez páratlan, mert ugyanaz a dolog hosszú ideig nem fog újra megtörténni. A Nap abban a pillanatban a Kos házában vagy térbeli cikkelyében, a Kos jegyében és a Kos konstellációjában tartózkodott. Minek a kinyilvánítása volt ez? Annak, hogy ami a Földön történt, egy új kezdetet jelentett. A Kos konstelláció a fejhez kapcsolódik. Tehát ez a fej vagy ez a kiindulópont a kozmoszban a reggeli Nap tündöklésében ragyogott. A Marsot és a Jupitert pedig ekkor az Ikrek tércikkelyéhez, az Ikrek jegyéhez és az Ikrek konstellációhoz kapcso-

lódva látjuk. Ez már nem a hierarchikusan tájolt, függőleges Ikrek, mert a lábmosás nem sokkal ezelőtt már megtörtént. Most már a testvériség megnyilvánulásává válhatott. Ez egy szempont, de természetesen még több is van. Egy másik nézőpontot találunk, ha a tavaszpont precessziójával visszamegyünk az időben. 2000-3000 évvel korábban például a Bikában találnánk meg a tavaszpontot. A Bikát az egyiptomi-káldeai kultúrával kötjük össze. Ha még visszább megyünk, láthatjuk, hogy a tavaszpont az Ikrek konstellációban van. Ez az ősi Perzsia civilizációja volt. Az ősi Perzsia etikai és morális alapeszméje a fény és a sötétség szembenállása a világban. A fény elvét Ahura Mazdao isteni lénye hordozta a magasságokban. Otthona nem az általunk látható Nap volt, hanem inkább az Ahura, a kozmikus magasságokban, Zaratusztra által tisztánlátással tapasztalt Nap Aurája. Látta, hogy Krisztus, az 'Univerzum Szelleme' inkarnálódni készül. És mélyen lent a Földben, érzékelte Áhrimánt, a 'Sötétség Urát', aki a fény ellen harcol. Ezek nagyon gyakorlatias meglátások. Rájuk épültek a szervezett mezőgazdaság alapjai. A szántással megnyitjuk a talajt a kozmoszból jövő fény számára. Ezáltal lehetővé tesszük a növény növekedését. Az emberi lény feje a kozmosz felé orientálódik, a növény viszont fordítva, fejét mint gyökerét engedi a talajba, és végtagjait, vagyis törzsét és ágait a Nap felé nyújtja. A jövő emberisége meg fog tanulni az én teljes tudatosságával viszonyulni a kozmoszhoz. Ez lesz az emberiség kozmikus-szellemi kommuniója. Már nem sokáig lesz képes az ember passzívan nézni az égen történő dolgokra és azt kérdezni: hogy hat ez rám? Még mindig sokan néznek az égre nagy aggodalommal. Ezt a magatartást meg kell haladnunk. A Krisztus-esemény képes megadni azokat a módokat és eszközöket, melyek révén a szellemi aktivitás pozitív hozzáállásával fordulhatunk a kozmosz felé. Rudolf Steiner utalásokat hagyott számunkra erre a jövőbeli perspektívára tekintettel: „A múltban a csillagok beszéltek nekünk. Mostanra elnémultak, legalábbis nagyon nagy mértékben. Most, és a jövőben egyre inkább, nekünk kell megtanulnunk a csillagokkal társalogni." [Willi Sucher itt vélhetően tartalmilag idézi, amit Rudolf Steiner feleségének írt mantrikus verse jelent. A 77. oldalon található az eredeti, recitálásra szánt szöveg és két műfordítása.] Ezt nem átvitt értelemben értette; nagyszerű valóság van ebben a távlati képben.

Ahogy mondtuk, a Mars és a Jupiter az Ikrekben volt a Golgota idején. A Mars a régi vagy első teremtést jelenti, melyet meg kell haladni. A Jupiter kiindulópont a jövőre nézve. Szférájában a szellemlények már készítik elő a jövő Jupiterét. Mindez az Ikrek házhoz, jegyhez és konstellációhoz kapcsolódik. Bizonyos nézőpontból az Ikreket összeköthetjük a kezekkel. Krisztus áldó, gyógyító, óvó kezeinek csodálatos mozdulataiban ezt mindig is ábrázolták a Krisztust megfestő középkori festők. Rudolf Steiner egy általa faragott óriási szoborban adott ennek kifejezést. Krisztust ábrázolja, amint féken

4.2 ábra

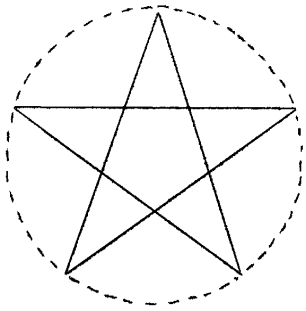

tartja Áhrimánt, aki örökre a földi anyaghoz akarja láncolni az emberiséget. A feje fölött Lucifert fogja vissza, aki a Föld cserbenhagyására buzdítva kísérti meg az emberiséget. A Golgotán az Ikrek hármas tagozódásúvá lett. Krisztus, az emberi lélek megváltója védő egyensúlyt teremtett az Ikrekben az ellenerők, Lucifer és Áhrimán között.

A Vénusz és a Merkúr épp feljövőben voltak a Halak házában, jegyében és konstellációjában. Bizonyos értelemben a Halak az evolúció végét mindhárom szempontból tükrözi. Az Állatöv vége és egy új kezdet is. Ebben a konstellációban a két hal közül az egyik a Kos felé úszik az égen, a másik pedig a Vízöntő felé. Egy halovány csillagszalag köti őket össze. Ezáltal a múlt láthatóan összekötődik a jövővel. Ez a feladata többek között a mai Halak-kornak. Még mindig a múlt meghaladásán kell dolgoznunk, mert sok minden maradt itt a Kos, sőt a Bika elmúlt korszakaiból. Másrészt elő kell készítenünk a Vízöntő-kort, amelynek még ezután kell eljönnie. A Vénusz és a Merkúr, vagyis a spirituális szeretet és együttérzés bolygója, valamint a spirituális tűzerő bolygója épp hogy felkelt húsvétvasárnap reggel. Mondhatni, hogy a Halakban lévő helyzetüknél fogva a lábfejhez kapcsolódtak. Kinyilvánították az égben, hogy a feltámadt Krisztus ezeken a princípiumokon kelt fel és járt. Mit olvashatunk ki ebből?

Az Ikrek ősidőktől fogva a társadalmi berendezkedés függőleges vagy hierarchikus felépítéséhez kapcsolódott. Elég csak a hatalmas ősi ázsiai birodalmakra gondolnunk, ahol a nagyúr vagy uralkodó magasan ült a trónon a közönséges emberek fölött. Sok lépcső vezetett odáig, melyen az egész udvar a rangjának megfelelő helyet foglalta el. Ez a földi hierarchia képe volt, az isteni hierarchiák utánzata. A Halak szembehelyezkedik ezzel. Két hal egymás mellett úszik. Az emberi lény két lábfeje és két keze, melyek szintén a két Halat mintázzák, egyenlőek, bár a funkciójuk eltérő lehet. Ami a társadalmi rendet illeti, a Halak sokkal inkább a testvériség elvét képviseli.

Egy további szemponttal szolgál a Halak-Vénusz és az Ikrek-Mars közötti fényszög. Kr.u. 33. április 5-én 76°-ra álltak egymástól. Ez közel van a

pentagram vagy kvintil fényszöghöz. A pentagram-kvintil (4.2. ábra) ötször 72°-ra osztja az ekliptikát. Az asztrológia jól ismeri, de alig használja. Ezt a szöget a Vénusznak, a spirituális szeretet és együttérzés bolygójának konjunkciós ritmusa hozza létre. Emellett ez tovább erősíti azt, hogy a Mars egy impulzust kapott itt a Vénusztól, a gyógyítás és haladás impulzusát. Egyik értelemben ez a függőleges társadalmi rend meghaladása a vízszintes rend vagy testvéri berendezkedés révén. A Szaturnusz még tovább hangsúlyozta ezt a Rák konstellációban, jegyben és házban elfoglalt helyzetével. E pillanatban a Szaturnusz mintegy kinyilvánítja, hogy a Krisztus-esemény szellemi ereje képes rendet teremteni az emberiség földi házában. A Rák ennek a földi háznak a képe. Az emberi mellkas elrendezésében nyilvánul meg, mely 12 pár bordából áll. Ha elképzeljük, hogy ez az introvertált terület egy erőteljes szellemi erőfeszítés révén kinyílna, úgy nézne ki, mint a Nap, amely 24 sugárral sugárzik kifelé a térbe. Tehát az emberi lény szűk háza egy kozmopolita házzá válna. Ez csak egyike a sok imaginációnak, amelyek ebben a Szaturnuszban látensen benne találhatók.

A Vénusz mozgása a Három Év során

Ma a Vénuszt nézzük meg a Három Év alatt (5.1. ábra). Kr.u. 31. január 6-án a Vénusz a Vízöntőben volt. Onnan tovább ment az ekliptikán, és 31 augusztusában hurkot vont az Oroszlánban. Aztán felső együttállásba került, vagyis a Nap mögött volt kint a kozmoszban. Ez Kr.u. 32. május végén volt. [Az angol szövegben itt 32. június szerepel, és az 5.1 ábrába tévedésből kerülhetett a hibás IV.32 , mert helyesen a 48. oldalon megadott napon, 32. május 30-án állt együtt a Vénusz és a Nap, az Ikrek 11 fokán a 8. és 11. perc között. Bár néhány perc eltérés a mai Swiss efemeridák alapján számolt értékek esetén is lehetséges, látjuk, milyen pontosan dolgozott Sucher. Pár perc eltérés esetén a másik számítás ugyanis már június elsejére visz.] A Golgota idején, mindössze néhány héttel előtte, a tavaszpont közelében rajzolt hurkot, éppen a Kos és a Halak konstelláció között.

Ide kell idéznünk két további vonást, amelyek valójában a Három Éven kívül estek. 31. január 6. előtt egy felső együttállás jött létre a Mérleg konstellációban, közel a Skorpióhoz. A Vénusz akkor szintén a Nap mögött volt. Ez 30. október 22-én történt. Majd 33. után a Bakban volt egy felső együttállás, 34. január 8-án. Mindkét esemény tulajdonképpen kívül esett a Három Éven, mélyebb értelemben mégis kapcsolódnak a Golgotai misztériumhoz.

Határozott és igen fontos mintázatot kapunk ezáltal. Egyszerűen csak megjelöljük az ekliptikán azokat a helyeket, ahol a felső együttállások – a Vénusz a Nap mögött – és az alsó együttállások vagy hurkok létrejöttek – a Vénusz a Nap előtt –, és így egy pentagramot kapunk. Ez a fonódó hurokminta elég szembetűnő. Természetesen a Szaturnusz és a Jupiter nagy együttállásainak háromszöge egy integrált geometriai szimbólum; a pentagram azonban egy egymásba fonódó szimbólum. Egy mélyebb értelemben vett integráció szimbóluma. Például az emberi szervezetben lévő anyagok egyensúlyával áll kapcsolatban. Ezen kívül a mirigyrendszer funkciójában hat. A kiválasztással mintegy egyensúlyt hoz létre a testben, sőt kiegyensúlyozó erőként működik a kozmosz és a földi erők között. A fiziológiai funkciók mellett ritmusai kapcsolatban állnak a misztériumokkal és a beavatással. Ez is integrációs kérdés – sokkal magasabb értelemben. Akkor kaphatunk beavatást, amikor öntudatos lényként integrálódunk az univerzumba, amikor megtaláltuk valódi helyünket az univerzumban. Tehát a Vénusz sokkal mélyebb értelemben kapcsolódik a misztériumokhoz. Ritmusait és funkcióit tekintve mindenekelőtt a földi evolúció második feléhez tartozik a képe. Tehát eltér a Marstól, amely a földi evolúció első feléhez tartozó kép. A Mars a 90 fokos

derékszög mintázata szerint működik (5.2. ábra), ezzel szemben a Vénusz az összefonódó mintázatú pentagramban kifejeződő szeretetteljes integráció szerint. [Tulajdonképpen ez egy önmagába visszatérő, visszafonódó hurkolt görbe, mint azt az ábrán is láthatjuk.]

A Vénusz három ciklusa a Három Év alatt

Keresztelő Szent János fejevétele

Először főként a Három Év alatt lezajlott három eseményt vesszük szemügyre, a másik két eseményt majd később. Mindvégig szem előtt kell tartanunk, hogy ezek a misztériumokhoz kapcsolódnak, a régi és az új misztériumokhoz. Látni fogjuk majd, hogy a régi misztériumok lezárultak. A Krisztus-esemény révén történt meg az új, keresztény misztériumok beiktatása. Így az alsó együttállás az Oroszlánban (31. aug.) Keresztelő Szent János fejevételéhez kapcsolódott (aug.29. - kiadó). Például Márknál, a 6. fejezetben olvashatunk róla. Mit jelentett ez? A hurok (alsó együttállás) bármely bolygónál, de különösen a Vénusznál és a Merkúrnál, egy egyéni vagy történelmi evolúciós ciklus lezárulását jelöli. Egy ilyen ciklus a hurokból indul, áthalad az ezt követő felső együttálláson, és az ezután következő hurokban ér véget. Keresztelő Szent János magának Krisztusnak a szavai szerint a legnagyobb volt az összes ember közül (Lukács 7. fej.).

Egyszer a tanítványok megkérdezték Krisztustól:

- Azt halljuk az írástudóktól, hogy mielőtt a Messiás eljön, Illésnek kell eljönnie.

Ő így felelt:

- Illés már eljött; ő Keresztelő János (Máté 11,14; 17,10-13).

Vagyis Keresztelő Jánosban ugyanaz az individualitás testesült meg, aki Illésben jelen volt. Illés egyértelműen az egyik legnagyobb volt minden emberi lény között. Korábban már bemutattuk és elemeztük a tényt, hogy az emberi fej egy elmúlt inkarnáció koncentrált lecsapódása – természetesen nem anyagi, hanem dinamikai értelemben. Tehát képzeljük el, hogy mindaz, amit hallottunk Illés hatalmas személyiségéről, a próféták sorából kiemelkedő alakjáról az Ótestamentumban, jelen volt Keresztelő János fejében. És Keresztelő János feje hordozta annak a hatalmas lénynek az esszenciáját, aki ahhoz, hogy tudjon Krisztus eljöveteléről, és képes legyen előmozdítani a Golgotai Misztériumot, mélyen össze kellett kapcsolódjon a misztériumokkal. Ez a fej esett áldozatul Szent János fejevételekor, és bátorkodunk kijelenteni egy magasabb nézőpont alapján, hogy Keresztelő János maga áldozta fel a fejét.

5.1 ábra

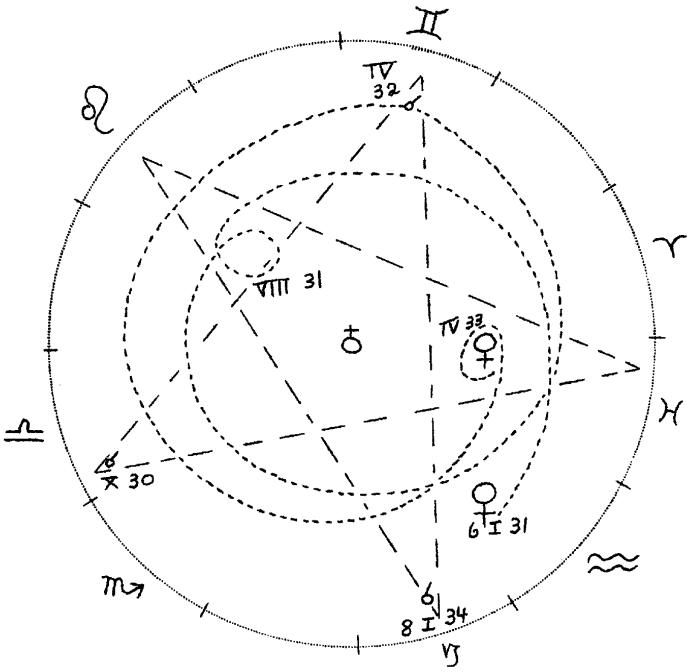

5.2 ábra

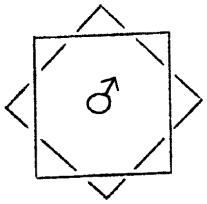

Heródes azért vetette börtönbe Jánost, mert János helytelenítette Heródes cselekedeteit. Heródes mögött az ősi misztériumok fejtették ki hatásukat, főként a főníciai misztériumok. Felesége, Heródiás és lánya, Szalome volt mintegy a lelki elem Heródes környezetében, és ők Főníciából származtak. Míg János börtönben volt, nem vonta vissza szavait, és végül a két nő a fejét követelte. Heródesnek engednie kellett, ajándékot ígért Szalomének, bármit is kérjen. Tehát Keresztelő Jánost lefejezték, és fejét egy tálcán vitték be a csarnokba. Ez jól mutatja számunkra, hová jutottak az ősi misztériumok. Végképp dekadenssé lettek. Az ellen-Grál fekete képével találkozunk itt. A Szent Grál a kehely, amely a Szentostyát hordozza, a gyógyító és örökké tápláló Szellem szubsztanciáját. Ezzel szemben, a tálcán lévő fej a fekete mágia képét rajzolja elénk.

Az idejétmúlt, régi misztériumokat áldozták fel Keresztelő János fejével. Illésben, aki Jánosban volt jelen, a régi misztériumok elérték csúcspontjukat, az utolsó esti ragyogást. Keresztelő János mint előfutár hirdette Krisztus eljövetelét. A kereszteléssel erre az eljövetelre készítette elő azokat az embereket, akik hozzá eljöttek. Bár vízzel keresztelt, azt mondta, hogy az, aki utána jön, tűzzel fog keresztelni. Jézus megkeresztelésének pillanatában látta, hogy az ígéret beteljesedett.

Így kiáltott fel:
- Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. (János, 1,29).

Ekkor felismerte, hogy okkult kifejezéssel élve valóban 'Isten Báránya', a küriotészek, a bölcsesség szellemei hierarchiájának feje ereszkedett le Jézus testébe. A Krisztus-esemény előkészítésével János most már beteljesítette küldetését, kezdve egészen attól, amit Illésként tett, sőt még korábban. A régi misztériumok lezárása és hanyatlása a lefejezés fájdalmas élményében tért vissza hozzá.

Ez a fejlődés a Vénusz Oroszlán előtt vont hurkában csúcsosodott ki. Az Oroszlánra alkalmazott szimbólum egy, a perifériáról visszahúzódó mozdulatra utal, és ez koncentrálódik aztán abban, amit a körben látunk megjelenni. Tehát az Oroszlán az univerzum messzi térségeiből vezet le minket a Földre és az én-élménybe. Krisztus idejében az eszközök, amelyek segítségével az emberi lény a kozmosz régi misztériumaival egyesült, kimerültek. Az emberi lény ekkorra eljutott oda, hogy az én-ben éljen. Ez az Oroszlán hatalmas válságát jelentette, ami a Vénusz hurkában és az egyidejűleg zajló eseményekben jutott kifejezésre.

A szír-főníciai asszony lányának meggyógyítása

A Vénusz következő együttállásával kapcsolatban valóban látni fogjuk majd, hogy mindez Főníciához és a régi misztériumok hanyatlásához is kapcsolódott. Ez a következő Vénusz-konjunkció felső együttállása volt. Kr.u. 32. május 30-án ment végbe az Ikrekben, nem sokkal az ötezer ember megvendégelése után.

Ötezrek megvendégelése

Az evangéliumokban a Máté 14., Márk 6. és Lukács 9. fejezetekben bemutatott ötezer ember megvendégelésének jelenetében már maga a sorrend is – és ezt fontos kulcsnak kell tekintenünk az események ezoterikus jelentésének megértéséhez – azt jelzi, hogy Keresztelő Szent János szelleme kapcsolatban állt Krisztus hároméves megnyilvánulásának ezzel a szakaszával. Az apostolok ezáltal képesek voltak – János szellemi jelenléténél fogva – megtenni az előkészületeket a megvendégelésre. Krisztus azt mondja nekik, hogy gyűjtsék össze a sokaságot, ültessék le őket és lássák el élelemmel – ami valójában arra utaló kép, aminek a Halak-korban meg kell történnie, ha az emberiség életben akar maradni. A két hal a Halak konstellációját alkotó két halra utal, melyek a jelenkort hatják át. Az öt kenyér arra az öt konstellációra utaló kép, amelyek különösen szorosan kötődnek az ember lényéhez. Keresztelő János a lefejezése után a kozmikus térben képes segíteni az apostoloknak,

hogy biztosítsák a kozmikus étket, amelyre az ötödik korszak mai emberiségének és a jövő emberiségének szüksége van és lesz, amelyben valódi, szellemi táplálékra kell lelnie: ez a Halak, Vízöntő, Bak, Nyilas, Skorpió és Mérleg.

Azután a következő fejezetben az egyetlen olyan alkalomról hallunk – az evangéliumok szerint –, amikor Krisztus elhagyja a zsidók földjét és Főnícia területére lép:

Ezután elindult és Tírusz és Szidón környékére ment. Itt betért egy házba, és nem akarta, hogy tudjanak róla. De nem maradhatott rejtekben. Egy asszony, akinek a lányát tisztátalan lélek szállta meg, hallott felőle, odasietett hozzá és a lába elé borult. Az asszony görög volt, szír-föníciai származású. Kérte, hogy űzze ki a lányából az ördögöt. Ezt mondta neki: Hagyd jóllakni előbb a gyermekeket. Nem való ugyanis elvenni a gyerekektől a kenyeret, és a kiskutyának dobni. De az így felelt: Igen, Uram, de azért a kiskutyák is esznek az asztal alatt abból, amit a gyerekek elmorzsálnak. Erre így szólt hozzá: Ezekért a szavakért menj, az ördög elhagyta lányodat. Amikor hazaért, lányát az ágyon fekve találta. Már elhagyta az ördög. (Márk 7,24-30)

Szír-Főníciában történt mindez, épp azon a földön, ahol az ősi misztériumok nagyon dekadens, akár azt is mondhatnánk, fekete mágiát idéző formában maradtak fenn. A nő maga görög és szír-föníciai származású volt, ami utalás mindannak a koncentrált jelenlétére, ami abban a korban ősi örökségként létezett. A lányát az ördög szállta meg. Ez annak a sötét, dekadens oldalnak a műve, amivé a régi misztériumok váltak. A Krisztus és az anya között zajló beszélgetésben a nő mintegy próbának vettetik alá. Azokat a régi misztériumokat gyakran a gőg, büszkeség és a hatalom iránti szenvedély lengte körül, mert a hanyatlás során és mert rossz kezekbe került, egyre inkább elhanyagolták a szükséges és szigorú morális katarzist. Az óriási alázat érzése a nőben, amikor azt mondta: „de azért a kiskutyák is esznek az asztal alatt abból, amit a gyerekek elmorzsálnak", bizonyos értelemben már kiűzte a gonoszt, aki az ősi misztériumok ivadékát megszállta. Legalábbis előmozdította azt. Ehhez a gyógyításhoz Krisztusnak a zsidók földjén kívülre, Főníciába kellett mennie, ahol az ősi misztériumok még fennmaradtak, bár dekadens formában, Baál és Astarté vagy Astóret isten kultuszához kötődve.

Heliocentrikusan nézve még több információhoz jutunk. Ez a Vénusz-együttállás a Vénusz és az Uránusz csomópont-vonalainak a közelében jött létre. A Föld perihéliuma szintén közel volt. Az Uránusz szférájával való kapcsolat további utalás arra, hogy ez az esemény érinti a misztériumokat. A hagyományos bolygók lényege a Szaturnusztól le egészen a Holdig, hogy az ember fizikai formájában is megtestesüljenek. Az Uránusz pedig a fej „fölött", az aurában van, és láthatatlan az érzékszervek számára. Ezáltal kapu

az okkult világba, össze van kötve a beavatással és a misztériumokkal. A Föld perihéliuma az a pont, ahol a Föld a legközelebb kerül a Naphoz éves pályáján, a paradicsomi bukáshoz kapcsolódik. Már részletesen kifejtettük a perihélium-aphélium vagy apszis vonal lényegét és megnyilvánulását az emberi formában. [Lásd Willi Sucher: A kozmológia változó arca.] A bukás következményeként az ember egy testileg poláris lénnyé fejlődött: fej és végtagok. Azt is mondhatnánk, hogy az emberek két fát fejlesztettek ki saját lényükben: a tudás fáját mint fejformát és az élet fáját, mindazt, ami az anyagcserével és a végtagokkal kapcsolatos, különösen pedig a szaporodás területével. A két pólus szétvált. A Teremtés könyve harmadik fejezetében (3,22-23) ténylegesen azt olvassuk:

Azután így szólt az Úristen: Lám, az ember olyan lett, mint egy közülünk, ismer jót és rosszat. De nem fogja kinyújtani kezét, hogy az élet fájáról is vegyen, egyék és örökké éljen! Ezért az Úristen eltávolította az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből lett.

Végül megtörtént, amikor a misztériumok lehanyatlottak – különösen Főníciában, hogy „az ember kinyújtotta kezét, hogy az élet fájáról vegyen és egyék", és azt a gyümölcsöt pusztán önző célokra használta.

A Vénusz és az Uránusz csomópont-vonalai a Kr.u. XIV. század vége felé gyakorlatilag egybeestek. Nemsokkal azelőtt, amikor már majdnem találkoztak 1314-ben, a két bolygó, az Uránusz és a Vénusz is együtt állt a leszálló csomópontjaikon, ami rendkívül ritka jelenség. Csak néhány nap volt a Templomos lovagrend végső elpusztításáig. 1314. március 18-án a rend utolsó tagjait, köztük Jacques de Molay-t, az utolsó nagymestert, mágyán elégették. A templomosok egyrészt a Grál kereszténység hagyományát és misztériumait hordozták, másrészt egyfajta kereskedelmi kapcsolatban is álltak a Közel-Kelettel. Sok vár-erődítményük volt Palesztinában, Szíriában és így tovább. Ezáltal "nemzetközi" kereskedelmi kapcsolatokat létesítettek, és ők lettek az első bankárok. Hatalmas vagyon és gazdagság volt az övék, ami egyszer csak felkeltette Franciaország királya, Szép Fülöp démonikus önzését. Valaha a királyok beavatottak voltak, de később ez már megszűnt. Szép Fülöp már egész biztosan nem volt beavatott, valójában telhetetlenebb volt minden közönséges halandónál. Elhatározta, hogy kiirtja a Templomos lovagrendet, hogy megszerezze a kincseit. Ilyen mélyre süllyedtek az ősi misztériumok utolsó halvány árnyékai. A démonok, akik már sokkal korábban elárasztották a misztériumok szent tereit, teljes erejükből harcba szálltak az új keresztény misztériumok, a Szent Grál utódai ellen. Azokon az emberben lévő erőkön keresztül hatottak, amelyek a Föld aphéliumához kapcsolódtak. Ezen erők dolga volt, hogy az emberi lényt hozzákössék a szenvedélyhez, testi

vágyhoz és szívós kitartáshoz, hogy minden lehetséges eszközzel ragaszkodjék a fizikai-anyagi elem fennmaradásához.

Ezt azonban a régi ősi misztériumok elkerülhetetlen végzeteként nem kell elfogadnunk. A nagyobb tisztánlátás kedvéért további kozmikus tényeket fogunk ideidézni. A Föld perihéliuma és az Uránusz csomópontja Kr.e. 382-ben egybeestek. Szókratész és Platón kora volt ez. Szókratész Kr.e. 399-ben halt meg, csak pár évvel korábban, Platón pedig Kr.e. 347-ben. Hogy képet kapjunk, mi történt akkor, legjobb Rudolf Steiner *A kereszténység mint misztikus tény* című művét tanulmányozni. A 4. fejezetben az akkori görög kultúrát jól megvilágító leírást találunk. A görögök harmonikusan változtatták át a régi misztériumok tapasztalatait filozófiai tanítássá. Tehát a görögök az átmenetet egészséges módon valósították meg.

Lázár feltámasztása

Elérkeztünk a Három Év utolsó hurkához. Az alsó együttállás pontosan a tavaszponton ment végbe éppen néhány nappal a Golgotai Misztérium előtt. A Golgota idején a Vénusz valójában még mindig retrográd volt. Tehát még a hurokban tartózkodott. Ez az esemény Lázár feltámasztásával állt kapcsolatban. Lázár feltámasztása az új keresztény misztériumok egyik alapköve lett. Lázár volt Szent János. Valószínűleg valamiféle kapcsolata volt Szt. Jánossal, a Jelenések könyvének vagy Apokalipszisnek az írójával, még ha nem is volt ugyanaz a személy. János Apokalipszise valóban az ezoterikus kereszténység megnyilvánulása. Azt halljuk, hogy Lázár állítólag meghalt, és három napja a sírban fekszik. Pontosan ez történt a régi beavatásban. Egyiptomban például a neofita három napig feküdt a szarkofágban, aztán felébresztették. Tehát Lázár feltámasztásában egy beavatást kell látnunk. Van azonban egy különbség. Ebben az esetben a beavatás nyilvánosan ment végbe. Az egész világ, aki csak jelen volt, tanúja lehetett. A régi misztériumokban a beavatások szigorú elzártságban zajlottak. Az összes úgynevezett világi embernek el kellett ilyenkor hagynia a templomokat. Itt pedig, Lázár esetében az egész világ szeme láttára ment végbe a beavatás. Ez volt az oka annak, hogy a farizeusok úgy döntöttek, ez a férfi, Jézus, meg kell, hogy haljon, mert elárulta a misztériumokat, és megsértette a misztériumokhoz fűződő titoktartás szigorú esküjét. Az árulónak meg kellett halnia. Ez volt a törvény, és ez volt a Jézus Krisztus megfeszítése felőli döntés oka. Ez az esemény és az a nyíltság, ahogyan Krisztus véghez vitte a beavatást, hűen írja le, mi az új misztériumok jellege. Nyilvánosak és mégis titkosak. Nyilvánosak abban az értelemben, hogy többé nem zárják be a külső ajtókat. Az ezoterikus elem megóvása a szellemi megértésben rejlik. Csak egy ilyen szellemi megértés képes behatolni a belső világba. Ezt a változást vezették

be az új misztériumokhoz vezető úton.

A Vénusz egy-egy ciklusa a Három Év előtt és után

Első ciklus és Jézus az esszénusok kapujánál

Elérkeztünk a Három Éven kívül eső két vénuszi együttálláshoz. Az első Kr.u. 30. októberében volt. Megértéséhez tanácsos tanulmányozni Rudolf Steiner előadásait *Az ötödik evangélium* című könyvben. Ezek leírják a Vízkereszthez vezető eseményeket. Jézus kapcsolatba került az esszénusokkal, az esszénusok rendjével, melynek a Holt-tenger mellett voltak települései. Rendkívül tiszta, önmegtartóztató, elzárt életet éltek. Így próbálták meg kívül tartani a gonosz befolyását. Még ahhoz is ragaszkodtak, hogy saját külön kapuikat használhassák a városokba menet. Ezek a kapuk az ellenerők, Lucifer és Áhrimán számára áthatolhatatlanok voltak. Jézusnak szörnyű élménye volt az egyik ilyen kapunál. Látta, hogy Lucifert és Áhrimánt valóban visszatartották, de azt is felismerte, hogy ezek a gonosz erők így a többi emberre szállnak. Látta, hogy az esszénusok mintegy azon az áron vásárolták meg a tisztaságukat és szentségüket, hogy a rendjükön kívül eső emberiségre helyezték a gonosz terhét. Jézus ekkor ismerte fel, hogy az emberiség számára ez az út már nem vezet a megváltáshoz. Megrendítette ez a felfedezés, és visszatért anyjához. Mély beszélgetésbe kerültek egymással, és ezután utolsó erejét összeszedve Jézus lement a Jordán folyóhoz, ahol Keresztelő János megkeresztelte. Jézus számára ez egyfajta halálélmény volt, mert felajánlotta testét Krisztusnak – és ő, mint én, kihúzódott belőle. Mindez Kr.u. 31. január 6-án vagy előtte történt. Így azt feltételezzük, hogy ezek az események a felső együttállás idején vagy utóhatásaként mentek végbe. A konjunkció a Mérleg konstellációban, majdnem a Skorpióba lépésnél történt, ami egy másik jellemző dolog. Valóban azt látjuk, hogy Lucifer és Áhrimán, akik elmenekültek az esszénusok kapuitól és az emberiség többi részére szálltak, visszatértek a keresztelő után a 40 napos pusztai tartózkodás idejére. Eljöttek Krisztust megkísérteni. Tudták, hogy Jézus korábban felismerte jelenlétüket. Most egy utolsó kísérletet tettek, hogy egyszer s mindenkorra meghiúsítsák a szellemi világnak ezt a tettét, amelynek célja az emberiség megmentése volt az ő támadásaiktól. Így azt várnánk, hogy mindez meg is mutatkozzon a pentagramnak ebben a Mérleg-beli csúcsában.

Ötödik ciklus és Szent Pál a damaszkuszi kapunál

A Három Év elmúltával, körülbelül háromnegyed évvel 33. húsvétja után, elérkezünk a pentagram utolsó, vagy ötödik csúcsának eseményéhez. Ez a Vénusz felső együttállása volt, 34. január 8-án. A Bakban jött létre, amelyet a görög mitológiában az isteni-szellemi világ kapujának tartottak, szemben a Rákkal, és ahol a híd épül és a kapuk kitárulnak. Herkules rajta keresztül emelkedett fel az égbe halála után. Mi történt ekkor? A keresztény naptárban január 25-ét Szent Pál damaszkuszi élményének, vagyis a damaszkuszi városkapunál történő megtérésének emlékezetére szentelték. Pál vagy Saul, ahogy akkor még hívták, jelen volt Szent István, az első keresztény mártír vértanú halálánál (Apostolok cselekedetei 7. és 8. fej.). Szent István haláláról a keresztény naptár december 26-án emlékezik meg. Ezután Saul úgymond a keresztényüldözésre felhatalmazott személyként ment Damaszkuszba. Azért tett így, mert meggyőződése volt, hogy a kereszténység ügye ártalmas, különösen a zsidó hagyomány számára. Először is ott volt a vád Jézus Krisztus ellen, hogy elárulta a misztériumokat. Aztán ott volt a nyomorúságos halál a kereszten, amely nem tudta Saul bizalmát felkelteni, hogy tényleg a várt Messiás jött el, aki felszabadítja a zsidókat a római igából, és így tovább. Ez lehetetlen volt, nem történhetett így. Ott volt még az is, amit a keresztények állítottak, hogy Krisztus felkelt a sírból. Mindez túl sok volt Saulnak, akit a szigorú héber ezoterikus hagyomány alapján neveltek. Ezért késztetést érzett a keresztények üldözésére. Szent István kivégzése után a jeruzsálemi tanács kiállította számára a papírokat – az Apostolok cselekedetei szerint –, hogy elmehet Damaszkuszba, hogy ott folytassa a keresztények pusztítását. És akkor Damaszkusz kapujánál átélte megtérésének megrázó élményét, amikor meghallotta:

Saul, Saul, miért üldözöl engem?

Nagyon valószínű, hogy mindez a pentagramnak az utolsó, az ötödik vénuszi eseménye közelében történt. Ekkorra ment végbe a misztériumok újrateremtése új keresztény misztériumokká. Ez az utolsó esemény lefektette a szellemi valóság újfajta átélésének az alapjait, a feltámadt Krisztus jelenlétének - örökké lehetséges - tudata által, amikor Krisztus szembekerülvén Szent Pállal, meggyőzte őt a kereszténység valóságáról.

Szent Pál és a Második eljövetel

Szent Pál megtérése előkészítette a Második Eljövetelt, Krisztus megnyilatkozását az étertestben. Így azt is megérthetjük, hogy ezek a dolgok

lényegbevágóak a jelenkor számára. A Vénusz természeténél fogva szüntelenül létrehozza a pentagramját. Azt találjuk például, hogy a 34-ben kialakult együttállást nyolc év múlva, 42-ben egy másik hasonló esemény követte ugyanebben a sarokban, vagyis a Bakban. Hasonlóképpen, a 33-as hurkot 41-ben egy újabb hurok követte, közel a tavaszponthoz. Tehát mind az öt pontot érintették az ismétlődések. Mindig észrevehetünk azonban egy kis eltérést, mivel a nyolcéves időintervallum végére érve e pontok már 2-3°-ot léptek visszafelé. Ez nem tűnik soknak, mégis teljesen megváltoztat mindent. Évszázadok vagy hosszabb időszakok elteltével egyszerűen azt jelenti, hogy a pentagram nagyon lassan hátrafelé halad az ekliptikán. Most például azt mondhatjuk, hogy a Golgota tájékán, 33-ban végbement alsó együttállás jelenleg az Oroszlán konstellációba érkezett, miután teljesen körbement a Zodiákuson. Az évszázad eleje körül, 1903-ban, a Szűzből átlépett az Oroszlánba. Alsó együttállásként 1911, 1919, 1927, 1935, 1943, 1951, 1959 és 1967 során ismétlődött meg ebben a konstellációban. A következő század (a XXI. sz. – a ford.) első felében a Rák konstellációba fog belépni. A pentagram másik négy csúcsa ugyanígy halad hátrafelé a Zodiákuson.

Ezeknek az eseményeknek és ritmusoknak a tanulmányozása megértetheti velünk, hogy a Három Év során az égen lejátszódó eseményeken való elmélkedés nem csupán történelmileg érdekes. Ritmikus visszatérésük serkentő ráemlékezést vált ki, és ebben látjuk tanulmányaink jelentőségét. Ezáltal felmérhetjük, hol állunk a történelemben, és milyen lehetőségek kínálkoznak. Semmiképpen sem azt szeretnénk sugalmazni, hogy a dolgoknak a megváltoztathatatlan végzet szerint kell történniük. A gyakorlati tapasztalat és munka ezekkel a ritmusokkal rácáfol erre az elméletre. De a szelíd kozmosz mintegy eszközként kínálja fel őket használatra a szellemileg szabad emberi lénynek. Megtagadásuk természetesen nem marad következmények nélkül, nem valamiféle bosszú értelmében, hanem inkább úgy, mint az én tagadása és végső soron megsemmisítése.

A Merkúr mozgása a Három Év során

Most pedig a Merkúrt érintő kérdéseket tárgyaljuk. Ez valamivel bonyolultabb lesz, mint a többi bolygó esetében. Elsősorban a Merkúr ritmusai érdekesek számunkra. Egy év alatt a bolygó három teljes ciklust tesz meg. A 6.1. ábrán – ami heliocentrikus szemléletű –, a Nap van a középpontban. A Merkúr a Nap körül kering. Aztán a Vénusz következik a sorban. A külső körön a Föld pályáját látjuk. Megeshet, hogy egy adott időben a Föld az A helyzetben van, a Merkúr pedig pályája ugyancsak A pontján. Ez egy felső együttállás (heliocentrikus szembenállás), a Merkúr a Földről nézve a Nap mögött van, messze kint a kozmoszban. Mindkettő tovább halad, és 116 nap alatt a Föld kb. a B helyzetbe ér. A Merkúr 88 nap alatt tesz meg egy kört a pályáján és tér vissza az A pontba. A 116-ból fennmaradó 28 nap során még tovább halad és elér a B-be. Ekkor ismét felső együttállásba kerül a Földdel. Ezt a továbbiakban ciklusnak nevezzük. Geocentrikusan nézve ez az egész kissé másképp néz ki. A 6.2. ábrát kell ehhez megnéznünk. Itt a Nap a Föld körül jár és a Napot az A pontban látjuk, a Merkúrt pedig mögötte, ha a bolygónkról nézzük. Onnan a Merkúr megkerüli a Napot, tovább halad, és végül a B pontba kerül, ismét a Nap mögé. Így zár le egy ciklust, de valami történt a ciklus közepén. A Merkúr a Nap körüli pályáján ebbe az *A1* pozícióba érkezett. Egyértelműen a Nap előtt van, ha a Földről nézzük. A perspektíva törvényeinek megfelelően ez a mozgás a mi nézőpontunkból huroknak látszik. Természetesen a kopernikuszi szemlélet szerint ez optikai csalódás, melyet egyszerűen a Nap, a Föld és a bolygó relatív helyzete okoz. Mi mégis jelentős kozmikus szimbólumnak tekintjük, mely képszerűen leírja, mi történik egy ilyen pillanatban. Azt mondhatjuk, hogy az A pontban a Merkúr kozmikus szubsztanciát szed össze a Nap mögötti térből, és ezt nem csupán képletesen kell érteni. Ám aztán fázist vált és esti csillag lesz belőle, amit kicsiny mérete és napközelsége miatt nehéz lehet megfigyelni. (Kopernikusz soha nem látta életében a Merkúrt.) Ezután a bolygó a Nap elé kerül, és sokkal közelebb jön a Földhöz. Azt mondhatjuk, hogy átnyújtja bolygónknak, amit a kozmikus térben gyűjtött össze, mialatt a Nap mögött volt. Ezzel azonban még nincs vége (6.3. ábra). A Merkúr tovább halad, aztán belép a következő B felső együttállásba; amelyet egy hurok követ a *b1*-ben; egy felső együttállás a C-ben; végül egy hurok a *c1*-ben; ezután a Merkúr körülbelül az A pozícióba ér vissza. Ez a bolygó három ciklusa egy év alatt.

Világos, hogy így két háromszöget kapunk, amelyek csúcsait a felső és alsó együttállások jelzik. Ugyanakkor a bolygónak a Földtől való relatív távolsága miatt a hurkok alkotta belső háromszög sokkal kisebb, mint a felső

6.1 ábra

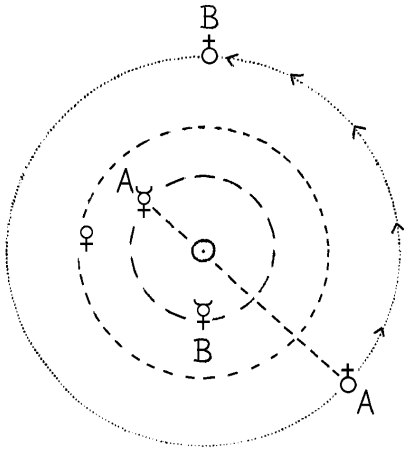

6.2 ábra

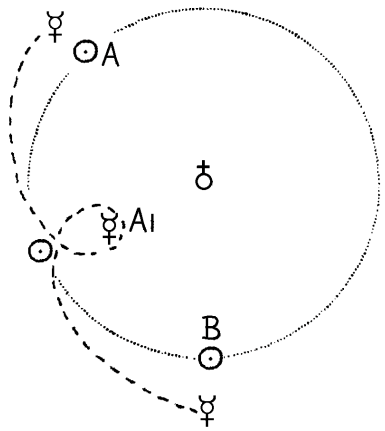

együttállások háromszöge. Nem teljesen egyenlő oldalúak, ami a Merkúr látszólag változó sebességének köszönhető. Amikor a perihéliumán halad át, látszólag gyorsabban mozog, míg az aphéliumán lassúbbnak tűnik a Naptól és a Földtől való legnagyobb távolsága miatt. Az egyik felső együttállástól a másikig 116 nap telik el, ahogy azt mondtuk. Háromszor 116 nap egyenlő 348 nappal. Tehát fennmarad még 17 nap a 365 napos évből. Így történik meg az, hogy a háromszögek folyton hátrafelé vándorolnak az ekliptikán.

Például ahhoz, hogy az A pont (6.3. ábra) a C pozícióba kerüljön, kb. hat évre van szükség, és természetesen a többi is eszerint halad hátrafelé. Nagyjából 20 év telik el – vagyis nem egészen háromszor hét –, amíg a háromszögek csúcsai visszatérnek eredeti helyükre. Nem nehéz elképzelni, hogy a Vénuszhoz képest ez a kettős háromszög vagy hexagram elég gyorsan mozog. A Vénusz-pentagram 1200 év alatt halad végig a teljes ekliptikán. Bizonyos fenntartással azt mondhatjuk a mértani ábrákról, melyeket a bolygók az égre rajzolnak, hogy azok az igazi csillagok. Amit az égen látunk, bizonyos tekintetben csak a toll, amely megrajzolja a valódi csillagot. Ha reálisan megnézzük a Merkúr hexagramját, milyen üzenetet hordoz számunkra? Majdnem azt, ami a 6.4. és 6.5. ábrán található. Ez azt jelenti, hogy a nagy háromszög mindig azokhoz a kozmikus szubsztanciákhoz vagy elemekhez kapcsolódik, amelyeket a bolygó összegyűjt. A Merkúrhoz az intelligencia társítható.

A nagyobb háromszög értelmében ez a kozmikus, isteni intelligencia lenne, mert ekkor a bolygó kint van a kozmikus térben, a kis háromszög pedig a Föld által az emberi intelligenciába fogadott kozmikus intelligenciának a képe. Ezt akár megkísérelhetjük lefordítani a 6.5. ábrán látható ábrázolás nyelvére.

6.3 ábra

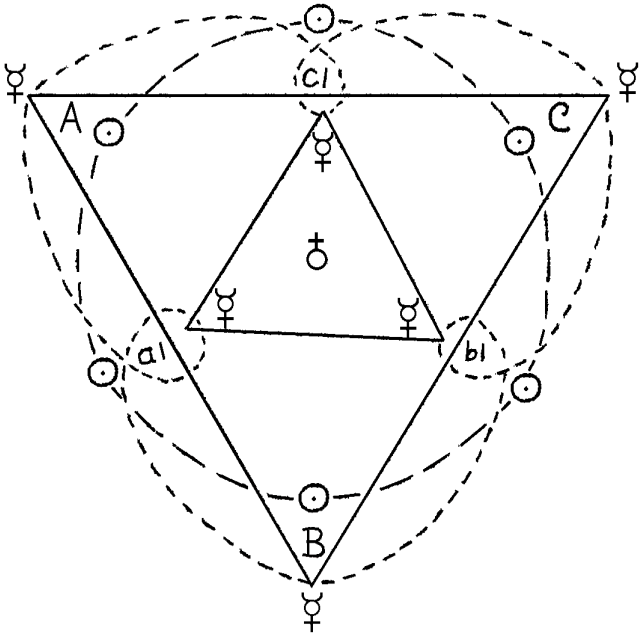

A nagyobb háromszög egy kozmikus lényt mutat, aki palástjával betakarja a kisebb, a belső háromszöggel jelzett lényt. Az utóbbi felemeli a karjait mintegy a könyörgés és befogadás gesztusaként. Ez egészen jól bemutatja számunkra a Merkúr természetét, azt, hogy miként adja az emberi intelligencia hátterét, továbbá, hogy miként hat ez az intelligencia az akaratra, amely képes a kozmikus intelligencia meglátásából fakadóan tetteket véghezvinni. Tehát a Merkúr mindig ehhez a kettős cselekvéshez kapcsolódik, mely például az ember légzésében is kifejeződik. A belégzéssel beszívjuk a körülöttünk lévő térből a levegőt a szervezetünkbe. A testben átalakítjuk, és aztán újra kifújjuk, természetesen eltérő összetételben. Ilyen értelemben nagyon fontos szerepet játszanak a Merkúr ciklusai a Három Év eseményeiben.

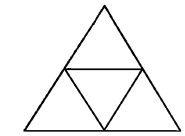

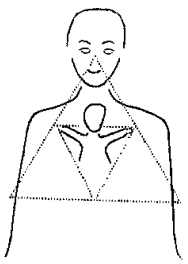

6.4, 6.5 ábra

A két és egyharmad év során, vagyis a vízkereszt és a Golgota között a Merkúr hét ciklusát találjuk. A felső együttállások mindegyike a távoli kozmikus térbe, egészen a Nap mögé történő eltávolodás gesztusát mutatta, míg az alsó együttállások, a hurkok a kozmikus erők lehozatalát jelentették a földi valóságba és a földi tettekbe. Így talán nem tűnik túlzottnak, ha ezt a hetes ritmust összekötjük a *János-evangélium* jeleivel, amikor Krisztus hét nagy cselekedetéről hallunk.

Az első, amely rögtön az elején van, a kánai mennyegző, aztán a kapernaumi nemesember fiának meggyógyítása, a beteg férfi meggyógyítása a Bethesda-fürdőnél, az ötezrek megvendégelése, Krisztus vízen járása, a vak férfi meggyógyítása és hetedikként Lázár feltámasztása.

Amennyire az időrendi sorrend bizonyosságáról beszélhetünk, úgy tűnik, hogy kapcsolat van a felső együttállás és egyfajta gesztus között: a távoli kozmoszba való kinyúlás gesztusáról van szó, arról, hogy a Merkúr mintegy eszköze volt bizonyos kozmikus szubsztanciák vagy elemek összegyűjtésének, majd lehozatalának az alsó együttállások idején megtapasztalt hét jel egyikébe.

Márk evangéliuma ezt egy másik nézőpontból írja le. Az első fejezetben (32-39) azt tudjuk meg, hogy este sok beteg jött Krisztushoz, aki által meggyógyultak. Reggel pedig Krisztus elvonult egy magányos helyre, és imádkozott. Könnyen elképzelhető, mit jelentett, amikor Krisztus imádkozott: kozmikus erők lehozatalát, mint ahogy egy közönséges ember felvenné a szerszámait, hiszen Ő a nagy Én, a kozmosz önvalója, aki a kozmosz összetevőit képes szabadon használni. Semmi esetre sem azt állítjuk, hogy arról lenne szó, mintha Krisztust a csillagok uralták volna. Inkább arról, hogy az Ő lénye uralta a kozmoszt, mint ahogy az ember énje is képes lehet uralni a testet. Tehát Krisztus kinyújtózott az univerzumba, és lehozta az összetevőket a Földre, hogy felhasználja őket a cselekedeteihez. *Márk evangéliuma* szerint az esti gyógyításokat azok a reggeli erők tették lehetővé, amelyek az imával jöttek le a Földre. Ez az igazság. Az evangéliumi leírások egyáltalán nem irodalmi parafrázisok. Hatalmas igazságokat hordoznak, amelyeket mostantól és a jövőben nagyon komolyan kell venni, ha az emberiség Krisztus követését választja.

Ezzel kapcsolatban bátorkodunk megemlíteni a németországi Dr. Hauschka kísérleteit és eredményeit. Felfedezte, hogy a reggeli és esti erők valóban óriási hatással vannak a szubsztanciákra. Az olyan szubsztanciák, mint a növényi nedvek és a folyékony gyógyszerek a folyadékokban végbemenő természetes kémiai reakciók miatt romlanak meg. Ezért alkoholt vagy vegyi anyagokat kell használni a szubsztanciák tartósítására, ami nem mindig kívánatos. Ezért dr. Hauschka más tartósító eszközök után nézett. Rájött, hogy ha az ilyen szubsztanciákat, nedveket vagy gyógyító anyagokat a kelő és nyugvó nap fényében napoztatja, és a nap többi részében megvédi őket a környezeti behatásoktól, egészen hét évre tartósítani tudja őket. Figyelemre méltó eredmény. A Nap erejét használta fel.

Más összefüggésben már arra a következtetésre jutottunk, hogy a Nap, annak ellenére, hogy végeredményben megszünteti a teret és a benne lévő elemeket, ugyanakkor teret is teremt a környezetére gyakorolt, a kozmikus-

sziderikus szférák mélyéig elérő szívó hatással. Tehát amennyiben lebontani látszik az anyagokat saját felszínén, közvetetten a földi szubsztanciákra is hatással van. Napfelkeltekor és naplementekor ez felgyorsul. Ami a Holdat illeti, valószínűleg eltérő hatás tulajdonítható a felkeltének és lementének. A Holdnak minden más összefüggés mellett a növekedéshez is köze van, ahol csak élet nyilvánul meg a természeti világokban. Így az összes bolygó kialakítja a saját konkrét funkcióját, feltehetően feljövetelük és lemenetelük ritmusai mentén. Ezekből a ritmusokból vagy a hasonló természeti erőkből – a kozmikus erőkből – hozott le Krisztus szubsztanciákat a Földre annak érdekében, hogy a bukás következményeit gyógyítsa és megváltsa. Előbb-utóbb nekünk is meg kell majd értenünk és alkalmaznunk kell az ilyen alapelveket túlélésünk érdekében.

Ma még a természetre és a kozmoszra hagyatkozunk, hogy ellássanak minket mindennel, amire életünkben szükségünk van ezen a bolygón. Lassacskán mégis felismerjük – részben a kialakulófélben lévő gigantikus katasztrófák által, amelyek például a táplálkozással és sok más egyébbel kapcsolatosak –, hogy új normákat kell találnunk a bolygónkon töltött időnk tekintetében. Ez egyre nyilvánvalóbbá válik. A Föld minden elemében, így a talajban, vízben és főként a levegőben tapasztalható szennyezés olyan szintet fog elérni, hogy nem fogunk tudni minden további nélkül arra támaszkodni, amit a természet eddig mindenképp megadott nekünk. Meg kell tanulnunk magunkból kiindulva elvégezni a munkát, és nem egyszerűen arra hagyatkozni és csak passzívan elfogadni, amit a természet és a kozmosz eddig oly kegyesen biztosított a számunkra. Különben eljöhet az a nap, amikor már nem fogunk tudni úgy inkarnálódni, ahogy máig tettük. Amikor testet öltünk, egy embrionális folyamaton megyünk keresztül. A természettől anyagot kapunk, a kozmoszból pedig formáló erőket. A kettő ötvözetéből épül fel a test, amelyben egy életen át lakunk. Ez így ebben a formában akár meg is szűnhet. Rudolf Steiner utalt például ilyen fejleményekre. Olyan eljövendő időkről beszélt, amikor az emberi faj szaporodásának jelenlegi módja meg fog szűnni. Addigra az emberek megtanulják, hogyan lépjenek új, szellemi módokon kapcsolatba az anyagi világgal bolygónk életének alakítása és kézben tartása érdekében. Amit a jövő emberének szellemi képességként kell kifejlesztenie magában, azt nagyszabású ősképekben vagy példákban tűzték ki elé a Három Év eseményei. Így a Merkúrra nézve mindig észben kell tartanunk, hogy Krisztus által a kozmikus-isteni intelligencia befogadása és lehozatala a földi, gyógyító és megváltó tettekbe nem a csodatétel kedvéért történt. Ezek a tettek végső soron Krisztus követése megvalósítására szólítanak fel, amiről a középkori misztikus, Kempis Tamás beszélt.

A téma megvilágítása érdekében felrajzoltunk két ábrát, amelyek a Merkúr hét ciklusát mutatják a Három Év során (6.6. és 6.7. ábra).

6.6 ábra

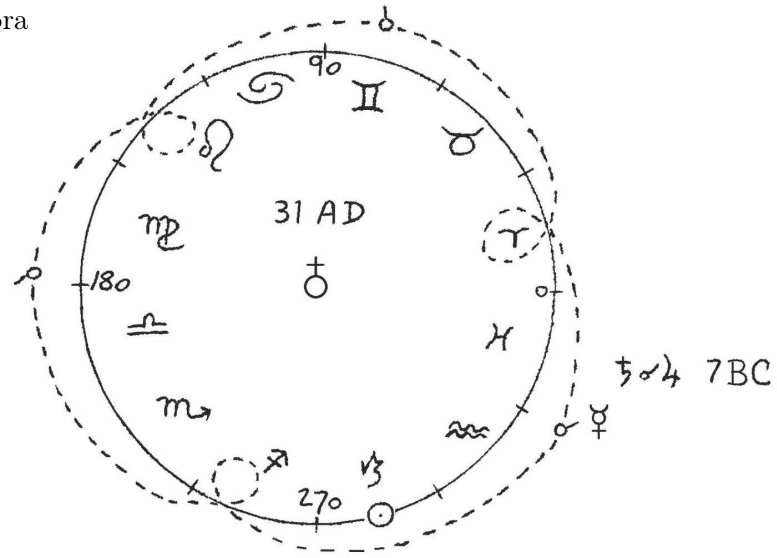

Első ciklus és a kánai mennyegző

Körülbelül 40 nappal a vízkereszt után egy felső együttállás történt a Halakba való belépésnél (6.6. ábra). Ezután a Merkúr hurkot képezett a Kos csillagképben, Kr.u. 31. zsidó húsvétja táján. Tehát a Merkúr akkor, amikor közvetlenül a Vízöntőből a Halakba lépett át, egy felső együttállással indított. Gondoljuk el, hogy ennek révén Krisztus egy fenséges mozdulattal kinyúlt a kozmosz felé, hogy befogadja a Vízöntő és a Halak irányából az isteni intelligenciát, majd lehozta ide a Kos-beli hurok idején, annak az évnek a húsvétja tájékán. Ez állhat az első jel, a kánai mennyegző mögött, és szolgálhat annak kozmikus forrásaként. Ekkor a víz borrá változtatása történt. Ez a csoda az égi és a földi víz titkaiból eredően ment végbe. A bor arra utal, hogy egy ént provokáló tettről volt szó, ami annak is számított akkoriban. Mintegy nekiütközve a fizikai szervezetnek, még le tudta hozni az ént az emberi lénybe, ami már nincs így. Az ehhez szükséges erő a Vízöntő-Halak régióból jött, amely fölött a Pegazus konstellációt találjuk, a szárnyas intelligenciát – a földhözragadt, statikus intelligencia ellenpárját. A Halak fölött az Androméda csillagkép van, amely a kozmikus magasságokba emelt emberi lelket képviseli. Ebben a Krisztus és anyja, Mária között a mennyegzőn zajló beszélgetés hátterét (János 2,3-5) ismerhetjük fel. Rudolf Steinertől úgy tudjuk, hogy a fordításnak így kellene hangzania:

- *Asszony, mi szövődik közted és köztem?*

Krisztus lényébe áramlanak a cselekvés égi Szűz-erői. A Vízöntő vize a csillagkép alatt lévő 'Nagy Tenger' részét képezi. A kozmosz éteri, formaerőinek kifejeződése. A Földön a víz a hordozója, edénye ezeknek a kozmikus éteri erőknek, amelyek minden élőlényt megújítanak és feltöltenek. Mindez aztán a Kosba rajzolt Merkúr-hurok idején lejön a Földre. Ebben az első jelben Krisztus megmutatta magát az emberiségnek, legalábbis annak a kis körnek a mennyegzőn, mint a Kos, 'Isten Báránya', a küriotészek feje, aki elveszi a világ bűnét, és új szellemi ösztönzést kínál az emberiségnek.

Második ciklus és a kapernaumi nemesember fiának meggyógyítása

Ezután felső együttállás jön létre az Ikrekben, és ezt egy hurok oldja fel a Rák és az Oroszlán konstellációkban. Ez a második hurok az, amely a kapernaumi nemesember fiának gyógyulásához kapcsolódik, amelyet a János 4, 46-54. ír le. Ha gondosan elolvassuk ennek a gyógyulásnak az összes részletét – minden szónak jelentősége van –, megérthetjük, mi történt, miképpen hozta le Krisztus az erőket az Ikrekből. Ez a terület akkor még az emberi közösség fennálló hierarchikus rendjének kozmikus ősképi kifejeződése volt. Azzal kapcsolatban, hogy egy nemes fiáról van szó, különös hangsúlyt kap a hierarchikus társadalmi rend. Ez a tény összekötődik egy hasonló, szintén kapernaumi gyógyulási történettel, melyet viszont a Máté 8, 8-13 azzal együtt ír le, ami mint megváltás iránti alázat támadt fel az utóbbi történet századosában. A hozzátartozó hurok az Oroszlánban rajzolódott ki, amely a perifériáról a középpont felé irányuló fejlődést szimbolizálja, az én felé, amelynek ki kell fejlődnie a Földön, és amelynek adventje a társadalmi rend egyedüli kritériuma kell, hogy legyen.

Harmadik ciklus és a beteg férfi meggyógyítása a Bethesda-fürdőnél

A következő felső együttállás a Szűzben van, amely egy eléggé nagy kiterjedésű csillagkép. Krisztus idején az őszi napéjegyenlőség pontján keresztül belenyúlt a Mérleg ekliptikai jegyének területére. Ezt a felső együttállást aztán egy hurok oldotta a Nyilasba való átmenet helyén. Ezt a Bethesda fürdőnél történt gyógyulással hozhatjuk összefüggésbe (János 5, 1-16). Ünnep volt, és Krisztus felment Jeruzsálembe, és ott a fürdőnél volt egy ember, akinek valami betegsége volt 38 évig, ahogy az írás szól, és most meggyógyult. Miért emeli ki az evangélium azt a tényt, hogy 38 évig? Kell, hogy valami értelme legyen ennek, mert az evangéliumokban minden részlet és minden

szó jelentőséggel bír. Ez a 38 év mély titkokat tartalmaz a Krisztus-esemény vonatkozásában. A gyógyulás Kr.u. 31-ben történt.

A kozmikus gondolat vagy szellemi születés horoszkópja

Ha visszamegyünk 38 évet, Kr.e. 7-be jutunk. Ebben az évben történt annak a Jézusnak a szellemi születése, akiről *Lukács evangéliuma* beszél. Fennáll az eshetőség, amennyire ez számunkra látható, hogy a *Máté evangéliumában* szereplő Jézus szellemi születése is ekkor volt. [Szellemi születés: angolul Spiritual Nativity - nagybetűvel, aminek még meg kell találni a magyar megfelelőjét. Spirituális nativitás, szellemszületés, szellemi horoszkóp, spirituális horoszkóp, kozmikus gondolat születése is mind megfelelő lehet a magyar nyelvben, vagy esetleg spirituális Betlehem. Az angol Nativity, nativity szavak jelentésbokra pontosan fejezi ki a tényállást: Betlehem, csillagjóslat, horoszkóp, karácsony, Krisztus [Jézus] születése, születés. Willi Sucher fedezte fel: ha a születési Holdcsomót mozgatjuk oda, ahol a születési Hold áll, úgy kapjuk meg a szellemi horoszkópot, amiről Rudolf Steiner a már említett *Az emberi és a kozmikus gondolat* c. ciklusát tartotta.] Lukács szerint Jézus csak pár nappal az időszámítás kezdetének fordulópontja előtt született. Ez azt jelenti, hogy a 0. év karácsonyán született csillagászati értelemben, vagy Kr.e. 1-ben naptári értelemben. A csillagászati számítások miatt ezt észben kell tartanunk. Ha Kr.e. 7-ben érdekel minket egy dátum, a nullából kivonunk hatot és az év egy részét. Hasonlóképpen egy Kr.u. 31-es dátum: 30 plusz az év egy része a nullától indulva. Ez tehát összesen 37 év. Úgy tűnik, ez nem egyezik az evangéliumban szereplő 38 évvel. Ám figyelembe véve az evangéliumok utalásait, egy másik szemszögből kell vennünk a dolgokat. Például hallunk a három napról, amely a Golgota és húsvétvasárnap reggel között telt el. Három nap múlva feltámadt, így szól a szöveg. Ez nem azt jelenti, hogy három napnyi idő telt el. Kicsivel több, mint 36 óra telt el nagypéntek délutántól vasárnap napfelkeltéig. De úgy kell látnunk ezt, mint három egymás utáni napon történt eseményt, míg azt, mint 38 egymás utáni év során történt eseményt, és így tovább. Ebben az értelemben a szellemi születés hat évvel plusz egy kicsivel 0. előtt következett be. Így jutunk el Kr.e. 7-ig a naptár szerint.

Közben egy teljesen új elképzelést iktattunk be: a szellemi születést. Nagyon bonyolultnak és zavarba ejtőnek tűnik, de a világ és lakói nem olyan egyszerűek, ahogy azt egyesek esetleg elképzelnék. Ahhoz vagyunk szokva, hogy a születésre úgy tekintsünk, mint arra a pillanatra, amikor az emberi lény a születésével belép a fizikai világba. Ez egyértelműen jelentős pillanat, de nem zárja ki, hogy a megtestesüléshez kapcsolódó más események ne legyenek ugyanannyira, vagy még inkább fontosak, különösen, ha elismerjük a reinkarnáció tényét és a lélek születés előtti létezését. Ilyen értelemben azt mondhatjuk, hogy a szellemi születés az ember lényének szellemi születése a

kozmikus világban, miközben talán még évek választják el a fizikai testetöltéstől. Ez a szellemi születés évekkel a születés előtt vagy a születés után is megtörténhet. Mivel a magasabb lényünkhöz kapcsolódó szellemi születéséről van szó, és ez a lény csak mintegy beleragyog a kozmikus magasságokból a fizikai inkarnációba, nem kötik a fizikai tér és idő törvényei.

Megvannak azonban a módjai és eszközei annak, hogy mint a fizikai születéshez köthető matematikai-csillagászati tényt találjuk meg ezt az eseményt. Ebből a célból nézzük a *Lukács evangéliumában* leírt Jézus születési pillanatának Hold-állását. Figyelembe vesszük még, hogy a Hold az inkarnációba való alászállás utolsó fázisa. A Hold van a legközelebb a Földhöz, ezért jelenti az utolsó lépcsőfokot a Föld felé. Aztán vesszük a Hold-csomópontot, és kiszámítjuk azt az időpontot, amikor a csomópont éppen a születéskori Hold helyén állt. Így találjuk meg a szellemi születést, amit Rudolf Steiner az 1914 januárjában *Az emberi és kozmikus gondolat* címmel tartott előadásciklusában leír. Jézus szellemi születésének kiszámítása egy lehetőséghez visz vissza bennünket, ami Kr.e. 7-ben volt, és jó okunk van helyesnek elfogadni ezt a dátumot.

Ez a történelmi időpont nagyon érdekes és ideillő távlatokat nyit meg előttünk. Nyilvánvaló, hogy ez a szellemi születés az egyik jel volt a napkeleti bölcsek – a három királyok – számára, akik eljöttek megnézni a gyermeket (Máté 2. fej.). Arra a következtetésre jutottunk, hogy a bölcsek csillaga nem az égen ragyogó apró dolgok egyike volt. A bölcsek beavatottak és a legnemesebb értelemben vett asztrológusok voltak. A misztériumiskolák hagyományai megtanították nekik, hogy figyeljék az olyan eseményeket, mint a nagy együttállás, amely például Kr.e. 6-ban volt és a többit. Ez volt az első jel, a kisebb kozmikus ciklusokról szerzett bölcsességük alapján pedig tudhatták, mikor fog Jézus megszületni. A Kr.e. 6-ban történt együttállás a Halakban jött létre, ami bizonyos értelemben annyit jelent, hogy az idő betelt. A Halak a 12 csillagkép záróképe; a Kos megy elől, mint az égi sereg vezetője. A Halakban, amely a lábfej kozmikus ősképéhez kapcsolódik, az emberi lény leszáll, hogy a földi lét valóságában álljon lábára.

A nagy együttállás annak az embernek az életében is szerepet játszott, aki 38 évig beteg volt. Bizonyos körülmények folytán bizonyára tudott a csillagálláshoz kapcsolódó nagy próféciáról, és attól fogva az eljövendő Messiás hozta megváltás várakozásában élt. Nem tudta megtalálni Őt, és ez volt betegségének mélyebb oka. Abban a pillanatban, amikor Krisztus megállt előtte, egy rendkívüli kozmikus ritmus érkezett el a lezárásához. Említettük, hogy a Kr.e. 6-ban történt esemény, Jézus szellemi születése azzal volt kapcsolatos, hogy hol állt akkor a Hold csomópontja, és hogy felelt ez meg a Hold állásának Jézus születésekor. Kr.u. 31-ben, 37,2 évvel ezután a Hold csomópontjai két kör után visszatértek eredeti helyzetükbe. A Hold csomópontjai

kaput nyitnak a kozmosz magasabb szféráiba, ők biztosítják az átjárást a Holdtól a Nap szférájába vagy a csillagvilágba. Ezért az a Kr.u. 31-ben bekövetkezett pillanat a beteg ember számára jelentős lépcsőfok volt hosszú várakozással töltött életében.

Amikor meggyógyult, még nem ismerte fel, hogy a Messiás áll előtte. Csak később ismerte fel Őt, amikor Jézus újra megtalálta a templomban, és így szólt hozzá:

- Nézd, meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, nehogy még nagyobb baj érjen. (János 5,14.)

Vétke az volt, hogy nem volt képes a kozmosz magasabb Énjének szellemi felismerésére. Ez egy tipikus Nyilas-helyzet. Emlékezzünk, hogy a gyógyulás a Merkúrnak ebben a konstellációban rajzolt hurkához köthető. A kentaur célzása az íjjal és a nyíllal és a hatalmas evolúció, amelyet a ló testének az emberi formába olvadása jelez, érzékletesen ábrázolja ezt.

Negyedik ciklus és az ötezrek megvendégelése

És most elérkeztünk a Merkúr negyedik ciklusához, amely a Kr.u. 32. évben zajlott le (6.7. ábra). Ez valamennyire hasonlít a Kr.u. 31-ben bekövetkezett elsőhöz, csak pár fokkal hátrébb jött létre. A hozzá kapcsolódó felső együttállás a Vízöntőben volt, ezt követte egy hurok a Halakban, a Kos határán, röviddel Kr.u. 32 zsidó húsvétja előtt. A János 6,1-15 és a többi evangélium írja le az akkor történt eseményeket. Az ötezer ember megvendégeléséről van szó. Ismét a kozmikus táplálék területe, a Vízöntő játszik szerepet, hasonlóan a víz borrá változtatásának esetéhez, továbbá a Pegazus és Cygnus, a Hattyú konstelláció. Ezek a konstellációk a szellemi világ jelenlétére utalnak. Ezekből a régiókból hozza le Krisztus a kozmikus erőket a hurok idejére, amely a következő évszázadok tavaszpontját jelölő Halakban alakul ki. Egy évvel korábban a bor játszott szerepet; most öt kenyér és két hal szaporításáról van szó, melyből ötezer ember jóllakik. Táplálékkal való jóltartás volt ez. A két hal a Halak csillagkép halai. Ezekhez hozzájön még a Vízöntő, a Bak, a Nyilas, a Skorpió és a Mérleg.

Mindez az emberiség jövőjére utal. Krisztus idején a tavaszpont csillagászati szempontból épphogy átlépett a Kosból a Halakba. A jövőben a tavaszi napéjegyenlőség a Vízöntőbe, Bakba stb. esik majd. A megvendégelés tehát a jövő emberiségének jóltartása volt: először a Halak korának, az Atlantisz utáni 5. kornak az emberiségéé. Hatalmas vízió ez, amely nemcsak képszerű elméleteket, hanem konkrét szellemi valóságokat tartalmaz, és a jövő embe-

6.7 ábra

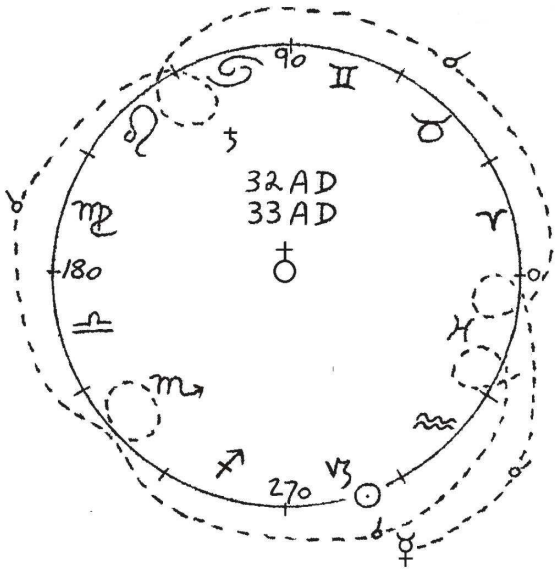

riségének ezek szerint kell majd élnie.

Ötödik ciklus és Krisztus vízen járása

Tovább lépünk egy újabb felső együttálláshoz, mely a Bikában jött létre, és egy hurok követte az Oroszlánban. Ez az ötödik jelhez kapcsolódik, amikor az apostolok látták Krisztust a vízen járni (János 6,15-21). Az evangéliumi leírás szerint ez minden bizonnyal rögtön az ötezer ember megvendégelése után történt. Mindamellett az evangéliumban szereplő sorrend értelmében ezt nem így kell értenünk. Van egy különös egybeesés, amelyről három evangélium, a *János, Máté és Márk evangéliuma* beszámol: amikor látták Őt a vízen járni, féltek, és azt mondták:

Kísértet!

Miért kellene félniük? A jövő emberiségének megvendégelése után úgy látták Őt, amint a jövő emberiségének fog megjelenni, éteri vagy szellemi formában. Úgy tapasztalták meg Őt, amint tulajdonképpen a feltámadás után jelent meg nekik. Ez az Oroszlán megnyilvánulása volt. A Szaturnusz később, a Golgota után lépett be az Oroszlánba. Az apostolok egy előképét kapták az eljövendőknek. A Bikában ezt megelőzően létrejött felső együttállás arra utal, hogy Krisztus elhozta a kozmoszból a fizikai, sőt az anyagi világ

fölötti abszolút uralmat. A Bika a Logosz, a 'Teremtő Ige' képe, az Ige, aki kezdetben Istennél volt, minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett (János 1,1-3). Vegyük még észre a vízre való utalást is, amiből Krisztusnak az éteriben való megjelenésére gondolhatunk.

Hatodik ciklus és a vak férfi meggyógyítása

Eljutottunk a hatodik ciklushoz, amikor, még mindig 32-ben, egy felső együttállás jött létre a Szűzben, majd egy hurok a Skorpió csillagképben. Ez a hatodik jelhez kapcsolódik, a vakon született férfi meggyógyításához, melyet János 9. fejezete ír le. A Skorpió annak a vakságnak a kozmikus képe, melytől az egész emberi faj egyre inkább szenvedett, és különösen szenved a mi modern korunkban. Érzékletesen kifejezi azokat a kemény vitákat is, amelyek a férfi gyógyulását követően alakultak ki közte, a szülei és a zsidók között (János 9,8-38). Krisztus és a férfi beszélgetésében, a férfinak a farizeusokkal folytatott vitái után, a Skorpió megváltását láthatjuk (János 9,35-38). Mindez a korábbi Szűz-béli felső együttállás kozmikus esszenciájából született és a kozmosz avagy a Nap Én-ereje által jött le a földi valóságba. Azt akarjuk ezzel mondani, hogy ezekre a Skorpió típusú kérdésekre a válaszokat az isteni bölcsesség, Ízisz Szófia avagy a Szűz bölcsességének elérésében lelhetjük meg. Még a történetben rejlő, Tőle megkívánt válaszokban is benne van ez, amikor az örökléssel kapcsolatban kérdezték (János 9,2-3).

Hetedik ciklus és Lázár feltámasztása

Végül elérkezünk Kr.u. 33-ba és a Merkúr hetedik ciklusához. Először egy felső együttállás történt a Bak csillagképben, majd leszállás egy hurokba a Halakban. Ez az utolsó jelhez, Lázár feltámasztásához kapcsolódik, melyet egy beavatásnak kell tekintenünk. Az ősi bölcsesség szerint a Bak a szellemi világra nyitó kapu, amelyen az emberi lélek a halál pillanatában áthalad. Krisztus ezeket a kozmikus képeket lehozza a földi valóságba. Amikor a hurokmozgás történik a Halakban, ez az utolsó konstelláció Krisztus által az első és egyben legmagasabb kozmikus rejtjellé válik, a *János evangéliumban* és végül a *Jelenések könyvében* található beavatási perspektívák rejtjelévé.

A Három Év során végbement kozmikus események megnyilvánulása a történelemben

Többször kiemeltük ezen a kurzuson, hogy mindaz a Három Évvel kapcsolatos esemény, amellyel dolgoztunk, a XX. század közepe óta ismét itt van velünk. Hatnak a történelemben. Hogy ez így van a mi korunktól kezdve a jövőbe nyúlóan, az Krisztus Jelenlétének vagy Második Eljövetelének köszönhető. Ezért feladatunk, hogy ebben a vonatkozásban megmutassuk, hogyan nyilvánul meg a Jelenlét a kozmikus kronológiában.

Amikor mi, emberi lények áthaladunk a halál küszöbén a szellemi világba, először a fizikai testet vetjük le. Majd a halál utáni első három nap folyamán még az étertestünkben élünk. Ez az éter- vagy formatest egy időbeli szervezet. Ez azt jelenti, hogy olyan, mint egy krónika, melybe az ember életének összes eseménye bevésődött. Úgymond egymás mellett vannak jelen, habár időben esetleg egymástól távol történtek. Így az elmúlt élet egy hatalmas tablóként jelenik meg, és a lelkünk ezzel a tablóval találja magát szembe a halál utáni első három napban. A három nap elteltével azonban ez az étertest vagy tabló feloszlik a bolygóvilágban, mert ez az a világ, ahonnan a testetöltéskor vétetett. Könnyen elképzelhetjük, hogy a Golgotán átélt halál pillanatában ez nem ugyanígy történt. Jézus Krisztus éterteste nem oszlott fel. Tulajdonképpen rendszerint még a nagy beavatottak éterteste sem oszlik fel. Egységes maradhat. Ez a történelemben újra meg újra megtörténik, és ezek az étertestek aztán még kifejtik hatásukat az emberi történelemben. Az az étertest viszont, amely Jézus fizikai testétől a Golgotán szabadult fel, óriási fejlődésen ment keresztül. Felemelkedett a kozmoszba, illetve az éteri kozmosz határáig. Másképp kifejezve, Krisztus cselekedeteinek éteri krónikája átadódott az egész univerzumnak. Egy bizonyos pillanatban azonban visszafordult, éppúgy, ahogy a visszhang visszatér, és a XX. század harmincas éveinek közepén visszajött. Most ismét a Föld környezetének szomszédságában, a Föld aurájában van. Hogy el tudjuk képzelni, ez hogy történt, tudnunk kell, hogy bizonyos titkokkal állunk itt szemben az idő dinamikájának vonatkozásában. Itt a Földön úgy érzékeljük az időt, mint az egymásutániság egy adott arányát, ahogy a dolgok egymás után történnek. A 24 órás napot és a 365 napos évet tesszük meg időfelfogásunk alapjául. A napot a Földnek a saját tengelye körül történő forgása határozza meg, ez alapján alakul ki a nappal és az éjszaka, továbbá a 24 órás időintervallum. A 365 napos évet a Nap Föld körüli mozgása – vagy a modern csillagászat szerint a Nap látszólagos mozgása –, és az ekliptika ugyanazon pontjára történő visszatérése határozza meg. Ez 365,25 napot vesz igénybe. Nem nehéz elgondolni, hogy

7.1 tábla

One Saturn orbit = 29.4577 Earth years x 32.28 (Life of Jesus Christ)

= 950.895 years	
+ 33.25	Golgotha, April 3, 33 AD
984.145	
+ 950.895	Return-cycle of 29.4577 x 32.28
1935.040	January 6, 1935

a kozmoszban az idő valami teljesen más, mint a földi idő. Ott eltérő időarányok kell hogy képezzék a kronológia alapját, mert például a Föld forgása nem érinti közvetlenül a kozmoszt. Az a kérdés, hogy mi lehet ez az univerzális időarány, és hogy van-e ehhez hozzáférésünk? Rudolf Steiner adott néhány útmutatást. Az 1916. december 3-án tartott előadásában kifejtette, hogy a szellemi világban az idő 30-szor hosszabb, mint a földi. [„...A szellemi világban egy év a fizikai világban 30 évnek felel meg..." in: Zürich, 1916. dec. 3. GA 168] Tehát amit mi egy évként érzékelünk a Földön, az a kozmoszban már 30 éves időtartam. Miért kell, hogy így legyen? Az idő, amint mondtuk, az égi entitások, mint például a Nap vagy a Föld bizonyos ritmusain alapul, ha a földi időt vesszük számításba. A kozmoszban viszont számos más ritmus uralkodik. Arra gondolhatnánk, hogy az egyik legősibb ritmus az lenne, amely az egész naprendszer határához kapcsolódna. Mivel bizonyos szempontból az Uránusz, a Neptunusz és a Plútó új jövevények, klasszikus értelemben a Szaturnusz pályája avagy – ahogy a görögök nevezték – Kronosz atya szférája adhatja meg azt az időarányt, amire szükségünk van. Ezt a bolygót a 'Mindenható Idő-Atyaként' fogták fel, továbbá a 'Történelem Mindenható Atyjaként'. Ritmusaival isteni-szellemi értelemben jelezte az időt. A Szaturnusz Zodiákuson keresztüli körforgása kb. 30 földi évig tart, egészen pontosan 29,4577 évig. A Szaturnusznak ennyi időre van szüksége, hogy egy teljes sziderikus pályát tegyen meg a Nap körül, ami azt jelenti, hogy ekkora időintervallum alatt tér vissza a Zodiákus valamely állócsillagához.

Jézus Krisztus éterteste felvétetett a kozmoszba, és most ezért úgy kell elképzelnünk, hogy ez az étertest azzal az idővel [azonosul], amely a szellemi-kozmikus tér[idő]ben uralkodik, és 33 földi évnyi időmennyiséget tartalmazott. Ha pontosan számolunk, vagyis ha Jézus *Lukács evangéliuma* szerinti születésétől indulunk, és elmegyünk egészen a Golgotai misztériumig, egy 32,28 évnyi periódust kapunk. A Golgota Kr.u. 33-ban történt. Tehát 32 év

telt el az új időszámítás kezdete óta. Ehhez hozzáadjuk a Golgotáig eltelt évtöredéket és még néhány napot, mely közvetlenül az új időszámítás kezdete előtt, december 25-étől a 0. évig eltelt. Kapunk egy idő-komplexumot, az idő egy lényét, vagy időlényt, ahogy nevezhetnénk, mely 32,28 évből áll. Ezt szellemi-kozmikus évekké alakítjuk át. Ez azt jelenti, hogy ezt a 32,28-at a Szaturnusz éveinek számával, 29,4577-tel szorozzuk meg, így 950,895 évet kapunk (7.1. ábra):

32,28 x 29,4577 = 950,895.

A Földről nézve a Golgota után 950,895 évvel érkezett meg a Naprendszer perifériájára Krisztus éterteste, a megváltás tettének idő-organizmusa. Már teljes egészében átszellemiesült és kozmikus nagyságra, erőre emelkedett. Ám messze van a Földtől.

[Táblázatosan a 7.1. tábla foglalja össze a levezetést:]

A visszatérési ciklus időintervalluma 950,895 földi év
mert a Szaturnusz körforgása 29,4577 év
és Jézus Krisztus élettartama 32,28 év alapján
29,4577 x 32,28 = 950,895 földi év

Az éteri visszatérés időpontja 1935. január 6.
mert a Golgota Kr.u. 33. április 3-ai eseményét i.sz. 33,25-ra kell venni
és mert 33,25 + 950,895 + 950,895 = 1935,040
-a periférián pedig 33,25 + 950,895 = 984,145-ben volt az ív felén

[Szövegesen is összefoglalva:]

33,25 évből indultunk ki. A 0. évtől április kezdetéig eltelt idő éppen egy negyedév és ehhez kell hozzávenni 33-at, amely évben a Golgota lezajlott. 33,25 plusz 950,895 év (lásd fent) Kr.u. 984,145-öt ad ki. Az első évezred végéhez értünk, és ekkor ez az Időlény visszafelé áramlik a Föld felé, mint ahogy a visszhang is visszatér. Ez ugyanannyi időbe telik, mint az eltávolodás. A 32,28 éves éteri organizmus szaturnuszi viszonylatban, vagyis újabb 950,895 földi év múlva a Föld környezetébe érkezik vissza. Így tehát 984,145 plusz 950,895 épp 1935-öt ad ki, egészen pontosan 1935,040-t. A különbség 1935-ben a január 6-ai vízkereszt és Szent Pál damaszkuszi élményét felidéző nap között eltelt idő, 1935. január 20. alapján: ebben a pillanatban az éteri lény ismét a Föld környezetében volt.

A Golgota óta mindig jelen volt a kozmoszban, ezért egyes személyiségek, akik rendkívüli élményeken és előkészületeken estek át, felismerték a Jelenlétet, vagyis Krisztus étertestét. Assisi Szent Ferenc például ebben a helyzetben volt. Ezáltal képes volt átélni Krisztust, sőt magára venni a stigmákat. Másoknak is voltak hasonló élményeik. De csak 1935-ben tért vissza és jött közel az egész emberiséghez, legalábbis potenciálisan. Rudolf Steiner egészen pontosan 1935-öt jelölte meg annak a kornak a kezdeteként, amikor egyre több ember lesz képes érzékelni az éteri ruhát viselő Krisztust. [Willi Sucher valószínűleg Rudolf Steiner Karlsruheban, 1910. január 25-én tartott előadását (GA 118) dolgozhatta fel, figyelembe véve Pál apostol szerepét.] Ehhez társul majd a természetes tisztánlátás kifejlődése. Az ember éterteste, amely az elmúlt évezredben egyre inkább elmerült a fizikai testben, fokozatosan kiemeli magát a fej régiójából. Ezáltal az emberi lény képes lesz a hasonlót hasonlóval érzékelni, saját felszabadított étertestén keresztül átélni az éteri Krisztust.

Sok ma tapasztalható dolognak, egészen az úgynevezett pszichiátriai problémákig, ez áll a hátterében. Egyre több ember beszél mostanában olyan élményekről, mint amit Szent Pál Damaszkusznál átélt. Ezek az élmények velünk vannak, és észleljük őket. Fennáll azonban a veszély, hogy egy materialista beállítottságú emberiség betegségként írja le őket. Ezért van, hogy nagyon keveset hallunk az ilyen átélésekről. Az emberek, akikkel megestek, jó okkal elhallgatják őket. A szellemtudományra van szükség, hogy ezt a fejleményt megértsük, és ez a mi felelősségünkre is rávilágít. A tények ismeretében iránymutatást adhatunk az embereknek.

Krisztus éterteste, amelyről elmondtuk, hogy közel van a Földhöz, összes szavát és tettét tartalmazza, amelyek a Három Év alatt megnyilvánultak. Mint aktiváló, élő memória van meg benne, nem pusztán elméletként. Így fognak megnyilvánulni Krisztus bennük lévő Jelenléte által a jelen és a jövő emberiségében. Ez már megtörtént, sőt bizonyos értelemben be is bizonyítható.

Szaturnusz-tranzitok

Akkor, amikor valamelyik bolygó a Palesztinában történt események idején felvett pozíciójához tér vissza pályakeringése során, Krisztus tettének akkori perspektívája is megnyilvánul. Krisztus a jövőre nézve reprezentatív, új jelentéssel látta el akkor a csillag-konfigurációkat, amelyek megtestesülését kísérték. Valahányszor a bolygók visszatérnek eredeti helyükre, vagy tranzitálják azokat, mostantól fogva a jövőben újra aktiválódnak [ezek az új jelentéssel ellátott csillag-konfigurációk], és beléphetnek az ember életébe.

A XX. század elején például a Szaturnusz azokkal a pontokkal állt szemben, amelyeket a Három Év során elfoglalt. A Szaturnusz 31. és 33. között

áthaladt a Jupiter felszálló csomópontján, saját felszálló csomópontján, a Vénusz perihéliumán és a Neptunusz felszálló csomópontján. 1901-03-ban a Szaturnusz áthaladt a szemben lévő pontokon, vagyis 1901-ben a Jupiter leszálló csomópontján és a többin. Akkor Rudolf Steiner 1901. októberi kezdettel jelentős előadássorozatot tartott, melyeket később könyv alakban *A kereszténység mint misztikus tény és az ókor misztériumai* címmel adtak ki. A bevezetésben Steiner egészen nyilvánvalóvá teszi, hogy az objektív olvasónak nem szabad és nem lehet összekeverni a misztikus szó értelmét a miszticizmussal. Már akkor kijelenti, hogy a valódi természettudománynak szellemi belátásra, a szellem tudományára van szüksége, hogy teljesen megérthesse az emberiség előtt megmutatkozó jelenségeket. Ebben az értelemben írja le könyvében az ókori misztériumokat, különösen a görög civilizáció vonatkozásában, és azok újjászületését a Krisztus-esemény misztériumaiban.

Ezzel az előadássorozattal Rudolf Steiner példát adott arra, hogyan válaszolhat szabadon az emberiség a modernkori kihívásokra, amelyek például a bolygóknak a kereszténység kezdetekor elfoglalt helyükre történő visszatérésükkel kapcsolatosak. Sok más alkalommal is hasonló példákat hozott, de ez különösen jelentős, mert iránytűként szolgál az általunk most tárgyalt Második Eljövetel távlatait illetően.

Rudolf Steiner élete során egy későbbi alkalommal, 1915-18 között a Szaturnusz bejárta azokat a pontokat, amelyeket a Három Év során foglalt el, azaz áthaladt a Jupiter felszálló csomópontján, saját felszálló csomópontján és így tovább. Rudolf Steiner ismét előzmény nélkül álló példát vagy még inkább útjelző táblát állított a Második Eljövetel küszöbén álló emberiség számára. Ezen évek alatt – ekkor zajlott az I. világháború – faragta ki és munkálta meg az Emberiség Képviselőjének szobrát. Ez a szobor ma is megvan és látható a Goetheanumban, az antropozófiai mozgalom központjában, a svájci Dornachban. Tudjuk, hogy Krisztust ábrázolja, amint Rudolf Steiner érzékelte Őt szellemi tisztánlátásával. Olyan helyzetben ábrázolja Krisztust, amely különösen jelentős a mai kor embere számára. Bal karja és keze mintegy a kozmikus magasságokba emelkedik fel. Inkább arra emlékeztethet ez a gesztus, mintha lehozná ezeket a magasságokat a földi valóságba. A jobb kar az alul lévő Föld felé mutat védelmező tartással. Fent a magasban Lucifert látjuk, amint zuhan lefelé a Földtől elidegenedett kozmikus lét birodalmából, ahol mérhetetlen büszkeségben és elutasításban él. Ő a két ellenerő egyike, akivel szemben az eltökélt megismerést és saját védekező képességünket kell alkalmaznunk. Krisztus alatt, a föld alatti üregek mélyén a másik ellenerő, a leláncolt Áhrimán van, aki megpróbál az anyagi világhoz és annak kizárólagos elismeréséhez láncolni minket.

Természetesen ezek az ellenerők azokban az időkben sem tétlenkedtek, amikor a kozmikus történések Krisztus tettének élő emlékezetét ébresztették

az Ő Jelenlétének felismerése érdekében. Számukra ez egyenlő az emberiség jövőjével kapcsolatos szándékaik meghiúsulásával. Reakcióikat könnyen felismerhetjük a történelemben; például az I. világháború vége felé volt egy ilyen alkalom, amikor 1917-18-ban a Szaturnusz áthaladt a Neptunusz felszálló csomópontján. Magának Rudolf Steinernek ekkor reagálnia kellett a környezetében tapasztalható emberi aggodalmakra, melyek az égető szociális problémák miatt merültek fel, különösen Közép-Európában. Ekkor javasolta a hármas tagozódású társadalom ideáját, mellyel mindenre kiterjedő részletességgel mutatta meg az egészséges megoldásokat az emberi közösségek életének minden területére vonatkozóan. Ha ezek az ideák megvalósultak volna, egy igazi, gyakorlati kereszténységet indítottak volna el, földi létezésünk konkrét részleteire lebontva, minden szentimentalizmus nélkül. Amint ezt az ideát kinyilvánította, az ellenerők seregei összes lehetséges erejükkel szembeszálltak vele. Ugyanebben az időben egy aktív ellencsapást mértek a szociális szférában. Nem volt ez más, mint a lenini kommunizmus bevezetése Oroszországban (1917. nov. 9.) (a "forradalom" napja nov. 7. – a ford.) A dialektikus materializmusba öltöztették azt az ideát, hogy az emberi ént ki kell küszöbölni, mert ő a bűnös, aki a társadalmi válságokat előidézi. Az én kiküszöbölése pontosan az az impulzus, amelyet a kereszténységellenes erők követnek. Krisztusban a magasabb, a kozmikus Én jelent meg, amely egyedül képes kiemelni minket a kis én és az önzés korlátoltságából és rombolási hajlamából. Ezt azonban az ellenerők nem tudják elfogadni, mert saját létüket veszélyezteti.

Amikor a XX. század harmincas évei és velük az 1935-ös év – a Második Eljövetel kezdete – közeledett, az ellenerők különösen aktívak lettek. Olyan embereken keresztül szóltak és működtek, mint Hitler és társai. Munkát és kenyeret ígértek rajtuk keresztül a kétségbeesett közép-európai embereknek, de az ár a valódi kereszténység ideáinak és impulzusainak félredobása volt. Abban az időben, 1933 első felében a Szaturnusz a Neptunusz leszálló csomópontján haladt át, éppen szemben a Kr.u. 33-as állással. Ezt megelőzően az ellenerők, mondhatni, nagyon alaposan előkészítették ezt a helyzetet. Az 1929. októberi események által elindított világgazdasági válsággal megpróbálták visszalökni a meggyengült emberiséget az anyag kötelékébe és a minden szellemi természetű dologgal szembeni túlnyomó fölénybe.

Az ezt követő világtörténelmi események mutatják, hogy alkalmazzák ezek az erők a szemmel látható külső nyomás és félelem eszközét, hogy céljaikat elérjék. Hitler és társai hatalomra jutásának egyik eredménye a II. világháború volt. 1939-ben kezdődött, és minden hevessége mellett, amellyel folytatták, a végtelenségbe nyúlt. Végül, mint tudjuk, 1945. augusztus 6-án az Egyesült Államok atombombát alkalmazott Hirosimában. Ettől fogva az emberiség egyfajta állandó aggodalomban él a világkatasztrófa akkor megnyíló távlatai

miatt. Az ígéretek mellett az egyik kitüntetetten használt ostor az ellenerők kezében a félelem, hogy általa az emberiséget lent tudják tartani, és a valódi kereszténység értelmében vett reménynek még a nyomait is kiírtsák a világban. Azon a napon a Szaturnusz a Jupiter felszálló csomópontja és a saját felszálló csomópontja közötti pontra tért vissza, ahogyan Kr.u. 31-33-ban is állt. Ezen kívül a Plútó a Neptunusz felszálló csomópontjában volt.

Eddig szinte csak a Szaturnusz tranzitjairól esett szó. Ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy az összes többi bolygó ugyanúgy visszatér ritmikus ciklusai szerinti eredeti állásaiba. Túl messzire vezetne mindezeknek a részleteknek a megvitatása, de bizonyosak lehetünk benne, hogy az összes ilyen esemény szintén kihívásként hat a modernkori emberiség életében a Második Eljövetel vonatkozásában. Az egyének tapasztalataihoz is kapcsolódnak ebben az összefüggésben, bár leginkább az ember lelki életének a titkos részében maradnak. Ennek ellenére számos beszámoló van az ilyen élményekről, különösen a harmincas évekkel kezdődő és a háborún át folytatódó évekből. Tehát a Második Eljövetel nem kitaláció valamiről, amit egyes emberek hajlamosak lehetnek a vallásos misztikusoknak tulajdonítani, hanem konkrét átélések és események világa. Az ellenerők ellentámadásai elvonják a figyelmet valóságos mivoltukról. Semmiképp sem nyerték meg azonban a „nagy csatát", ami jogos reménnyel tölthet el bennünket.

A fenti leírásban bemutatott tényekből magabiztosságot meríthetünk, hogy a csillagok tanulmányozása Krisztus életének vonatkozásában nem csupán a kíváncsiságot elégíti ki. Mély és jelentős következtetésekhez vezet magát az emberi létet illetően történelmileg és különösen a mai korra vonatkozóan. Krisztus kapcsolata a kozmosszal, amelyről Rudolf Steiner *Az ember és az emberiség szellemi vezetése* c. ciklusa 3. előadásában (GA 15) így beszél:

„...Egyetlen lépést sem tett anélkül, hogy ne a kozmikus erők hatottak volna rá és benne... A benne működő erők ugyanakkor a Napból és a csillagokból jövő kozmikus erők voltak..."

rendkívül nagy jelentőséggel bírnak, túl az események Három Évén is. Megkérdezhetjük például, hogy János miért írta meg a Jelenések könyvét, az Apokalipszis történetét. Azért, mert ez magának Krisztus lényének az esszenciája. Krisztusnak, akiről János azt mondja (Jelenések könyve 1,7,8):

„Íme, közeledik a felhőkben, látni fogja minden szem, még azoké is, akik átszúrták!... Én vagyok az alfa és az ómega (a kezdet és a vég) - mondja az Úr".

Progressziók és a csillag-apokalipszis

Ebben a tekintetben sokéves kutatás folyamán az is feltárult, hogy a feltámadt Krisztus jelenléte nemcsak a fent leírt aktuális bolygótranzitokkal kapcsolatban mutatkozik majd meg, mivel magukban a Három Év során létrejött csillagállásokban benne van a jelenlegi univerzum múltja és jövője. Abban az értelemben, hogy Krisztus mérhetetlen szeretettel azonosította önmagát azokkal az állásokkal, hisz Ő maga az Apokalipszis Lénye. Számos módon be tudjuk ezt mutatni.

Egyike ezeknek, ha ismét a Szaturnuszhoz, a kozmikus memória szervéhez fordulunk, és vele foglalkozunk az idő egy bizonyos átalakítása szerint, hasonlóan ahhoz, amit már a Második Eljövetel misztériumainál alkalmaztunk. A Szaturnusz, mint az Ő képviselője ismerheti az égi Atya akaratát.

Az Apostolok cselekedeteiben (1,7) ez áll:

Nem tartozik rátok, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában.

Vegyünk 1°-ot a Szaturnusz haladásából a Zodiákuson - mint ami egy szaturnuszi évet képvisel, vagyis 29,4577 földi vagy napévet. Így kapjuk meg a Föld és az univerzum egy Apokalipszisét [melynek progressziós kulcsa az 1 fok 29,4577 év]. lllusztrációképpen: a Szaturnusznak 67,5°-ot kell a Golgota idején elfoglalt heliocentrikus pozíciójából elmozdulnia, hogy a [Kos 0°-ról számított] 180°-ra jusson el [mert Sucher szerint a heliocentrikus Szaturnusz a Golgota idején az ekliptika 112,5°-án állt]. Ezt átválthatjuk és Kr.u. 2021-et kapunk.

67,5 x 29,4577 = 1988 + 33,35 év = 2021

Azzal a szándékkal választottuk ezt, hogy egy jelentős eseményt illusztráljunk. Ez már önmagában tökéletesen apokaliptikus jellegűnek írja le jelenünket és a közeljövőt, de még hozzá is tehetnénk a többi bolygó összes helyzetét. Azt üzeni, hogy beléptünk a mérlegelés, a legmagasabb értelemben vett döntés korszakába. Hiszen a 180°-on lévő Szaturnusz az ekliptika azon helyén tartózkodik, amelyen geocentrikus szempontból nézve a Nap az ősz kezdetén található, a Mérleg jegyében. [Willi Sucher képes volt a heliocentrikus és a geocentrikus látásmód egyesítésére.]

A mai emberiség/civilizáció által teremtett összes probléma és kilátás gondos tanulmányozása alapján az az erőteljes benyomásunk támad, hogy olyan történelmi pillanat felé rohanunk, amikor felül kell vizsgálni az ember létének alapvető szellemi és etikai alapelveit, és ennek alapján kell meghozni a megfelelő döntéseket. Sokan eljutottak már arra a következtetésre, hogy

a ma emberisége lassan a mérhetetlen önpusztítás határára sodródik. Határozottan van ebben igazság, és alapvető változásokra van szükség ennek elkerülésére. Ezért az összes emberi érték terén, mind morális, mind nagyon is gyakorlati tekintetben radikális átértékelést kell végrehajtani. Ezt jelzi a Szaturnusznak a Kr.u. 33. április 3-án elfoglalt helyéről az ekliptika 180°-ára történő progressziója.

Meg kell kérdeznünk: mi lehet az eszköze vagy a tárgyszerű mértéke egy ilyen óriási dimenziójú döntésnek? Választ erre is a Golgotához kapcsolódó csillag-apokalipszis adhat. Korábban, mielőtt a Szaturnusz a 180°-ra került, a 158,5°-on együtt állt az Uránusszal. Ez kb. 40°-kal volt túl a Kr.u. 33 nagypéntekjén elfoglalt helyén. Így Kr.u. kb. 1380-ba jutunk. [Korrigálva a ma számolt értékekkel, 1339-et kapnánk, ami ugyan 41 év eltérés, de ez nem változtatja meg a Sucher-szöveg értelmét. A későbbiekben sem kell korrigálni az eredményül kapott esztendő jelentésén.]

Mielőtt azonban a Szaturnusz az Uránusszal találkozott, a Szaturnusz áthaladt az Uránusz 33. április 3-án felvett pozícióján. Amikor ez történt, a heliocentrikus Szaturnusz a Golgota időpontjában elfoglalt helyétől 28°-kal volt előrébb. [Pontosabban, az alapján, hogy Sucher szerint] 140,7°[Uránusz] mínusz 112,5°[Szaturnusz 33. ápr. 3-án] = 28,2°. A Kr.u. IX. század közepéhez jutunk, avagy 858-ba:

28 x 29,4577 = 824,8 év + 33,25 év = 858,25

Most az a dolgunk, hogy megértsük ezeknek az időpontoknak a történelmi jelentését. A IX. század folyamán történt egy olyan esemény, amelynek ősképi jelentősége van a mai kor emberisége számára. A személyiséget, akit a Szent Grálról szóló költői és irodalmi hagyományból Parsifalként ismerünk, olyan emberként ábrázolják, aki egyszer csak meglátja a Szent Grált, az ember-ség magasabb értelmének legszentebb szimbólumát. Nem ismeri fel azonban a jelentőségét, és ennek következményeként külső és belső csaták, a kétségbeesés és a teljes magány hosszú időszakán kell átesnie. A körülmények végül ismét elvezetik a Szent Grál jelenlétébe. Próbatételei után most már képes megérteni a jelentőségét, sőt a Szent Grál királya lesz. Hosszú előkészülete, katarzisa és az út, amelyet Parsifalnak be kellett járnia, a ma embere számára olyanná válhat, mint egy tündöklő őskép, a reménység üzenete túl minden valláson és felekezeten.

Az emberi reménység ezen jelzőtüze aztán átalakult a középkorban. 1380 körül megjelent egy ember, aki Christian Rosenkreutz néven vált ismertté. Az általa elindított mozgalom, és különösen a rózsakereszt egyesítő jele a korábbi Grál-motívum kifejeződése, csak a kornak megfelelő formában. A fekete kereszt, amely a rózsákat, az élet szimbólumait hordozza, a Szent Grál

átalakult képe. Jelzőtűzként kellett, hogy szolgáljon Christian Rosenkreutz tanítványai számára. Mesterük szándéka az volt, hogy megváltsa az emberiséget attól, hogy fejlődésének iránya az anyagi létbe süllyedés legyen, és ezáltal az ember földi lakhelyét rendbe tegye.

Tehát a Szaturnusz progressziói a Három Év csillagállásaihoz viszonyítva a későbbi korok Apokalipszisét tükrözik. Egyrészt azt olvassuk ki belőle, hogy a mai emberiség a korunkban zajló események és katasztrófák késztetésére gyorsan közelít a nagy döntésekhez. Másrészt felismerhetjük benne mintegy azokat az előfeltételeket, amelyek a gyógyuláshoz és a megváltáshoz vezethetnek minket. Emberi mivoltunk új szellemi megértéséről van szó, hogy honnan jövünk, hová tartunk, mi az értelme a létezésünknek. Természetesen mindez összekötődik a lakóhelyünkül szolgáló egész univerzum evolúciójának a megértésével. Másképp kifejezve, szükségünk van a szellemtudományra, hogy korunk égető problémáival megbirkózhassunk. A Grál mozgalom és a rózsakeresztesség ezt a tudományt olyan nyelven hozta el az akkor élő embereknek, amelyet meg tudtak érteni. A mi korunk tanúja lehetett Rudolf Steiner erőfeszítéseinek, aki nem vetette el a korábbi üzeneteket, hanem a szellemtudomány, vagy antropozófia révén lefordította őket arra a nyelvre, amelyet a modernkori emberiség megérthet. Például *A szelllemtudomány körvonalai* című munkáját a Szent Grál tudományának tekintette, az antropozófiát pedig összességében az igazi rózsakeresztesség mai ember tudatának megfelelő formában történő megjelenésének (lásd *A rózsakeresztes teozófiáját* tőle).

Az ez irányú építő jellegű megoldások nem csak a mai kor számára lennének nagy jelentőségűek. A Szaturnusz progressziói itt szintén, szinte tévedhetetlenül mutatják az utat az apokalipszis kozmikus életéhez. A Szaturnusz a Golgota idején az ekliptika 112,5°-án állt. Innen 247,5°-ot tett meg a [Kos 0°-áról számított] 360 °-ig: a Szaturnusz ekkor érte el azt a kozmikus pozíciót, ahol a tavasz kezdetén a Nap tartózkodik. Ez azzal a ponttal van szemben, amelyre korábban úgy utaltunk, mint a döntés korára, amelyben ma élünk.

247,5 x 29,4577 év + 33,25 év=7324

A Szaturnusz haladásának ezen mértéke visz el minket kb. Kr.u. 7324-be, ami közel van a Föld 5. nagy korszakának, az Atlantisz pusztulása után az ősi indiai kultúrával kezdődő hetedik kultúrciklusnak a végéhez [7893]. Akkor, a Kr.u. nyolcadik évezredben ismét elképzelhetetlen pusztulást látunk majd, amikor az ember véget vet ennek az egész korszaknak, mint ahogy annak idején Atlantiszt elpusztították a természeti katasztrófák. Mindamellett az emberiség egy részének, bármilyen kicsi is legyen, egy exodust kell végrehajtania, hogy minden körülmények között életben tudja tartani az emberi

evolúció folyamatát. Mindez már jelen van a mai, döntést követelő nagy válságban. A döntések, ha most megtaláljuk és elfogadjuk őket, arra a látszólag távoli jövőre is hatással lesznek.

Sterne sprachen einst zu Menschen,
Ihr Verstummen ist Weltenschicksal;
Des Verstummens Wahrnehmung
Kann Leid sein des Erdenmenschen;

In der stummen Stille aber reift,
Was Menschen sprechen zu Sternen;
Ihres Sprechens Wahrnehmung
Kann Kraft werden des Geistesmenschen.

(Rudolf Steiner für Marie Steiner, 1922. dec. 25.; GA 40)

Csillagok beszéltek egykor az emberekhez.
Elnémulásuk kozmikus sors.
E némaság észlelése
fájó lehet a földi embernek.

Ám a néma hallgatásban érik,
amit az emberek mondanak a csillagoknak.
Beszédük észlelése
erőt adhat a szellemi embernek.

(Rácz Rita Cecília)

A csillagok valaha beszéltek az emberekhez,
Hallgatásuk a világ sorsa.
A hallgatás tudatosulása
A Földi ember fájdalmává válhat.

De a néma csendben érik mindaz,
Amit majd az ember a csillagoknak mond.
Beszédének a tudatosulása
A Szellem-ember erejévé válhat.

(Varga Márta)